

HRİSTİYANLAR HZ. İSA'YI DİNLESİNLER

HARUN YAHYA (ADNAN OKTAR)

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

ARAŞTIRMA YAYINCILIK

Kayışdağı Mah. Değirmen sokak No: 3

Ataşehir - İstanbul

Tel: (0216) 660 00 59

Baskı: SEÇİL OFSET

100 Yıl Mahallesi MAS-SİT Matbaacılar Sitesi

4. Cadde No: 77 Bağcılar - İstanbul

Tel: 0 212 6290615

BASKI TARİHİ: NİSAN 2013

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net

YAZAR VE ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 40.000 resmin yer aldığı toplam 55.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 73 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah (sav)'in mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah (sav)'in sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah (sav)'in mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivehi (Maldivlerde kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveççe gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyesi, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

OKUYUCUYA

• Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorisinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmastır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 150 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorisinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

• Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedirler. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

• Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

• Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

• Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

• Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğu şahit olacaktır.

• Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

İçindekiler

ÖNSÖZ: HRİSTİYANLAR HZ.İSA'YI DİNLESİNLER Bu Kitabın Amacının, Doğru Anlaşılması Neden Önemlidir?.....	8
GİRİŞ: HRİSTİYANLIK GERÇEKTE BİR TEVHİD DİNİDİR	16
BÖLÜM 1: TARİHİ KAYNAKLARA GÖRE İNCİL ZAMAN İÇİNDE TAHRİF EDİLMİŞTİR Hristiyanlar İncil'in Değiştirildiğine İhtimal Vermekle Dinden Çıkmış Olmazlar	32
BÖLÜM 2: ÜÇLEME YANILGISI Allah Sebeplerden Münezzehtir ve Çocuk Edinmemiştir	72
BÖLÜM 3: HZ. İSA (AS)'IN ÇARMIHA GERİLDİĞİ YANILGISI Hz. İsa (as)'ın Sözde Çarmıha Gerilişi İddiası ile İlgili Dört İncil'de Yer Alan Çeşitli Çelişkiler	186
BÖLÜM 4: HRİSTİYANLARIN ALLAH KORKUSU VE ALLAH SEVGİSİ KONUSUNDAKİ YANILGILARI Gerçek İmanda Allah Sevgisi, Allah Korkusu ile Birlikte Yaşanır	216
BÖLÜM 5: HZ. İSA (AS)'IN İLAH OLDUĞUNA İNANANLARIN CENNETE GİDECEKLERİ YANILGISI Gerçek İman Sahipleri Zorluklarla Denenirler.....	226
BÖLÜM 6: BAZI HRİSTİYANLARIN ARMAGEDDON YANILGISI Ahir Zaman, Deccal Fitnesinin Yaşanacağı Dönemdir	242
BÖLÜM 7: BAZI HRİSTİYANLARIN MÜSLÜMANLARA YÖNELİK BAKIŞ AÇILARINDAKİ YANILGILAR	264
BÖLÜM 8: HZ. İSA (AS) NÜZUL ETTİ Hz. İsa (as) ve Hz. Mehdi (as) Şu An Dünyada	340

BÖLÜM 9: BİR KISIM EVANJELİKLERİN ANTİ-CHRİST (DECCAL) DÜŞÜNCESİNDEKİ TEHLİKE.....	344
EK BÖLÜM: EVRİM YANILGISI.....	376

ÖNSÖZ

HRİSTİYANLAR İSA MESİH'İ DİNLESİNLER

Bu Kitabın Amacının Doğru Anlaşılması Neden Önemlidir?

Bu kitabı okuyan Hristiyan kardeşlerimizin anlamalarını istediğimiz çok önemli bir gerçek var: Kitabın yazılmasındaki amaç Hristiyan kardeşlerimizi yermek, onları kötülemek, İncil'i tamamen geçersiz kılmak veya Hristiyanlık dinini ortadan kaldırmak asla değildir.

Müslümanlar, Bakara Suresi'nin 136. ayetinde bildirildiği gibi: "Biz Allah'a; bize indirilene, İbrahim, İsmail, İshak, Yakub ve torunlarına indirilene, Musa ve İsa'ya verilen ile peygamberlere Rabbinden verilene iman ettik. Onlardan hiçbirini diğerinden ayırt etmeyiz ve biz O'na teslim olmuşlarız." derler. Dolayısıyla Müslümanlar da, tıpkı Hristiyanlar gibi, İncil'deki hak hükümlere uymakla, hikmetli açıklamaları yüceltmekle yükümlüdürler.

Bir Müslüman, Müslüman olduğu gibi aynı zamanda **GERÇEK BİR İBRAHİMİ, GERÇEK BİR NUHİ, GERÇEK MUSEVİ, GERÇEK İSEVİDİR. TÜM PEYGAMBERLERİ KABUL EDER, SEVER, ÖVER VE YÜCELTİR.** Hristiyanlarla birlikte Müslümanlar da içinde bulunduğumuz ahir zamanda Hz. İsa (as)'ın gelişini beklemektedirler. Aynı zamanda barış ve sevgi dini olan İslam'ın bir gereği olarak **GERÇEK MÜSLÜMANLAR KURAN'DA KİTAP EHLİ OLARAK TANITILMIŞ OLAN HRİSTİYANLARI VE MUSEVİLERİ SEVMEK, ONLARI KORUYUP KOLLAMAKLA YÜKÜMLÜDÜRLER.**

Kuran'da Hz. İsa (as)'ın Hz. Meryem (as)'ın Hristiyanların ve İncil'in övüldüğü çok fazla ayet vardır. Hristiyanlığa sonradan dahil edilmiş bazı yanlış inançlar Kuran'da düzeltilse de, Kuran Hak olan İncil'in Allah'ın vahyi bir Kitap olarak indirildiğini tasdik eder. Kuran'da **HRİSTİYANLAR VE MUSEVİLER "KİTAP EHLİ" OLARAK ÖZEL BİR STATÜYE SAHİPTİRLER VE DİNSİZLİĞE KARŞI MÜSLÜMANLARIN MÜTTEFİKİDİRLER.**

Dolayısıyla Kitap Ehlî'nin doğru, sahih Tevrat ve İncil hükümlerine uymaya davet etmek, onlara doğru olanı gösterip onların daha dindar ve daha samimi olmalarını sağlamak, onları Allah'a bir ve tek olarak imana davet etmek Müslümanların görevidir. Bu, Allah'a inananların arasında kardeşliğin, bütünleşmenin ve birliğin sağlanması için de son derece önemlidir.

Bu kitapta yer alan ve Hristiyan kardeşlerimize yönelik anlatımların amacı, samimiyete, doğru olana, yani hak olan İncil'e bir davettir. Hristiyanları, Hz. İsa (as)'a vahyedilen hak İncil'de bulunmayan yanlış uygulamalardan ve batıl bidatlerden arındırabilmek ve **ONLARIN GERÇEK İNCİL HÜKÜMLERİNE UYAN, GERÇEK HRİSTİYANLAR OLMALARINI SAĞLAMAKTIR.**

Hristiyanların samimi dindar olmaları, Müslümanlar olarak bizim de isteyeceğimiz bir şeydir. Üzerimize düşen görev, Allah'ın Kuran'da **"iyiliği emretmek ve kötülükten men etmek"** (Al-i İmran Suresi, 104) ve Kitap Ehli'ni tevhide (Allah'ın Birliğine) çağırmak (Al-i İmran Suresi, 64) emirleri gereği, bazı Hristiyan kardeşlerimizi farkında olmadan içine düştükleri yanlışlardan uzaklaştırabilmek, onlara hak ve doğruyu gösterebilmektir. İşte bu nedenle tüm inananlar gibi Hristiyanların da bu tehlikelere karşı uyarılmaları, Allah'ın belirttiği hak hükümlere, akla ve mantığa davet edilmeleri son derece elzemdir.

Bu kitapta hak din olan Hristiyanlığın içine yıllar içinde girmiş ve Kuran'da bir tehlike olarak uyarılmış olan inançlar konu edilecektir. Bu yanlışları haber veren Kuran ayetleri belirtilirken, asıl olarak Hristiyanların kendi Kutsal Kitapları olan İncil'den bu yanlışları ortadan kaldıracak deliller sunulacaktır. Tüm inançlarda olduğu gibi Hristiyanlık inancında da, konulara oldukça radikal bir bakış açısı ile yaklaşan, bahsini ettiğimiz bu yanlış inançlarında oldukça sabit olan, Kuran'a karşı ön yargıyla yaklaşan Hristiyanlar olabilir. Söz konusu Hristiyan kardeşlerimize tavsiyemiz, buradaki yazıları objektif gözle okumaları ve anlatılanları yepyeni bir bakış açısıyla akla uygun değerlendirmeleridir. Bu onları, İncil hükümlerinden uzaklaştırmayacak, tam tersine -Allah'ın izniyle- İNCİL'İ DAHA SAMİMİ ŞEKİLDE DEĞERLENDİRMELERİNE VE İNCİL'E DAHA MÜKEMMEL ŞEKİLDE UYMALARINA vesile olacaktır.

Kitaptaki Allah'a karşı saygıya uygun olmayan tüm ifadelerden Allah'ı tenzih ederiz.

Rahman Rahim olan Allah'ın adıyla

De ki: O Allah, birdir. Allah, Samed'dir (herşey O'na muhtaçtır, daimdir, hiçbir şeye ihtiyacı olmayandır). O, doğurmamıştır ve doğurulmamıştır. Ve hiçbir şey O'nun dengi değildir. (İhlas Suresi, 1-4)

GİRİŞ

Hristiyanlık Gerçekte Bir Tevhid Dinidir

Kutsal Topraklar'da yaşayan Museviler arasında doğan Hristiyanlık dini, Hz. Musa (as)'ın şeriatına göre yaşayan samimi Musevilerin, Hz. İsa (as)'a tabi olmaları ile gelişmiştir. Hz. İsa (as)'a tabi olan Musevilerin özelliği ise, Allah'a Bir ve Tek İlah olarak iman etmeleridir.

Ancak bu tevhid inancı, Hz. İsa (as)'ın göğe alınışı ve Hristiyanlığın putperest topraklara doğru yayılışının ardından değişime uğramıştır. Hz. İsa (as), Hristiyanlık dinine sonradan dahil edilen üçleme inancı sebebiyle ilah olarak görülmeye başlanmıştır (Allah'ı tenzih ederiz). Bu batıl inançtaki Hristiyanlar, Yüce Allah'ın Zatının Hz. İsa (as)'da bir insan olarak beden aldığını iddia etmeye başlamış ve bu inancı yaygınlaştırmışlardır.

Üçleme veya üçlü birlik inancı, -Allah'ı tenzih ederiz- "baba, oğul ve kutsal ruh"tan meydana geldiği öne sürülen üçlü bir Allah inancı anlamında kullanılmaktadır. Hristiyanlık inancını değişikliğe uğratmak isteyen çeşitli kişiler, dönemin Roma İmparatoru Konstantin öncülüğü ve desteği ile kendilerine bu konuda Tevrat ve İncil'de geçen "Allah'ın oğlu" ifadelerini delil almışlardır. Hz. İsa (as)'ın, Allah'ın gerçek oğlu olduğunu iddia etmiş ve ona ilahlık yakıştırmaları yapmışlardır. Oysa, Tevrat'ta ve İncil'de geçen "Allah'ın oğlu" ifadeleri, tüm iman edenlerin Allah'ın sevgili kulları olduğunun güzel bir ifadesidir. Matta İncil'inde bu gerçek, "*Ne mutlu barışı sağlayanlara! Onlara Tanrı oğulları denecek*" (Matta, 5:9) ifadesiyle açık olarak izah edilmiştir. Hz. İsa (as)'a yönelik kullanılan bu ifade de aynı anlamı taşımakta, İncil'de geçen "oğul" ifadesi Allah'ın biricik ve sevgili kulu anlamına gelmekte, Allah'ın gerçek oğlu (Allah'ı tenzih ederiz) anlamına hiçbir şekilde gelmemektedir.

Hristiyanlığa sonradan dahil edilmiş olan ve tevhid inancını yıkmaya yönelik bu yanlış ve oldukça tehlikeli iddia, zaman içinde Hristiyanlık dininin en büyük gereği ve şartı haline getirilmiş ve hatta bu inanca uymayanlar dinden çıkmış kişiler olarak görülmüşlerdir. Bu, üçlemeyi savunan bazı rahiplerin öncülüğünde adeta bir baskı ve dayatma yöntemi ile toplumlara kabul ettirilmeye çalışılmış, Hristiyanlık dinine zorla dahil edilmiştir. Üçleme inancına karşı çıkanlar ciddi şekilde cezalandırılmış, ülkelerinden sürülmüş, hatta öldürülmüşlerdir. [Konuyla ilgili detaylı bilgi için bkz. Hz. İsa (as) Allah'ın Oğlu Değildir, Allah'ın Peygamberidir, Adnan Oktar, www.globalkitap.com]

Şunu önemle vurgulamak gerekir: Hristiyanlığa sonradan dahil edilmiş üçleme inancı ya da bir kısım Hristiyanların tabiriyle üçlü birlik inancı, **ne Tevrat'ta ne de İncil'de yer almaktadır**. İncil'in hiçbir yerinde üçleme ifadesi geçmemektedir, fakat buna rağmen üçleme dinin şartı gibi görülmektedir. Oysa dinin şartı olarak dayatılan ve Hz. İsa (as)'ı Allah'ın oğlu olarak göstermeye çalışan bu inanç çok büyük bir yanlış ve çok büyük bir tehlikedir. Hristiyan kardeşlerimizin çoğunluğu bu tehlikenin boyutlarını tam bilmemektedirler. Yüce Allah Kuran'da, bu tehlikenin büyüklüğünü şöyle tarif eder:

"Rahman çocuk edinmiştir" dediler.

Andolsun, siz oldukça **ÇİRKİN BİR CESARETTE** bulunup-geldiniz.

NEREDEYSE BUNDAN DOLAYI, GÖKLER PARAMPARÇA OLACAK, YER ÇATLAYACAK VE DAĞLAR YIKILIP GÖÇECEKTİ.

Rahman adına çocuk öne sürdüklerinden (ötürü bunlar olacaktı.)

Rahman (olan Allah)a çocuk edinmek yaraşmaz.

Göklerde ve yerde olan (herkesin ve herşeyin) tümü Rahman (olan Allah)a, yalnızca kul olarak gelecektir. (Meryem Suresi, 88-93)

Allah bu cesareti, bundan dolayı neredeyse göklerin paramparça olacağı ve dağların yıkılıp göçeceği büyük bir cesaret olarak nitelendirmektedir. Samimi Hristiyanların, Allah'ı gazaplandıran bu büyük tehlikeyi mutlaka görmeleri gerekmektedir. İncil'e asırlar sonra eklenmiş ve tüm tepkilere rağmen, büyük bir fitne ortamı içinde, dayatma yoluyla kabul ettirilmeye çalışılmış üçleme inancının aslında gerçek İncil ile tamamen çeliştiğini fark etmeleri gerekmektedir. Dogmalardan kurtulup akılcı değerlendirmeleri gerekmektedir.

Elbette "tehlikeyi görün" demek, hayatı boyunca yalnızca üçleme eğitimi almış olan bir Hristiyan için yeterli bir izah olmayabilir. İşte bu yüzden üçleme iddiasının ve bunun gibi Hristiyanlık inancına sonradan girmiş olduğu muhtemel konuların açıklamasının detaylı, İncil sözlerinin ışığında ve delillerle yapılması gerekir. Bu deliller kitabın ilerleyen sayfalarında sunulmaktadır. Kitapta, üçleme konusuyla ilgili bundan sonraki açıklamalar üç ayrı bölümde ele alınacaktır.

Bunlardan birinci bölüm, üçlemenin İncil'e ve Hristiyanlık inancına sonradan dahil edildiğini ispat eden tarihi bilgilerden oluşmaktadır. Bu bölümde aynı zamanda, üçleme kavramının Tevrat'a dayanan bir temeli olmadığı konusuna da değinilecektir.

İkinci bölümde ise, samimi Hristiyanları İncil pasajları ve Kuran ayetleri doğrultusunda düşünmeye ve bazı gerçekleri görmeye yönleltmek amaçlanmaktadır. Hristiyan kardeşlerimiz bu satırları okuduklarında, samimi bir dindarın neden üçlemeye inanmaması gerektiğini anlayacak ve bunun Allah'ın kanununda asla olamayacağını açıkça göreceklerdir.

Üçüncü bölümde ise, akılcı ve vicdanlı bakan bir insanın hayatını tümüyle değiştirecek bir gerçek anlatılmaktadır. Bu, maddenin hakikati konusudur. Maddenin gerçek mahiyeti hakkında verilen bilgiler ışığında tecelli kavramı mükemmel şekilde anlaşılabilir ve üçlemenin dayandırılmaya çalışıldığı fikri temel tamamen ortadan kaldırılmış olacaktır.

Kuran Önceki Kitapları Doğrulayıcıdır. Kuran'dan Kitap Ehli de Sorumludur

Bu konuyla ilgili açıklamalara geçmeden önce, oldukça önemli bir noktanın çok iyi vurgulanması gerekmektedir. Elinizdeki kitapta çeşitli konuların anlaşılması için İncil'den delillerin yanı sıra Kuran'dan da deliller verildiği görülecektir. Bunun sebebi, **Kuran'ın gerçekte Müslümanların olduğu gibi, Hristiyanların da Musevilerin de kitabı olmasıdır.**

Kuran, gönderilen son hak kitaptır. Korunmuştur; bu nedenle içinde hiçbir çelişki ve tutarsızlık yoktur. Bu konuda Rabbimiz'in Peygamberimiz (sav)'e vahyi vardır: **"Sana okutacağız, sen de unutmayacaksın"** (A'la Suresi, 6). Allah, Kuran'ı koruduğunu **"Elbette bu, bir Kur'an-ı Kerim'dir. Saklanmış-korunmuş bir Kitap'ta (yazılı)dır."** (Vakia Suresi, 77-78) ayetleriyle de bildirmiştir.

Kuran saf vahiydir. Tıpkı Tevrat ve İncil'in sahih bölümleri gibi insanın içine ferahlık ve aydınlık verir. Akı ve vicdanı ile bakan bir insan bunu hemen görür. Kuran'ı okur okumaz bunu anlar. Başka delile ihtiyaç yoktur. Hiçbir

vicdan Kuran'ın güzelliğine ve doğruluğuna dayanamaz. Kuran; olağanüstü üslubu, müthiş netliği, vicdana ve ruha mükemmel hitabı, dürüst açıklamaları, sıcak anlatımı, mükemmel ispatları ve hiçbir çelişki barındırmaması gibi özelliklerle okuyan kişide hemen güçlü bir kanaat oluşturur. Hak kitap olduğu besbellidir. Yüce Allah bunu, Kuran'a has yaratılmış ve hayranlık uyandıran Kuran mucizeleri ile de pekiştirmiştir. (Konu ile ilgili detaylı bilgi için bkz. *Kuran Mucizeleri 1-2*, Adnan Oktar, www.globalkitap.net)

Hristiyanların Kuran ile ilgili bilmeleri gereken önemli bir gerçek vardır: Kuran; kendisinden önceki kitapların hükümlerini kaldırmak için indirilmemiştir. **Aksine Kuran, Tevrat ve İncil'deki hak hükümlerin doğruluğunu tasdik etmek ve hakkı ve doğruyu göstermek üzere indirilmiştir.** Dolayısıyla bir Müslüman için Kuran'dan önceki hak kitapların varlığını inkar haramdır. (Bazı Müslümanlar bunun aksini savunuyor olabilirler, ancak onlar Kuran hakkında bilgileri olmayan dolayısıyla İslam'ın özünü de bilmeyen bir kısım bilgisiz radikal zihniyetteki insanlardır. Burada söz konusu radikallerin mantığına göre değil, Kuran'ın açık ayetlerine göre izahlar yapılmaktadır.) Müslümanlar, Kuran'daki vahiy gereği tüm peygamberleri kabul eder ve canlarından çok severler. Hz. Muhammed (sav) bizim peygamberimiz olduğu gibi, Hz. Musa (as) da, Hz. İsa (as) da bizim peygamberimizdir. Kuran'da emredildiği şekilde birini diğerinden ayırt etmemiz imkansızdır:

Deyin ki: "Biz Allah'a; bize indirilene, İbrahim, İsmail, İshak, Yakub ve torunlarına indirilene, Musa ve İsa'ya verilen ile peygamberlere Rabbinden verilene iman ettik. Onlardan hiçbirini diğerinden ayırt etmeyiz ve biz ona teslim olmuşlarız." (Bakara Suresi, 136)

Dolayısıyla bir Müslüman aynı zamanda hem **gerçek bir Musevi, hem de gerçek bir İsevi'dir.** Yine Kuran'a göre bir Müslüman, Tevrat ve İncil'in Kuran ile mutabık olan bölümlerine uyar. Müslüman, tüm peygamberleri aşkla sevdiği ve kabul ettiği gibi, hak İncil'i ve hak Tevrat'ı da kabul etmek ve Kuran'la mutabık bölümlerine uymak zorundadır.

Kuran; geçmiş hak kitapları ve peygamberleri doğruladığından, **gerçek Musevilik ve gerçek Hristiyanlık Kuran'dadır.** Dolayısıyla gerçek İsevilik ve gerçek Musevilik, ancak Kuran'ı kabul etmek ve Muhammedi olmakla mümkündür. İşte bu sebeple **Kuran'dan yalnızca Müslümanlar değil, tüm Museviler ve tüm Hristiyanlar da sorumludurlar.**

Allah Kuran'ı, Kitap Ehli (Museviler ve Hristiyanlar) için bir nur ve apaçık bir kitap olarak gönderdiğini bir Kuran ayetinde şöyle haber vermiştir:

Ey Kitap Ehli, kitaptan gizlemekte olduklarınızın çoğunu size açıklayan ve birçoğundan geçen elçimiz geldi. Size Allah'tan bir nur ve apaçık bir kitap geldi. (Maide Suresi, 15)

Kuran'ın; İncil ve Tevrat'ı doğrulayıcı olarak gönderildiği gerçeği ayetlerde şu şekilde geçmektedir:

De ki: "Cibril'e kim düşman ise, (bilsin ki) gerçekten onu (Kitab'ı), Allah'ın izniyle kendinden öncekileri (Tevrat ve İncil) doğrulayıcı ve mü'minler için hidayet ve müjde verici olarak senin kalbine indiren O'dur. (Bakara Suresi, 97)

O, sana Kitab'ı hak ve kendinden öncekileri doğrulayıcı olarak indirdi. O, Tevrat'ı ve İncil'i de indirmişti. (Al-i İmran Suresi, 3)

Tüm bu ayetlerden Kuran'ın; Hristiyanların ve Musevilerin, kendi kitaplarını tasdikleyen, onlara doğru ve yanlışın ne olduğunu gösteren, çelişkide kaldıkları konuları gideren, her şeyin en mükemmel açıklamasını bulacakları bir kitap olarak indirildiği açıktır. Hristiyan ve Musevilerin Kuran'a uymaları gerektiği, bir başka Kuran ayetinde şöyle bildirilmiştir:

Ey kendilerine kitap verilenler (Museviler ve Hristiyanlar), birtakım yüzleri silip de arkalarına çevirmeden ya da cumartesi adamlarını (o gün yasağı çiğneyenleri) lanetlediğimiz gibi onları da lanetlemeden evvel, yanınızdakini (Tevrat ve İncil'i) doğrulayıcı olarak indirdiğimize (Kur'an'a) iman edin. Allah'ın emri yapılagelmiştir. (Nisa Suresi, 47)

Bir başka ayette, Kuran'a uymaya davet edildiği halde sadece kendi kitaplarına uymada ısrar eden Kitap Ehli Kuran'a çağrılmakta, Kuran'ın kendi kitaplarını doğrulayıcı olarak gönderildiği hatırlatılmaktadır:

Onlara: "Allah'ın indirdiklerine iman edin" denildiğinde: "Biz, bize indirilene iman ederiz" derler ve ondan sonra olan (Kur'an)ı inkar ederler. Oysa o (Kur'an), yanlarındakini (kitabı) doğrulayan bir gerçektir. (Onlara) De ki: "Eğer inanıyor idiyse, daha önce ne diye Allah'ın peygamberlerini öldürüyordunuz?" (Bakara Suresi, 91)

Yüce Allah, bundan önce Tevrat ve İncil'in hidayet kaynağı olduğunu, fakat artık asıl hidayet kaynağının diğer kitapların tüm sahih açıklamalarını tasdik eden Kuran olduğunu da ayetlerde bize bildirmektedir:

O, sana Kitab'ı hak ve kendinden öncekileri doğrulayıcı olarak indirdi. O, Tevrat'ı ve İncil'i de indirmişti. Bundan (Kur'an'dan) önce (onlar) insanlar için bir hidayet idiler. Doğruyu yanlıştan ayıran (Furkan)ı da indirdi. Gerçek şu ki, Allah'ın ayetlerini inkar edenler için şiddetli bir azap vardır. Allah güçlüdür, intikam alıcıdır. (Al-i İmran Suresi, 3-4)

Kuran'ın bu özelliği bir başka ayette tekrar belirtilmekte ayrıca aynı ayette Kuran'ın her türlü açıklamayı barındırdığı ve gerçek iman ehli için bir hidayet olduğu da haber verilmektedir:

Andolsun, onların kıssalarında temiz akıl sahipleri için ibretler vardır. (Bu Kur'an) düzüp uydurulacak bir söz değildir, ancak kendinden öncekilerin doğrulayıcısı, herşeyin 'çeşitli biçimlerde açıklaması' ve iman edecek bir topluluk için bir hidayet ve rahmettir. (Yusuf Suresi, 111)

Allah Kuran'da Musevilere şu şekilde seslenmektedir:

Yanınızda olan (Tevrat)ı, doğrulayıcı olarak indirdiğime (Kur'an'a) iman edin; onu inkar edenlerin ilki siz olmayın ve ayetlerimizi az bir değer karşılığında değişmeyin. Ve yalnızca Benden korkun. (Bakara Suresi, 41)

Hristiyan kardeşlerimiz şu noktayı yanlış anlamamalıdır: **Yukarıdaki açıklamalarla hiçbir Hristiyanın İncil'e ve Hz. İsa (as)'a bağlılığı terk etmesi istenmemektedir.** Böyle bir şeyi istemek Müslümanlar için haramdır. Dinimize göre, Hz. İsa (as)'ı veya İncil'in varlığını inkar eden bir kişi dinden çıkmış olur. Buradaki çağrı, Hristiyanların Kuran'ı anlamaları, Kuran'a inanmaları ve kendilerine Kuran'dan verilmiş olan delillere ikna olmaları için yapılan bir çağrıdır. Bu, Hristiyanların daha mükemmel Hristiyan olmaları, Hz. İsa (as)'ı daha çok sevmeleri için yapılan bir çağrıdır. Çünkü bir Hristiyan ancak Muhammedi olursa, Kuran'ın hak kitap olduğuna inanırsa kendi dinini daha iyi anlayacak ve Hz. İsa (as)'ı tam anlamıyla sevebilecektir.

Hristiyan kardeşlerimiz şu önemli noktaya dikkat vermelidirler: **Kuran'a uymak ve Hz. Muhammed (sav)'e iman etmek, Hristiyanların elinden Hz. İsa (as)'ı almaz. Tam tersine onları bu mübarek peygamberimize daha da yaklaştırır.** Kuran'ı okuyan ve kabul eden bir insan, hem mükemmel bir İsevi, hem mükemmel bir Musevi, hem Nuhi, hem İbrahimi, hem Yusufi, hem de Muhammedi olur. Bütün peygamberleri kabul etmiş, bağrına basmış, tam iman ehli olmuş olur. **Kendilerine doğruyu gösteren, kendi kitaplarını doğrulayan, kendileri için büyük bir hidayet kaynağı olan Kuran'ın varlığı ve hiçbir şekilde değişmemiş olması, Kitap Ehli için de çok büyük bir nimettir.**

Nitekim Allah ayetinde, Kuran'a tam uyan Kitap Ehli'nin varlığını haber vermiş ve onları ahirette Katından bir ecirle müjdelemiştir:

Şüphesiz, Kitap Ehlinden, Allah'a; size indirilene ve kendilerine indirilene -Allah'a derin saygı gösterenler olarak- inananlar vardır. Onlar Allah'ın ayetlerine karşılık olarak az bir değeri satın almazlar. İşte bunların Rableri Katında ecirleri vardır. Şüphesiz Allah, hesabı çok çabuk görendir. (Al-i İmran Suresi, 199)

Kitabın ilerleyen bölümlerinde Kuran'dan verilen deliller buradaki bilgiler ışığında değerlendirilmelidir.

Peygamberimiz (sav)'in Sahih Tevrat'ın Okunmasını Teşvik Ettiğine Dair Hadisler

Müslim şöyle nakletmişti: "Ebu Hüreyre'nin tanıklığıyla Hz. Peygamber (sav)'in söylediğini nakletmiştir; 'Eskiden Hz. Muhammed (sav) demiştir ki, Ehl-i Kitaplar Tevrât'ı İbranice olarak okuyorlardı ve Müslümanlar için Arapça olarak tercüme ediyorlardı.'" (Mişkatu'l Masabih, 1. Kitap, 6. Bölüm, s. 42)

"Al-Hafız el-Zehebî kaydediyor ki, Yahudilikten İslâmiyet'e dönen Abdullah İbn Selâm Hz. Peygamber (sav)'e geldi ve ona '(Dün gece) Kuran'ı ve Tevrât'ı okudum' dedi. O da cevap verdi, 'Bunu bir gece oku ve diğerini de bir başka gece oku.'" (Al-Thalabi, Al-İman al-Thalabi Tathkarar al-Huffadh, 1 Cilt, s. 27)

"Hz. Muhammed (sav)'in yakın çevresinden Abdullah İbn-i Amr, sık sık Tevrât okumuş. Bir gece rüyasında bir elinde bal, diğerinde yağ tuttuğunu, bazen bal tutan elinden, bazen de yağ tutan elinden yediğini görmektedir. Abdullah İbn-i Amr rüyasını Hz. Muhammed (sav)'e anlatır. Hz. Muhammed (sav), Abdullah'ın rüyasını iki kitab, yani bazen Tevrât bazen de Kuran okumasıyla yorumlar." (Buhârî, Sahîh-i Buhârî, 6. cilt, 987. hadis, s. 439)

Ebû Said el- Hudrî'den: Peygamberimiz'e (sav): "Ey Allah'ın Resulü! İsrailoğullarından nakiller yapabilir miyiz?" dedik. Şöyle buyurdu. "Evet, İsrailoğullarından da nakil yapabilirsiniz, sakınca yoktur. Onlardan bir şey aktarırsanız bilin ki yanlarında daha ilginç bilgiler de vardır." (Hanbel, Müsned, 111/12, hadis no:11034)

Abdullah b. Amr b. Âs'tan; Resulullah şöyle buyurdu: "İsrailoğullarından da nakil yapabilirsiniz, sakınca yoktur." (Hanbel, Sahih Müsned, 11/159, H.no: 6486)

BÖLÜM 1

TARİHİ KAYNAKLARA GÖRE İNCİL ZAMAN İÇİNDE TAHRİF EDİLMİŞTİR

Hristiyanlar İncil'in Değiştirildiğine İhtimal Vermekle Dinden Çıkmış Olmazlar

Hristiyan kardeşlerimizin büyük bir kısmı, İncil'in zaman içinde değiştirildiği konusuna ciddi şekilde tepki vermekte ve bunu asla kabul etmemektedirler. Çünkü bu durumu bir nevi "dinden çıkma" olarak değerlendirmektedirler. Elbette ki Hristiyanların tabi oldukları kitabın tahrif olduğuna dair iddiaları tepki ile karşılamaları anlaşılabilir bir konudur. Fakat bunun asla dile getirilmemesi gereken ve "dinden çıkmaya" sebep olacak bir kesin hüküm olup olmadığının anlaşılabilmesi için biraz düşünmek, Hristiyanlık tarihine bakmak ve bütün bunlar ışığında İncil'i tekrar incelemek gerekir.

Bir kez daha önemle ifade edecek olursak İncil, Müslümanlar olarak bizim de kitabımızdır. Dolayısıyla İncil'in değiştirilmiş ve yanlış yorumlanmış olması bizim isteyeceğimiz bir şey değildir. Fakat bu durum gerçekleşmiştir ve bize Kuran'da da haber verilmiştir. Şu durumda bu tahrifatı gösteren delillere ve tarihi olaylara bakmak gerekmektedir. Elbette bu durum gerçek İncil'in yok olduğu anlamına gelmez. İncil'in aslı, korunmuş olarak günümüze kadar gelmiştir. Şu anda gizlenmiş haldedir ve Allah'ın izniyle mutlaka bulunacaktır. Dolayısıyla önemli olan, İncil'in hak hükümlerini görebilmek, Kuran'a göre değerlendirmek ve akılcı ve vicdana uygun düşündürmektir.

Halihazırda Hristiyan kardeşlerimizce kullanılmakta olan dört İncil hakkında mutlaka bilinmesi ve üzerinde düşünülmesi gereken bir konu daha vardır:

Bu kitapta okuyacağınız anlatımlar Müslümanların yaptığı çıkarımlar veya ortaya attığı iddialar değildir. Tam tersine kitapta anlatılanlar Hristiyanların kendi kaynaklarına dayanmaktadır.

Daha önce Hz. İsa (as) Allah'ın Oğlu Değildir, Allah'ın Peygamberidir isimli kitabımızda detaylarıyla anlatmış olduğumuz Hristiyanlık tarihine ait bilgilere, burada sadece hatırlatma olması maksadıyla maddeler halinde değinilecektir:

Tarihi kaynaklardan Hristiyanlığın yayılışı ve teslis inancının kaynağı

- İlk devir Hristiyan belgeleri ile Hristiyan cemaatlerini incelediğimizde, Hz. İsa (as)'ın; Allah'ın varlığı ve birliği konusunda ne Hz. Musa (as)'dan ne de Hz. Muhammed (sav)'den farklı bir öğreti getirmediyi görürüz.

- Hz. İsa (as)'dan sonra Hristiyanlık, havariler tarafından yayılmıştır. Onlar, özellikle Orta Doğu, Kudüs, Antakya ve Urfa gibi tevhid inancının hakim olduğu bölgelerde tebliğ yapmışlardır. Bu bölgeler Peygamberlerin zuhur ettiği bölgeler olduğu için, **tevhid inancına zaten aşına olan pek çok kişi hızlıca Hristiyanlığı seçmiştir.**

- O döneme kadar var olmayan teslis inancının Hristiyanlığa yerleşmesi ise, Hz. İsa (as)'dan çok sonra, Hristiyanlığın Yunan-Roma putperestliğinin hakim olduğu bölgelerde yayılmasıyla ortaya çıkmıştır.

- Bunun sebebi, Mısır'daki İskenderiye, Yunanistan, İtalya ve Anadolu gibi bölgelerde putperestlikten dönmüş olan Hristiyanların, eski inançlarının tesiriyle adına teslis dedikleri bir Hristiyanlık oluşturmaya başlamalarıdır.

Putperestlik teslis inancına nasıl zemin hazırladı?

● Tarih boyunca putperestler, putlar arasında daima üç putu diğerlerinden üstün saymışlardır. Bunlardan en büyüğünü Baba, diğerini Ana, diğerini de Oğul olarak kabul etmişlerdir. Buna dair bazı örnekler şöyledir:

- Hint putperestliğinde teslis kavramı vardır. Bu üçlü tanrı, Brahma, Vişnu ve Şuva'dır.
- Kuran'da, Arap putperestliğinde de üçleme fikrinin olduğuna işaret edilmektedir: **"Gördünüz mü-haber verin; Lat ve Uzza'yı. Ve üçüncü (put) olan Menat'ı(n herhangi bir güçleri var mı)?"** (Necm Suresi, 19-20)
- Hristiyanlıktan önceki dönemde, Suriye ve çevre bölgelerinde de üçlü tanrı inancının yaygın olduğu bilinmektedir.
- Aynı şekilde Mısır putperestliğinde Osiris (Baba), İsis (Anne) ve Horus (oğul) **üçlü tanrısı** vardır.
- Pers putperestliği olan **Mitraizm de üçlemeyi savunan bir batıl inançtır.** Milattan önceki yüzyıllarda Anadolu'da ve Avrupa'da yaygındır.
- Roma ve Yunan putperestliğinde de üçleme fikri ve inancı vardır. Zeus, Jüpiter ve Apollo, eski Yunan'ın **üçlü tanrılarıdır.** Zaten Hristiyanlığı üçleme fikrinin de Roma ve Yunan putperestliğinden geldiği bilinmektedir.
- Yunan mitolojisinde çok sayıda baba tanrı, oğul tanrı bulunmaktadır. Hatta Platon bu üçlemeyi formüle etmiş ve sözde tanrıların **"logos" (söz) diye bir oğlu ve "sophos" (bilgelik) diye bir kızı** olduğunu savunmuştu. Bilindiği gibi Hristiyanlıkta **Hz. İsa (as) için kullanılan tanımlamalardan bir tanesi de "logos"tur.**

Amerikalı Teoloji profesörü Dr. Paul R. Eddy de bu konuya dikkat çekmiş ve *"Was Early Christianity Corrupted by Hellenism?"* (Erken Hristiyanlık Helenizm tarafından bozuldu mu?) başlıklı makalesinde şu yorumlarda bulunmuştur:

*Babil'e kadar uzanan eski dünya boyunca, üçlü gruplamalarla putperest tanrılara tapmak yaygın idi. Bu etki, Hz. İsa'dan önceki ve sonraki yüzyıllarda Mısır'da, Yunanistan'da ve Roma'da da fazlasıyla görülüyordu. Havarilerin ölümünden sonra, bu tip putperest inançlar Hristiyanlığı istila etmeye başladı... **Plato, üçlemeyi şu anki şeklinde öğretmemiş olsa da, onun felsefeleri bu doktrin için birer ön hazırlık niteliğindedir.** (Dr. Paul R. Eddy, Was Early Christianity Corrupted by 'Hellenism'?, <http://www.xmark.com/focus/Pages/hellenism.html>)*

Genelde putperestlikte, özellikle de Yunan ve Roma putperestliğinde üçlü tanrılardan en büyüğünün ölümlü kadınlarla evlendiğine ve bu evlilikten hep erkek çocuk doğduğuna ve o doğan çocukların da tanrı olduğuna inanılırdı.

- Ölümlü bir anneden doğan tanrı çocuk inancı bugün Hristiyanlıktaki teslis inancı ile ciddi benzerlikler taşımaktadır.

Yunan felsefesinde filozoflar fizik alem hakkında akıl yürüterek kendilerince bir tanrı fikrine ulaşmışlardır. Ancak değişmez ve sonsuz kabul ettikleri tanrının, nasıl olup da sonlu değişken varlıkları var edebildiğini kavrayamamışlardır. Bu sebeple **maddesel bir varlığın** aracılığıyla evrenin oluşumunu izah etmeye kalkışmışlardır.

Buna göre, örneğin bir çocuk ana-babadan türediği gibi, evrenin oluşumu için de tanrı ile varlıklar arasında var olması gereken araçlar yani hiyerarşik tanrısal varlıklar olması gerektiğini iddia etmişlerdir. Bu hiyerarşiye göre en üst tanrı, otoriteyi ve başlangıcı (yani yaratılışı), diğerleri zamansal ve mekansal dünyalık işleri, ikincil tanrılar da ceza verme ve mükafatlandırma gibi işleri yerine getirmektedirler.

Bu sözde tanrılar ve tanrısallar, genelde en önemlisinden başlamak üzere hep "üçlü bir birlik" olarak belirlenmiş ve tanımlanmışlardır. Dolayısıyla üçleme veya üçlü birlik inancı, putperest dönemde ortaya çıkıp var olmuş yaygın bir inanç şeklidir.

William Varner, Hz. İsa (as)'ın tebliğiyle muhatap olan Gentilelerin (Kitab-ı Mukaddes'te Yahudi olmayanlar için kullanılan bir tabirdir. Hz. İsa dönemindeki Romalılar için kullanılır) bakış açılarının bu fikirler çerçevesinde şekillendiğini söyler ve şöyle devam eder:

Onların Allah'ın oğlu fikirleri çok tanrılı düşünce üzerinde kurulmuştu. Bu nedenle de bu görüşlerini Hz. İsa ve havarilerinin Tek Tanrı'lı inanışlarına dönüştürmeleri oldukça zordu. Doğu ve Helen düşüncelerinin hakim olduğu, dolayısıyla kralların ve diğer kutsal kişilerin Allah'ın oğlu olarak isimlendirildiği bu bölgede Hz. İsa da Allah'ın oğlu olarak ilan edildi. (William C. Varner, "Jesus the Son of God",

Üçleme inancı ile Yunan mitolojisindeki Dionisos karakteri arasındaki benzerlikler

Üçleme yanlılarının Hz. İsa (as)'a yönelik yaptıkları izahlar, M.Ö. 1000 yılına kadar devam ettiği tahmin edilen Yunan mitolojisindeki Dionisos karakteri ile de benzerlikler taşımaktadır:

- Dionisos, **ölümsüz tanrı babadan doğan ölümlü tanrı oğuldur.**
- Dionisos, Semele isimli **ölümlü bir anneden** doğmuştur.
- **Ölümlü insanlar tarafından öldürülmüştür.**
- Dünyaya **kurtarıcı olarak gönderilmiştir.**
- Dionisos bedenen öldükten sonra yeniden bedenen dirilecektir.
- Dionisos yarı Tanrı olduğu halde insanlar arasında **insan görünümünde ve insanların acizlikleri ile yaşamıştır.**
- Dionisos kendisinin insanlar tarafından yakalanıp öldürülmesine **özgür iradesi ile bir fedakarlık** olarak izin vermiştir.
- Eski Yunan'da Dionisos takipçileri, Dionisos'u hatırlamak ve şükran için **et yiyip şarap içerlerdi.** Bunu Dionisos'un etini yiyip kanını içmekle eş tutarlardı ve bunun onları Dionisos'a yaklaştıracığına inanırlardı. Yuhanna İncili'nde bu pagan ayini ilginç bir şekilde Hz. İsa (as)'a uyarlanmıştır:

"Size doğrusunu söyleyeyim, insanoğlunun bedenini yiyip kanını içmedikçe, sizde yaşam olmaz. Bedenimi yiyenin, kanımı içenin sonsuz yaşamı vardır ve ben onu son günde dirilteceğim. Çünkü bedenim gerçek yiyecek, kanım gerçek içecektir. Bedenimi yiyip kanımı içen bende yaşar, ben de onda." (Yuhanna 6:53-56)

Başka bir bölümde ise, İsa kendi eliyle havarilerine şarap içirir ve bunun kendi kanı olarak algılanmasını söyler:

"Yemek sırasında İsa eline ekmek aldı, şükran duasını yapıp ekmeği böldü ve öğrencilerine verdi. "Alın, yiyin" dedi, "bu benim bedenimdir." (Matta 26: 26)

"Sonra bir kâse alıp şükretti ve bunu öğrencilerine vererek, 'Hepiniz bundan için' dedi. 'Çünkü bu benim kanımdır, günahların bağışlanması için birçokları uğruna akıtılan antlaşma kanıdır.'" (Matta 26: 27, 28)

Putperest inanca paralel geliştirilen üçleme inancı nasıl yaygınlaştırıldı?

● Hristiyan tarihçi ve teologlar, teslis inancının ilk olarak Pavlus tarafından yaygınlaştırıldığı konusunda hemfikirdirler. Bu konudaki tarihi belgeler ve Pavlus'un 4 İncil'de yer alan mektupları göz önünde bulundurulduğunda, bu iddianın doğruluğu anlaşılabilmektedir.

● **Pavlus, Hz. İsa (as)'ın havarisi değildir.** Havarisi olmak şöyle dursun, sağlığında ona şiddetle karşı çıkan bir kişidir. Hz. İsa (as)'ın göğe alınmasından dört yıl sonra ani vizyon geçirdiğini iddia ederek kendisini havari ilan etmiş ve ilk Hristiyan cemaati arasına girmiştir.

● Pavlus'un amacı Hristiyanlığı Batı'da yayabilmektir. Bunu yapabilmek için Batı'da çeşitli bölgelere sürekli mektuplar göndermiş, bu mektuplardan 14 tanesi "değiştirilemez" kutsal metin olarak İncil'e eklenmiştir.

● Pavlus, Musevi halkının konuştuğu Aramice ve İbranice'den başka **Grekçeyi de iyi konuşan bir Roma vatandaşıdır. Romalıları iyi tanımakta, onlara karşı nasıl bir politika yürüteceğini iyi bilmektedir.**

● Dolayısıyla Pavlus, Batı'da fikirlerini yaygınlaştırabilmek için **o bölgenin putperest inancına uygun bir Hristiyanlık inancı oluşturmuştur** (anlatımlarının söz konusu putperest topluluk tarafından yanlış yorumlanmış olması ihtimali de elbette vardır). Baba ve Oğul kavramlarını Roma putperest inancına uygun hale getirmiş ve putperestlikteki baba ve oğulların oluşturduğu üçlü tanrı inancına benzer bir kavram geliştirmiştir. Bunu Hristiyanlığın bu yöntemle kolay yaygınlaşacağını umduğu için yapmış olma ihtimali yüksektir.

● İncil'e dahil edilen **mektuplarında, baba ve oğul ifadeleri sıkça yer almıştır.**

● Hristiyanlığa dahil edilmiş bu putperest inanç, -Batı'nın putperest görüşleriyle uyduğu için- **kolaylıkla bölgede yaygınlaşmıştır.** Zamanla, Batı Roma ve Bizans toprakları maddi ve siyasi olarak da güçlenince, Doğu Hristiyanlığın tevhid anlayışı üzerinde bir baskı politikası başgöstermiştir. Doğu Hristiyanlığının tevhid inancı yok edilmeye çalışılmış ve bu çabalarda da büyük ölçüde başarılı olunmuştur.

Konsillerde, "çoğunluk oylarıyla" oluşturulan İncil metinleri

● Üçleme inancı ilk ve resmi olarak Hristiyanlığa **M.S. 325 yılındaki İznik konsili** ile dahil edilmiştir. Bu konsil, Roma İmparatoru Konstantin'in katılımı ile gerçekleştirilmiştir.

- Böyle bir konsilin yapılmasının sebepleri şunlardır:

- Roma İmparatorluğunun Hristiyanlığın yayıldığı bölgelere doğru genişlemesi.
- Bu genişleme nedeniyle putperestler ile Hristiyanlar arasında huzursuzluk başgöstermesi ve imparatorluğun ikiye bölünme tehlikesi ile karşı karşıya kalması.
- İmparatorluğun ikiye bölünmemesi için, eski pagan dini ile yeni İsevilik arasında sentez bir inanış oluşturulması gerektiğine inanılması ve bunun üzerine bir çalışma yapılması.

● Yukarıda bahsettiğimiz gibi putperest topraklar üzerinde olası bir çatışmanın Hristiyanlığın değişime tabi tutulması ile mümkün olacağı zannedilmiştir. İznik'te toplanan bu konsil sonrasında, iç karışıklığın çözümünün **İncil'e teslis inancının dahil edilmesi olduğu kararlaştırılmış ve bu karar uygulanmıştır.**

- Söz konusu konsilde üçleme inancını savunan 4 İncil sahih kabul edilmiştir.

● Korunmuş birkaç elyazması dışında, tevhid inancını savunan diğer İnciller ise "heretik" yani sapkın ilan edilmiş ve **yakılarak ortadan kaldırılmıştır.**

● Tevhid inancının savunucuları yine heretik yani sapkın bir inancı savundukları gerekçesiyle mahkum edilmişlerdir. **Heretikliğin cezası ise yakılarak idam edilmektir.**

● **Aforoz** ismi ve uygulaması, tarihte ilk olarak teslise karşı olanlara yönelik geliştirilmiş bir uygulamadır. Papalık, Roma ve Bizans siyasileri, teslis tenkitçilerini ve teslisi reddedenleri yakarak öldürme de dahil farklı cezalara çarptırmışlardır. Zaten engizisyon denen mahkemeler bu amaçla kurulmuştur.

● O dönemde ilk ve sahih yazmalara dayanarak İskenderiye'li rahip Arius'un başlattığı tevhide dayanan Ariusçuluk hareketi de etkili olmuştur. Fakat bu gelişmeden ürken **Romalılar, 411 yılında söz konusu belge ve kitabın bulunduğu İskenderiye kütüphanesini yakmışlardır.**

Kilisenin oluşturduğu "dini dogma" ve Hristiyanlara yükletilen buna uyma mecburiyeti

- "Dogma" kelimesinin dini bir anlam kazanması, teslisçi Hristiyanlar tarafından gerçekleştirilmiştir.

● Dini dogma kısaca şu demektir: *"Hristiyan inanç doktrini sadece ve sadece Papalık veya Kilise otoritesi tarafından formüle edilebilir ve ona o şekliyle inanılması şarttır."*

● Bir başka deyişle, bir Hristiyanın, dini gereği neye inanıp neye inanmayacağına kutsal kitaba dayanarak karar vermesi mümkün değildir. **Onun neye inanıp neye inanmayacağını Kilise belirler.**

● Örneğin bir insan, "ben üçlemeyi reddediyorum ve Allah'ın Bir ve Tek Yaratıcı olduğuna, Hz. İsa (as)'ın ise onun oğlu değil peygamberi olduğuna inanıyorum" derse, o **artık Hristiyan değildir.** Her ne kadar okuduğu kutsal kitaptan, yaptığı araştırmalardan bunu anlamış; akli, vicdani, derin kavrama ve düşünme yeteneği gereğince böyle doğru bir sonuca varmış olsa da Kilise'ye göre **Hristiyan kabul edilmemektedir.**

● Bir kişinin "Hristiyan" kabul edilebilmesi için vicdani, ilmi ve akli tecrübelerinin gösterdiği doğruya gözlerini kapaması ve **Kilise'nin zorunlu kıldığı şekilde baba, oğul ve kutsal ruh olarak tanımlanan üçlü birlik inancını benimsemesi gerekmektedir.**

- Bu inanç şeklini Kilise bu şekilde formüle etmiştir ve o şekliyle inanmak bir Hristiyan için zorunludur.

● İşte dini dogma ya da bir başka deyişle **dini dayatma** budur.

● Bu, şu anda Hristiyanların büyük bölümünün asla reddedilemez hükmüyle kabul ettikleri üçleme inancına bu derece sahip çıkmalarının tek sebebini oluşturur. Kilise ve Papalık, Roma İmparatorluğunun yapısına göre şekillendiğinden, üçleme inancının kaynağı da Kilise olmuştur. İncil'in değişikliğe uğradığını kabul etmek veya üçlemeyi reddetmek işte bu sebeple **"dinden çıkmak"** olarak kabul edilmektedir.

● Oysa "dinden çıkmayı" gerektirdiği iddia edilen bu hükümlerin hepsi Hz. İsa (as)'dan yüzyıllar sonra ortaya çıkan, **Kilise'nin ortaya attığı uygulamalardır. Birçok Hristiyan kardeşimizin bundan haberleri bile yoktur.**

Açıkça anlaşılabilceği gibi tarihte Papalık ve Kilise, daima kutsal kitabın üzerinde bir otoriteye sahip olmuştur. Hatta kutsal kitaba dönüş anlamı taşıyan reform ve Protestanlık hareketlerine rağmen bu böyledir.

Hristiyanlığa sonradan ve çeşitli aşamalarla eklenmeye çalışılan teslis inancı

● **"Teslis" hiçbir kutsal metinde yoktur.** Ne isim ne de öğreti olarak Hristiyanlığın –veya diğer hak dinlerin– hiçbir kutsal öğretisinde yer almamaktadır. Bunu Hristiyanların kendileri de kabul ederler.

● Teslis inancı, tarih içinde uydurulmuş ve İncil'e de çeşitli aşamalarla yerleştirilmiştir. Bunlar şöyle özetlenebilir:

- Hz. İsa (as)'ın tanrı olduğuna dair iddialar 325 İznik Konsili'nde,
- Kutsal Ruh'un tanrı olduğuna dair iddialar 381 İstanbul Konsili'nde,
- Hz. İsa (as)'ın biri beşeri ve diğeri tanrısal olarak iki tabiatı olduğuna dair iddialar ise 451 Kadıköy Konsili'nde kabul edilmiştir.

● Teslis konusu her ne kadar 381 İstanbul Konsili ile belirli bir şekil almış ise de, teslis unsurlarının tabiatı ve aralarındaki ilişki hiçbir zaman herkesin uzlaştığı kesin bir çözüme ulaştırılamamıştır.

● Matta İncili'nin "baba oğul ve kutsal ruh adına vaftiz ediniz" şeklindeki cümlesi dışında, **hiçbir kutsal metinde Kutsal Ruh kelimesinin, teslisin ilk iki unsuru olan baba ve oğul kelimeleri ile birlikte zikredildiği tek bir cümle dahi yoktur.**

● Hatta Kutsal Ruh'un tanrı olduğuna dair İncil'in hiçbir yerinde bir ifade ve işaret yoktur. Aksine bazı Hristiyan kaynaklarında Kutsal Ruh'un, Kuran'da ifade edildiği şekilde **"Ruh'ul Kudüs"** yani Cebrail (as) anlamına geldiği belirtilmektedir.

● Matta İncili'nin son bölümüne 4. yüzyılda kabul edilen üçleme inancına uygunluk sağlaması için 28/18, 20 olarak numaralandırılan pasaja "baba, oğul ve kutsal ruh adıyla vaftiz olma emri" **ilave edilmiştir.**

● Dördüncü yüzyılda resmileşen üçleme doktrini, birinci yüzyılda yazılan **metne eklenmiş**, böylece bu metnin, Konsil'in aldığı karar ile Matta İncili'ne uyumu sağlanmıştır. Sonradan yapılan bu eklemelerle, **tevhid inancını savunan bir metin, üçleme inancını işaret eder hale getirilmiştir.**

● Neredeyse herkesin aynı konuda farklı bir görüşü olmuştur. Bunun için herkes herkesi hata yapmakla, sapıklıkla ve zındıklıkla suçlamıştır. **Hatta kimi zaman aynı inanca sahip teslisçiler bile farklı görüşlere sahip olmuşlardır.**

Teslis konusunda kilisenin son kararı: "Teslis akıl ve mantık konusu değildir, düşünüp anlamanıza gerek yok"

● Teslis konusu, ardı arkasına gerçekleştirilen konsiller, yapılan çalışmalar, alınan kararlarla sürekli olarak yeni bir şekil almış, İncil'deki çeşitli sözler yeniden yorumlanmış, **daha önce reddedilen sözler aniden sahîh kabul edilerek İncillere eklenmiş, bazıları ise çıkarılmıştır.**

● Bu olağanüstü çelişkili ortam içinde Kilise, teslis dogmasından taviz vermemek için, **getirilen yeni öneri ve itirazlara göre şekil almaya çalışmıştır.**

● **Teslis inancı ile ilgili çelişkiler ve tartışmalar, günümüze kadar sonuçlandırılabilmiş değildir.** Bu konuda son karar 1443 yılındaki Florance Konsilinde verilmiştir. Fakat bu konsil de bu konudaki çelişki ve zıtlıkları ortadan kaldırmamış ve tartışma çok uzun süre devam etmiştir.

● Ardı arkası kesilmeyen bu tartışmalara son vermek amacıyla Papalık, 1868-1870 yılları arasında [Hz. İsa (as)'dan tam 1870 yıl sonra] düzenlediği Birinci Vatikan konsilinde **teslisin AKIL VE MANTIK KONUSU OLMADIĞINA, iman konusu olan bir SIR olduğuna karar vermiştir.** (Const. "De fide, cath", IV)

● Bir başka deyişle içinden çıkılmaz hal alan teslis konusu; aklın, mantığın ve sahîh İncil ayetlerinin gerektirdiği haklı itirazları, muhalefetleri kesin olarak ortadan kaldırmak amacıyla Kilise tarafından "sır" ilan edilmiştir. Yani insanlara şu mesaj verilmiştir: **"Bu konu üzerinde artık düşünmenize gerek yok!"**.

- Bu konu, ilerleyen satırlarda daha geniş işlenecektir.

İncil'in değişmezliğini savunan Kilise'nin sahîh kabul ettiği 4 İncil üzerinde resmi olarak yaptığı "ekleme ve çıkarmalar"

● Eldeki sahîh (kanotik) kabul edilen kutsal yazıtların el yazma nüshalarının en eskileri 3. yüzyıla kadar gitmektedir. Yani bunlar Hz. İsa (as)'dan üç yüzyıl sonra yazılmıştır. Nitekim her bir kutsal metin el yazmalarında nüsha ve ifade farklılıklarının var olduğu bilinmektedir.

● Hatta metinlerde, yazıldıkları kabul edilen en eski tarihlerden çok sonraki olaylar ve kişilerden bile söz edilmektedir.

● Yuhanna metninin en eski nüshası yaklaşık olarak MS. 200 yılına kadar gitmektedir ve sırf Yuhanna metninin 10 binin üzerinde farklı nüshası vardır. Bu 10 bin farklı nüsha arasındaki oldukça ciddi önemdeki farkların sayısı 200 bini bulmaktadır.

● Karışıklığın önlenmesi için çeşitli İncillerde sık sık dipnotlar konulduğu gözlemlenmektedir. Bu dipnotlarda şu ifadeler rastlanır: "Diğer eski otoritelere göre bu cümle veya kelime yoktur", "diğer eski otoriteler şöyle... okumuşlardır.", "diğer eski otoriteler ilave etmişlerdir" veya "diğer eski otoriteler şu müteakip kelimeyi atlamışlardır" gibi.

● Holy Bible (Revised Standart Version, New York Glasgow 1971) baskısında, Markos İncili'nin ilk cümlesinde, Hz. İsa (as)'dan "Allah'ın oğlu" şeklinde bahsedilmektedir. Buraya bir bir dipnot düşülmüştür ve şöyle denmektedir **"diğer eski otoriteler (Allah'ın oğlu) ifadesini yazmamışlardır."**

● Sahih kabul edilen 4 İncil, aralarında ciddi farklılıklar ve çelişkiler barındırırlar. Fakat bu farklılık yalnızca söz konusu İnciller ile sınırlı değildir. **Bu İncillerin her birinin eski el yazması ve basılı nüshaları arasında da farklılıklar vardır.**

● Sözelimi Matta'nın metni standart hale getirilirken **onun önceki basılı nüshalarının el yazmalarındaki farklılıklar, eksiklik ve fazlalıklar tercihe göre seçilmiştir.** Dolayısıyla hangi ifadenin doğru ve geçerli kabul edilmesi gerektiğini anlamak mümkün değildir.

● Markos İncili'nin İznik Konsilinde kabul edilebilmesi için söz konusu İncil'in son bölümündeki bazı cümleleri çıkarmak gerekli görülmüştür. Çünkü buradaki ifadeler teslis dogmasına tamamen ters düşmektedir.

● Diğer İncil yazarlarının eserlerinden çeşitli bölümler alınıp, Markos İncili'ne bir bitiş paragrafı hazırlanmıştır.

● Yuhanna İncili'nden Hz. İsa (as)'ı Musevilerin mesihi olarak tanıtan pasajların tümü çıkarılmıştır. Onun yerine insanüstü bir İsa figürü ortaya konulmuştur.

(Prof. Dr. Mehmet Bayrakdar, Bir Hristiyan Dogması Teslis, Ankara okulu yayınları, Eylül 2007, s. 163)

Bazı kesimler tarafından Yuhanna metninin 110 yılında yazıldığı kabul edilmektedir. Bu durumda, Havari Yuhanna'nın en az 140-150 yıl yaşamış olması gerekir ki, bu da muhtemel gözükmemektedir. Aynı zamanda Yuhanna metninde daha sonraki devirlere ait bilgilerin bulunması da bu metnin yazarlarının Havari Yuhanna olması konusunda şüpheye neden olmaktadır.

Diğer İnciller Hz. İsa (as)'ın Musevilerin mesihi yani Hz. Davud (as)'ın soyundan gelen ve İsrail'i kurtaracak olan kişi olduğunu vurgulamışlardır. **Yuhanna İncili'nde ise, Yunanlı Hristiyanları memnun etmeyen bütün Musevi kavramlar ortadan kaldırılmıştır.** Yunan felsefesinin etkisi Yuhanna İncili'nde çok açık görülür.

● Daha sonraki yıllarda yine Kilise tarafından uydurma kabul edilecek olan çeşitli İnciller ve bu İncillerden pasajlar, uzun bir süre boyunca sahih kabul edilmiştir. Bu dönem boyunca bunlara da uyulmuş ve bunların yanlış olduğunu iddia edenler dinsiz kabul edilmişlerdir.

● Örneğin 4. yüzyılda bir Hristiyan mezhebi, İncil'de yer alan kitapların sayısını 23 olarak kabul etmişken, aynı mezhep birkaç asır sonra bu sayıyı 27'ye çıkarmıştır.

Üçleme konusundaki çelişkiler, mantıksızlıklar ve tutarsızlıklar nedeniyle oluşan yeni mezhepler

● Kutsal Ruh'un sonradan üçlü birliğin bir parçası olduğuna karar verilmesinin ardından, üçleme konusundaki tartışmalar ve anlaşmazlıklar çok daha fazla artmıştır.

● Bu tartışmalar sonucunda, Kutsal Ruh'un hem babadan hem de oğuldan zuhur etmesi gerektiğine dair bir anlayış geliştirilmiştir. **Bunun için "oğuldan" anlamına gelen meşhur Filioque kavramı teslis dogmasına eklenmiştir.**

● Bu yüzden ve daha sonra ortaya çıkan çeşitli meselelerden dolayı **1054 yılında Roma kilisesi, Katolik ve Ortodoks olmak üzere iki mezhebe ayrılmıştır.**

● Filioque'u kabul eden Katolik kilisesi (ve sonra buradan ayrılacak olan Protestan kilisesi) **Kutsal Ruh'un hem babadan hem de oğuldan çıktığını kabul ederek** zaten karışık olan teslisi iyice karmakarışık hale çevirmiştir.

● **Filioque'u kabul etmeyen Ortodoks kilisesi Kutsal Ruh'un sadece babadan geldiğini savunur.** Bu iki kilise arasında bugüne kadar devam eden teslis konusundaki en büyük ayrılık Filioque konusundadır.

● Dolayısıyla, **Kutsal Ruh'un teslisçiler tarafından tanrı kabul edilişi, oğul tanrı kabul edilişinden zaman bakımından 56 yıl sonradır.**

Üçleme karmaşasına çözüm getirme çalışmaları özetle şöyledir: (Allah'ı tenzih ederiz) Açık ve resmi olarak Hz. İsa (as)'ın tanrılığı **325 İznik Konsilinde** ve Kutsal Ruh'un tanrılığı **381 İstanbul Konsilinde** karara bağlanmıştır. **431 Efes ve 451 Kadıköy Konsillerinde** Hz. İsa (as)'ın biri beşeri biri tanrı olan iki tabiatlı oluşu, **447 yılında ve 589 yıllarında Toledo'da düzenlenen konsillerde** ise Kutsal Ruh'un Hz. İsa (as)'dan oluşu yani Filioque meselesi gündeme getirilmiş ve İstanbul Konsili kararına eklenmiştir. Buradaki kısa özetlerde görüldüğü gibi her konsilde Hristiyanlığa karmaşa üzerine karmaşa eklenmiştir.

Tekrar belirtmek gerekir ki, yukarıda verdiğimiz tüm bilgiler, -Müslümanların değil- özellikle **Hristiyan tarihçi ve teologların** elde ettiği, genel kabul gören ve delillere dayanan bilgi ve belgelerdir. Bu bilgiler, Hristiyanlık tarihinin nasıl geliştiği ve bugünkü İncil'in nasıl şekillendiği konusunda bize son derece temel bilgiler vermektedir. Teslis inancının gerçekte İncil'de var olmadığını ispat amacıyla önemli tarihi detaylar sunmaktadırlar.

Bütün bu delilleri gördükten sonra bir insanın yapması gereken, İncil'i, söz konusu tarihi detaylarla birlikte değerlendirerek, "akıl yürüterek", "düşünerek" doğruları anlamaya çalışmaktır. Bu akıl yürütmeyi yapabilmek için aşağıdaki soruları mantık ve vicdan dahilinde değerlendirmek yerinde olacaktır:

● Her hak dine indirilen her hak kitap tektir. Hristiyanlık'ta **4 ayrı İncil'in olması ve bunların her birinin ayrı ayrı sahih kabul edilmesi nasıl mümkün olabilir?**

● 4 kitabın her biri sahih ise, **aralarındaki çelişkiler, ciddi anlam boşlukları ve tarihi bilgilerde oldukça ciddi farklılıklar nasıl meydana gelebilir?**

● Hak dine gönderilen hak kitap, nasıl **birbirinden temel iman itikatinde farklı olan kitaplar** arasından **"oyçokluğuyla"** tespit edilebilir?

● Oy çoğunluğunu almayan tevhid inancını savunan İnciller ve ilk elyazmaları **neden yakılıp yok edilmiştir?**

● Tevhid inancını savunanlar **neden idam cezasına mahkum edilmişlerdir? Bu karışıklığın ve vahşetin sebebi nedir?**

● 4 İncil ve bu İncillerle birlikte Hristiyanlığa dahil edilen teslis inancı 4. yüzyılda kabul edilmiştir. **O vakte kadar söz konusu İncillerin ve teslisin varlığından haberdar olmayan Hristiyanların durumu nedir?**

● Kutsal Ruh'un tanrı olarak kabulü ise çok daha sonralara dayanır. Bu döneme kadar Kutsal Ruh'u tanrı olarak görmemiş olan **Kilise dahil diğer tüm Hristiyanlar günahkar mıdır?**

● Kilise'nin sahih kabul ettiği metinlerin yazarları Matta, Markos, Luka ve Yuhanna Kilise tarafından "vahiy almış kişiler" olarak kabul edilmişlerdir. Bu kişiler, peygamber midirler? **Peygamberler dışında insanların -havari dahi olsa- vahiy alması nasıl mümkün olabilir? O zaman söz konusu havari peygamber vasfına kavuşmuş olamaz mı?**

- Bir kişinin vahiy alıp almadığı Kilise tarafından oyçokluğuyla nasıl belirlenebilir?
- Bir kişinin vahiy aldığını oylama ile kabul edip ardından onun yazdığı metinlere –pek çok değişiklik yapıldıktan sonra- "değiştirilemez ve değişmemiştir" hükmü nasıl konulabilir?
- Eğer söz konusu 4 İncil değiştirilemez hükmüne sahipse, yıllar boyunca Kilise nasıl bu kitaplara eklemeler yapmakta, bazı yerlerini düzenlemekte, bazı yerlerini iptal edebilmektedir?
- Kilise tarafından 4 İncil'e sonradan eklenmiş olan bölümlere de o döneme kadar hiçbir Hristiyan uymamış konumdadır. Bu durumda o döneme kadarki söz konusu Hristiyanların durumu nedir?
- Bir Hristiyan nasıl olup da yaşamını ve inancını sahih İncil ayetlerine, vicdanına ve aklına göre değil de, sadece Kilise'nin belirlediği ve üstelik zaman zaman değiştirdiği bir inanç şekline göre tertip edebilir?
- Tüm hak dinlerin temeli olan ve tüm diğer hak dinlerde kesin ve net olarak belirtilmiş olan Allah'ın varlığı ve Birliği konusunda, neden yalnızca Hristiyanlık'ta birbirinden farklı bu kadar çok görüş vardır?
- Birbirinden farklı sayıda kitap kabul eden birbirinden farklı Hristiyan mezheplerinden hangisi doğru yoldadır? Hangisinin kitapları değişmez ve reddedilemez şekilde sahihtir?
- Tek bir mezhepte nasıl olup da zaman içinde kitap sayısı 23'ten 27'ye çıkarılabilir? Hangisine inanmak ve hangisini doğru kabul etmek gerekir?

Söz konusu sorulara üçleme yanlısı hiçbir Hristiyan gerçek anlamda mantıklı, akılcı, anlaşılabilir, ikna edici, net ve somut bir cevap verememektedir. Üçleme adı altında gerçekleşen bu olağanüstü karmaşa açıklanabilecek gibi değildir.

Yukarıdaki sorularla, sadece tarihi bilgilere dayanarak 4 İncil konusundaki çelişkilerden bazılarına değinilmiştir. Teslis inancının beraberinde getirdiği derin mantık çöküntüsü ise asıl konudur. Samimi Hristiyanları, teslis inancından asıl şüpheye düşürmesi gereken şey bu derin ve köklü mantık çöküntüsü olmalıdır. Bu konuya ilerleyen satırlarda değinilecektir.

Tevrat'ı Doğrulayıcı Olarak Gönderilmiş Olan İncil'in Tevhid İnancını da Doğrulaması Gerekir

Üçleme taraftarı bir Hristiyan, ilk anda yukarıdaki tarihi belgelere dayanan açıklamaları ve bu konudaki yorumları kendince doğru kabul etmeyebilir. Fakat bu, şu anki İncillerin 27 farklı İncil arasından seçilmiş olduğu gerçeğini değiştirmemektedir.

Hristiyanlığın hak kitabı olarak 4 ayrı İncil Konsil kararı ile belirlenmiştir. Bu açık bir gerçektir. Bu 4 İncil arasındaki çelişki ve farklılıklar da inkar edilemeyecek boyutlardadır. Dolayısıyla samimi bir Hristiyan, Kilise'nin dogmatik kararlarını bir kenara bırakarak, akli ve vicdanı ile düşünmeli, bunları "tek bir kelimesi bile değiştirilmemiş" kitaplar olarak kabul etme konusunda biraz düşünmelidir. Tek bir kelimesi bile değiştirilmemiş olduğu iddia edilen söz konusu kitaplar, bizzat Kilise'nin kendisi tarafından defalarca değişikliğe uğratılmıştır. Bu, Hristiyan tarihi kaynaklarının belirttiği bir durumdur. Günümüz İncil baskılarında yer alan eski İncil nüshalarındaki açıklamalara dair dipnotlar bile, bunu anlamak için yeterlidir.

Burada önemle değinilmesi gereken bir başka konu da, Hz. İsa (as) ve havarilerden sonra, teslis inancının yer aldığı 4 İncil kabul edilene kadar geçen 3 asır boyunca yaşamış olan Hristiyanların durumudur. Bu kişiler her ne

kadar tüm samimiyetleriyle Hz. İsa (as)'a ve İncil'e tabi olmuş olsalar da, Kilise'nin dayattığı dogmaya göre, dinden çıkmış hükmündedirler. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir? Uyarıcısı gelmiş bir hak din ve onun kutsal kitabı mevcutken, insanların o koskoca dönemde gerçekleri bilmeden yaşadıklarını kim iddia edebilir? Allah kuşkusuz ki böyle bir şeye izin vermez.

Dolayısıyla şüphelenilmesi gereken, ilk el yazmalarının bulunduğu, İncil'in orijinal dili olan Aramice'nin hali hazırda kullanıldığı, dolayısıyla en azından çoğaltma ve çeviri hatalarının yer almadığı 4. asırdan önceki dönem değil, sonraki dönem olmalıdır. Havarilerden hemen sonraki dönem, çok büyük olasılıkla Hz. İsa (as)'ın yazdırmış olduğu İncil'in [Hz. İsa (as)'ın kendisine gelen vahyi kendi döneminde yazdırmış olması kuvvetle muhtemeldir] gerçek nüshalarının bulunduğu ve uygulandığı dönemdir. Museviliğin devamı olan tevhid inancı bu nedenle o dönemde varlığını korumuştur. Nitekim İncil, Kuran'da da belirtildiği gibi, Tevrat'ı doğrulayıcı olarak gönderilmiştir. Dolayısıyla sahih İncil'de, Museviliğin temel itikadı olan tevhid inancının da doğrulanmış olması gerekmektedir. Kuran'da Rabbimiz şu şekilde bildirir:

Onların (peygamberleri) ardından yanlarındaki Tevrat'ı doğrulayıcı olarak Meryem oğlu İsa'yı gönderdik ve ona içinde hidayet ve nur bulunan, önündeki Tevrat'ı doğrulayan ve muttakiler için yol gösterici ve öğüt olan İncil'i verdik. (Maide Suresi, 46)

Bazı Hristiyanlar, Hz. İsa (as)'dan sonra havarilerin üçleme inancını yaydıklarını, hatta bu uğurda öldüklerini iddia etmektedirler. Oysa bu bir saptırmadır. Hz. İsa (as)'ın yanında bulunan gerçek havarilerin hiçbiri hiçbir şekilde üçleme inancını savunmamışlardır, savunmaları da mümkün değildir. (Üçleme inancını yaygınlaştırdığı bilinen tek kişi Pavlus'tur ve bugün pek çok Hristiyan teolog ve Hristiyan kaynağın teyid ettiği gibi Pavlus, Hz. İsa (as) ile hiç görüşmemiş, hatta onun zamanında ona karşı çıkmış olan bir kişidir.) Hz. İsa (as) ve havariler, İncil'in vahyinden önce tıpkı diğer tüm ilk Hristiyanlar gibi Museviydiler ve İsrail kavimlerine mensuptular. İlk Hristiyanlarda ise asla teslis inancı yoktu. Onlar, Tevrat'ı doğrulayan olarak gönderilen kitaplarında, Tevrat'ta açıkça haber verilmiş olan tevhid inancını buldular. Gariptir ki bugün Hristiyanlar onlara "Yahudi Hristiyanlar" diyerek kendilerinden saymamaktadırlar. Sanki Hz. İsa (as), kendisine vahiy gelmeden önce bir Musevi ve aynı zamanda İsrailoğullarından birisi değilmiş gibi.

Dolayısıyla 4. asırdan önceki dönem, Musevi tevhid dininin bir devamı olan, büyük ihtimalle İncil'in aslı ile hükmedilen bundan dolayı da tevhid inancının hakim olduğu bir dönemdir. Bütün bunlardan yola çıkarak, Roma İmparatorluğunun hakim olduğu, putperestliğin ve putperest üçleme inancının İmparatorluk ile birlikte dünyaya yayıldığı ve İncil'in orijinal dili olan Aramice'nin unutulup Yunanca'nın kullanılmaya başlandığı, siyasi kavgaların, iç çatışmaların ve din savaşlarının hüküm sürdüğü 4. asırdan sonraki dönem, bidatler ve Hristiyanlığa getirilen yeni hükümler açısından şüphe ile bakılması gereken dönemdir. Dolayısıyla yukarıda verdiğimiz tarihi bilgiler, bu bakımdan iyi değerlendirilmelidir.

Allah Elbette Vahyettiği Hak Kitabı Korumaya Kadirdir

Bazı Hristiyanların, Allah'ın bir nur olarak gönderdiği hak kitap olan İncil'in zaman içinde değiştiği ve yanlış yorumlandığı ihtimalini kabul etmek istememeleri elbette anlaşılabilir. Tahrif edilmiş bir hak kitaba uyma fikrinden tedirgin olmaları mevzu bahis olabilir. Fakat samimi Hristiyanların şu gerçeği göz önünde bulundurmaları gerekmektedir: **Şu anki İncil'in büyük bir bölümü doğrudur. Hz. İsa (as)'a indirilen orijinal İncil, çok derin ve hikmetli anlatımlardan, güzel açıklamalardan oluşan Allah'ın vahyidir ve Kuran'da övülmektedir.** Müslümanlar, tıpkı Hristiyanlar gibi bu hükümlere uymakla yükümlüdürler.

Fakat bunun yanı sıra, **İncil'in aslı yani tahrif edilmemiş bütünü zaten korunmuştur.** Gizlendiği yerde, bulunacağı tarihi beklemektedir. Allah'ın izniyle Hz. İsa (as) ve Hz. Mehdi (as)'ın zuhurunu göreceğimiz dönemde **İncil'in aslı bulunacaktır. Dolayısıyla Hristiyanların inandığı şekilde hiçbir değişikliğe uğramamış bir İncil vardır.** Buradaki eleştirimiz, şu an hak kabul edilen fakat içinde pek çok tutarsızlık barındıran 4 İncil'in değiştirilmiş ve yanlış yorumlanmış bölümlerine yöneliktir. Söz konusu bölümlerin varlığı, samimi bir gözle bakan her Hristiyanın rahatça anlayabileceği kadar açıktır. Bu kitapta anlatılanlarla samimi Hristiyan kardeşlerimiz; akla, vicdana ve mantığa davet edilmektedirler.

Yüce Allah, elbette insanlara yol gösterici olarak indirdiği hak kitapları korumaya kadirdir. Bazı Hristiyanlar, İncil'in tahrif edilmiş olduğuna dair açıklamaları kabul etmemek için Rabbimiz'in bu üstün vasfını delil olarak öne sürmektedirler. Oysa burada gereği gibi anlaşılması gereken gizli bir hikmet bulunmaktadır:

Tekrar belirtmek gerekir ki, Allah elbette ki Kendi kitabını korumaya muktedirdir. Yüce Allah tüm kainatta her şeyi kusursuz yaratmaya da muktedirdir. Fakat kainattaki her şey kusursuz değildir. Kainatta eksiklikler ve kusurlar vardır ve bunları da yaratan Allah'tır. Allah'ın eksiklikler yaratmasının özel bir hikmeti vardır. Eksikliklerle bu dünyanın geçici bir imtihan yeri olduğu, Allah'a karşı aciz varlıklar olduğumuz gerçeği ve dünyanın değil ahiretin asıl yurt olduğu daima akılda tutulur. Eksiklikler var oldukça insan böbürlenmez, Allah'a karşı aczini ve Allah'a karşı ihtiyaç içinde olduğunu daima bilir.

Delilleri son derece açık olan Kutsal İncil'in tahrif edilmesi de Allah'ın izni ve dilemesiyle gelişen bir olaydır. Bir hikmetle, Allah'ın özel bir imtihanı gereği böyle yaratılmıştır. Allah böyle yaratıyorsa ve bu konudaki delilleri açık şekilde gösteriyorsa, bu konuda katı olmak değil, bunun ardındaki hikmetleri görmek ve anlamak gerekir.

Belli ki, şu anda Hristiyan alemi bununla denenmektedir. Vicdanlarına uymaya davet edilmektedirler.

Belli ki bu durum, Hz. İsa (as)'nın gelişi ve gerçek İncil'in aranması için gereken özel bir zorunluluktur.

Bu imtihan ile belli ki yanlış inançlar dünyayı saracak, insanlar din adına kargaşaya, karmaşaya ve kan dökücülüğe sürüklenecek ve Hz. İsa (as) ve Hz. Mehdi (as)'ın gelişi için Tevrat'ta, İncil'de ve Kuran ve hadislerde bildirilen ahir zaman alametleri yerini bulacaktır. Dolayısıyla samimi Hristiyanların üzerine düşen asıl görev, İncil'in gerçek hükümlerinin aranması ve uygulanmasıdır.

Fakat aynı zamanda Hristiyanların, Kuran'ın, hak olan İncil'in hükümlerinin tümünü kapsayıp aktardığı gerçeğini de bilmeleri gerekmektedir. Hak İncil hükümleri Kuran'da bulunmaktadır ve bu sebeple Müslümanlar da hak İncil'i uygulamakla yükümlüdürler.

Kuran, İncil'i doğrulayıcı hak bir kitaptır. Dolayısıyla Müslümanlar, Muhammedi oldukları gibi, hak İncil'i uygulayan birer İsevi ve hak Tevrat'ı uygulayan birer Musevidirler. Dolayısıyla, samimi bir Hristiyan da İncil'in gerçeğine uymak ve hak İncil ile hükmetmek istiyorsa, Kuran'da bu hükümlerin tümünü bulacaktır. Hak İncil, Kuran'da Yüce Allah'ın övdüğü kutsal kitabımızdır. Allah, İncil'in, gönderildiği dönemde insanlar için yol gösterici olduğunu Kuran'da şöyle bildirmektedir:

O, sana Kitab'ı hak ve kendinden öncekileri doğrulayıcı olarak indirdi. O, Tevrat'ı ve İncil'i de indirmişti. Bundan (Kur'an'dan) önce (onlar) insanlar için bir hidayet idiler... (Al-i İmran Suresi, 3-4)

Onların (peygamberleri) ardından yanlarındaki Tevrat'ı doğrulayıcı olarak Meryem oğlu İsa'yı gönderdik ve ona içinde hidayet ve nur bulunan, önündeki Tevrat'ı doğrulayan ve muttakiler için yol gösterici ve öğüt olan İncil'i verdik. (Maide Suresi, 46)

Sonra onların izleri üzerinde elçilerimizi birbiri ardınca gönderdik. Meryem oğlu İsa'yı da arkalarından gönderdik; ona İncil'i verdik ve onu izleyenlerin kalplerinde bir şefkat ve merhamet kıldık. (Bir bid'at

olarak) Türettikleri ruhbanlığı ise, Biz onlara yazmadık (emretmedik). Ancak Allah'ın rızasını aramak için (türettiler) ama buna da gerektiği gibi uymadılar. Bununla birlikte onlardan iman edenlere ecirlerini verdik, onlardan birçoğu da fasık olanlardır. (Hadid Suresi, 27)

Sonuç olarak, Hristiyan kardeşlerimizin Kuran'ı, -önyargılara dayanarak reddetmeden önce- bu bakış açısıyla okumaları gerekmektedir. Unutulmamalıdır ki samimiyetle Allah'tan doğruyu yanlıştan ayıran bir anlayış dileyen her kişi, Allah'ın bu büyük nimetine nail olacaktır.

BÖLÜM 2

ÜÇLEME YANILGISI

Allah Sebeplerden Münezzehtir ve Çocuk Edinmemiştir

Üçleme yanılığı, kitapta üç bölüm olarak ele alınacaktır:

Birinci bölümde Kilise'nin 1870 yılında aldığı üçlemenin bir "akıl ve mantık konusu değil, üzerinde düşünülmemesi gereken bir sır" olduğuna dair kararının üzerinde durulmaktadır. Üçleme karmaşasının nasıl zaman içinde "düşünülmemesi gereken" bir dogma haline getirildiği izah edilmekte ve samimi Hristiyanlar Allah'ın vasıfları konusunda derin düşünmeye davet edilmektedirler.

İkinci bölümde bazı Hristiyanların üçleme iddialarının din ve mantık dışı olduğuna İncil ve Tevrat'tan deliller getirilmekte ve bu konuda Hristiyanların önemle düşünmeleri gereken çeşitli mantıklar sunulmaktadır.

Üçüncü ve son bölümde ise, Hristiyanlara maddenin hakikati konusunda çok önemli bilgiler verilmektedir. Maddenin gerçek mahiyeti ile ilgili verilmekte olan bu bilgiler üçleme yanılığının dayandırıldığı bütün iddiaları kesin olarak ortadan kaldırmakta ve Hristiyan kardeşlerimizin hayatını değiştirecek, şimdiye kadarki bakış açılarını tamamen gözden geçirmelerini sağlayacak yeni bir anlayış sunmaktadır.

1. BÖLÜM

Yaratılan Her Şeyde, "Düşünebilen Bir Topluluk İçin Ayetler Vardır" (Nahl Suresi, 11)

Ellerimizin, hücrelerimizin, DNA, protein, enzim gibi yapıların; çeşit çeşit yaratılmış canlıların, kuşların uçmasının, balıkların yüzmesinin, yaprakların fotosentez yapmasının, göklerin, yıldızların, gezegenlerin, Güneş'in, Ay'ın, ağaçların baharda yeşermesinin, canlıların kış uykusuna yatmalarının, günlerin 24 saat olmasının, yağmurların, karların, kısacası görüp bildiğimiz, duyduğumuz, varlığından haberdar olduğumuz her şeyin bir amacı vardır. Bütün bunları düşünmeden, varlıklarının hikmetini anlamadan, onları görüp geçerek yaşamak kolaydır. İşte bazı insanları diğerlerinden ayıran en derin fark, kolaya tabi olmamaları, yaratılan her şey üzerine derin derin düşünmeleridir. Allah, Kuran'da da İncil'de de derin düşünme özelliğinin iman edenlere has bir özellik olduğunu belirtmiştir.

Eğer insan düşünmezse, kendisinin de bu hayatın da yaratılış amacını anlamaz. Eğer düşünmezse, nereden geldiğini, sorumluluklarının ne olduğunu ve nereye gideceğini bilmeden, hayatını boş, amaçsız ve gayesiz geçirebilir. Fakat insan, diğer canlılardan farklı olarak akla, vicdana, düşünme ve muhakeme etme yeteneğine sahiptir. Dolayısıyla önemli bir yükümlülüğü vardır. Nasıl ve ne için yaratıldığını düşünmek, Yaratan'ı anlamak ve O'na karşı sorumluluklarını yerine getirmekle yükümlüdür. İnsan, bu yükümlülüğünü gözdardı ederek de yaşayabilir. Bu onun seçimidir. İşte insanlar, yaptıkları bu seçim ile birbirlerinden ayrılırlar. İman edenleri, akledenleri ve ahirette kazançlı çıkacak olanları diğerlerinden ayıran en büyük fark Yaratılış delilleri ve ayetler üzerinde derin düşünmeleri ve Yaratıcımızı gereği gibi anlayabilmeleridir.

Nitekim İncil'de ve Tevrat'ta da derin düşünmenin önemine dikkat çekilmektedir:

... Düşünmüyor musunuz? Anlamıyor musunuz? Yüreğiniz öylesine mi katılaştı? (Markos, 8:17)

Dediklerimi iyi düşün. Rab sana her konuda anlayış verecektir. (Pavlus'tan Timoteos'a 2. Mektup, 2:7)

Kardeşlerim, aldığınız çağrıyı düşünün... (Pavlus'tan Korintlilere 1. Mektup, 1:26)

... Gökteki değerlerin [Allah'ın Katında değerli olan şeylerin] ardından gidin.... Yeryüzündeki değil, gökteki [Allah'ın Katı'ndaki] değerleri düşünün... (Pavlus'tan Koloselilere Mektup, 3:1-2)

Rab'bin işleri büyüktür, onlardan zevk alanlar hep onları düşünür. (Mezmurlar, 111:2)

Böylece bütün bunları düşünüp taşındım ve şu sonuca vardım: Doğrular, bilgiler ve yaptıkları herşey Allah'ın elindedir... (Vaiz, 9:1)

... huzurunda, düşündükçe korkarım O'ndan. (Eyüp, 23:15)

Yatağıma uzanınca Seni anarım, gece boyunca derin derin Seni düşünürüm. (Mezmurlar, 63:6)

Ancak zevkini Rab'bin Yasası'ndan alır ve gece gündüz onun üzerinde derin derin düşünür. (Mezmurlar, 1:2)

Rab'bin işlerini anacağım, Evet, geçmişteki harikalarını anacağım. Yaptıkları üzerinde derin derin düşüneceğim, bütün işlerinin üzerinde dikkatle duracağım. (Mezmurlar, 77:11-12)

Önderler toplanıp beni kötülereler bile, ben kulun Senin kurallarını derin derin düşüneceğim. Öğütlerin benim zevkimdir, bana akıl verirler. (Mezmurlar, 119:23-24)

Ne kadar severim Yasanı! Bütün gün düşünürüm onun üzerinde. Buyrukların beni düşmanlarımdan bilge kılar, çünkü her zaman aklımdadır onlar. Bütün öğretmenlerimden daha akıllıyım, çünkü öğütlerin üzerinde düşünüyorum. (Mezmurlar, 119:97-99)

Allah'ın yaptığını düşün: O'nun eğilttiğini kim doğrultabilir? İyi günde mutlu ol, ama kötü günde dikkatle düşün... (Vaiz, 7:13-14)

Dinle, Eyüp, dur da düşün Allah'ın şaşılası işlerini. (Eyüp, 37:14)

Yasa Kitabı'nda yazılanları dilinden düşürme. Tümünü özenle yerine getirmek için gece gündüz onu düşün. O zaman başarılı olacak ve amacına ulaşacaksın. (Yeşu, 1:8)

Geçmiş günleri anıyor, bütün yaptıklarını derin derin düşünüyor, Ellerin işine bakıp dalıyorum. Ellerimi Sana açıyorum, canım kurak toprak gibi Sana susamış. (Mezmurlar, 143:5-6)

Yalnız Rab'den korkun, O'na bağlılıkla ve bütün yüreğinizle kulluk edin. O'nun sizler için ne görkemli işler yaptığını bir düşünün! (1. Samuel, 12:24)

Senin buyruklarından zevk alıyor, onları seviyorum. Saygı ve sevgi duyuyorum buyruklarına, derin derin düşünüyorum kurallarını. (Mezmurlar, 119:47-48)

*Yaptıkların kuşaktan kuşağa şükranla anılacak, güçlü işlerin duyurulacak. **Düşüneceğim harika işlerini; insanlar büyüklüğünü, yüce görkemini konuşacak.** (Mezmurlar, 145:4-5)*

Yüce Allah, Kuran'da da, Kendisi'ne yönelip iman edenlerin, Yaratılış delilleri üzerinde düşünen insanlar olduklarını ve böylelikle Allah'ın üstün kudretini gereği gibi takdir edebildiklerini haber vermiştir:

Onlar, ayakta iken, otururken, yan yatarken Allah'ı zikrederler ve göklerin ve yerin yaratılışı konusunda düşünürler. (Ve derler ki:) "Rabbimiz, Sen bunu boşuna yaratmadın. Sen pek yücesin, bizi ateşin azabından koru." (Al-i İmran Suresi, 191)

Gerçek bir dindar olabilmek için derin düşünmek önemlidir. Gerçek dinin sathi ve düşünmeden yaşanması mümkün değildir. Derin düşünmek, iman ehli Müslümanların da, Musevilerin de, Hristiyanların da çok yoğun odaklanmaları gereken bir iman şartıdır. Ancak derin düşünüldüğünde Allah'ın büyüklüğünün ve yüceliğinin derinlemesine farkına varılabilir ve ancak o zaman Kutsal kitaplardaki sahih ve derin sözlerin batını ve manevi anlamları çözülebilir. Din, yalnızca öğretilen ve ezbere yaşanan bir hayat şekli değildir.

Vatikan Konsilinin Kararı, "Üçleme Konusu Akıl ve Mantıktan Uzak Bir Sırdır, Düşünmenize Gerek Yok"

Allah'ın varlığını derin düşünmenin gerekliliğini Hristiyan kardeşlerimize anlatmamızın özel bir sebebi var. Bu sebep, Kilise'nin Hristiyanlara öğütlediği "düşünmeme" doktrininin ne kadar yanlış olduğunu gösterebilmektir.

Hatırlamak gerekirse, 4. yüzyıldan itibaren ardı arkası kesilmeyen ve sayısız konsil ile gündeme getirilerek sonuçlandırılmaya çalışılan üçleme konusu, en son, 1868-1870 yılları arasında düzenlenen Birinci Vatikan konsilinde, ardı arkası kesilmeyen tartışmalara son vermek amacıyla şöyle sonuçlandırılmıştır: "Üçleme, bir akıl ve mantık konusu değildir, dolayısıyla bir sır olarak kalmalıdır".

Kilise'nin belirlediği bir dogma daha, Hz. İsa (as)'ın peygamber olarak yeryüzüne gönderilişinden yaklaşık 1900 yıl sonra, iman şartı olarak Hristiyanlığa eklenmiş durumdadır. Kilisenin bu kararına uyan Hristiyanlar, şu anda teslis konusunu, üzerinde hiç düşünülmemesi gereken bir iman sırrı olarak kabul etmekte sakınca görmemekte, hatta bunu açıkça savunmaktadırlar.

Kilisenin düşünmeme yönündeki fetvasının tek sebebi teslisin büyük bir yanlış olmasından kaynaklanmaktadır. Allah kuşkusuz ki her uydurma ve batıl şeyi mantıksızlıklarla, tutarsızlıklarla, çelişkilerle ve yenilgilerle yaratır. Teslis de bu şekildedir. Bu tutarsızlıkların farkında olan Kilise, bu sebeple yine dogma geleneğini devam ettirmiştir. Çünkü Hristiyanlığın başlangıcından itibaren biraz aklını ve mantığını kullanan ve bu sebeple resmi makamlarca sapık addedilen Hristiyanlar, bütün bu tutarsızlıkların ve mantıksızlıkların farkında olmuşlardır. Ya teslisi tamamen reddetmişlerdir ya da başka türlü anlamış ve değiştirmişlerdir. Dolayısıyla Kilise, düşünüp akıl kullanıldığında, dayattığı üçleme inancına karşı gelecek güruhların ortaya çıkacağını farkındadır.

Şu anda teslisin, üzerinde düşünülmemesi, çözülmek için uğraşılması, anlaşılmadan uyulması gereken bir sır olduğuna inanan çok fazla sayıda Hristiyan bulunmaktadır. Onları düşünmemeye teşvik eden bir dinleri olduğunu zannetmekte, Allah'ı anlamadan yaşamlarını devam ettirebileceklerini sanmaktadırlar. Bunu çoğu zaman açıkça söylemezler. Fakat buradaki "anlaşılamazlığın" normal olduğunu, her şeyi anlamaya muktedir

olmadığımızı, dolayısıyla düşünüp bulmaya uğraşmanın da bir fayda sağlamayacağını ifade etmekten de çekinmezler.

Elbette her şeyi anlamaya muktedir olarak yaratılmadık. Fakat Allah bize Kendi Kudretini açıkça sergilediğini ve bunun da imanla düşünerek anlaşılacağını bildirmiştir. Bizi Yaratan Yüce Kudreti anlamak, bizim üzerimize bir yükümlülüktür. Bir insan, kendisini yaratan Allah'ı tanımadan, kime nasıl ibadet, kime nasıl dua edeceğini bilmeden nasıl bir din anlayışına sahip olabilir? Yaratılıştaki sırları nasıl keşfeder, ahireti nasıl anlayabilir? Allah'ın her an kendisini duyan ve gören olduğunu nasıl kavrayabilir? Dindar olmak için düşünmek, Allah'ı anlamak, Allah'ın büyüklüğünü takdir edebilmek şarttır. Bu, imanda derinleşmenin en önemli unsurlarından biridir.

Teslisi savunan hangi Hristiyan ile karşılaşırsanız karşılaştığınız, kendisine teslis konusunda sorulan sorulara mutlaka son derece tutarsız, anlaşılmaz, garip mantıklar sunan karmakarışık cevaplar verecektir. Dahası her bir Hristiyan üçlemeyi farklı anlatacaktır. Çünkü teslis konusunda ne anlattıklarının genellikle kendileri de farkında değildirler. Teslisi aklen ve mantıken izah etmeye çalışan Hristiyanlar, bir şekilde teslis olarak tarif ettikleri şeyin de dışına çıkmaktadırlar. Kimileri anlamaya çalışmakta, fakat onlar da başaramamaktadır. Kimileri bir mantık kurmaya çalışmakta, bunu da formüllerle izah etmeye çalışmaktadırlar. Büyük bir kesim ise vazgeçmiştir. Kilise'nin kendilerine dayattığı şekilde "düşünmemeyi" tercih etmekte, soranlara da bu konunun bir sır olduğunu dolayısıyla üzerinde düşünmekle sorumlu olmadığımızı söylemektedirler.

Elbette düşünmeyince herşey çok kolaydır. O zaman sorumluluklar da zahiren ortadan kalkar. Düşünmeye gerek duymayan bir insan, anlaşılmayan bir Allah'ın (Allah'ı tenzih ederiz) nasıl yarattığını, nasıl yarattıklarına hakim olduğunu, Allah'a karşı sorumluluklarını, Allah'a nasıl hesap vereceğini düşünmeye de gerek duymayacaktır. O zaman hayat son derece basitleşir. Nitekim şu anda Hristiyanların büyük bir kısmı bu şekilde yaşamaktadır. Bu elbette bir kısım Müslümanlar ve Museviler için de geçerlidir. Fakat özellikle teslis konusunda Hristiyanlara verilen telkin, onları tümüyle Allah ve yarattıkları hakkında derin düşünmekten engellediği için, onlar için bu durum daha tehlikeli boyutlardadır. Pek çoğu yalnızca Pazar günleri kiliseye gitmek ve Hz. İsa (as)'ın Allah'ın oğlu olduğuna inanmakla Allah'ın rızasını ve cennetini hak edebileceklerini düşünmektedirler. Bu da Hristiyanların büyük bölümünü farkında olmaksızın şirk içinde yaşamaya; dünya ehli olmaya; helal-haram kavramlarına bağımlı olmamaya; Allah'ın rızasını kazanmak için dua etmek ve kiliseye gitmek dışında hiçbir şey yapmamaya; ateizm, Darwinizm, komünizm, materyalizm, terörizm gibi Allah inancına karşı geliştirilmiş akım ve ideolojilere karşı mücadelede bulunmamaya; dünyada dindarlara, zavallı insanlara yöneltilen saldırılardan uzak yaşamaya ve bütün dünyaya gözlerini kapatarak yalnızca kendi evlerinin içindeki küçük dünyada yaşamlarını sürdürmeye yöneltilmektedir. Elbette istisnalar vardır. Fakat Hristiyanların büyük bir bölümünün bu durumda olduğu, inkar veya itiraz edilecek bir durum değildir. Herhangi bir Hristiyan, dünya çapında hakim olan ortalama Hristiyan yaşam şeklinin temelde böyle olduğunu çok iyi bilir. İşte düşünmeden yaşamının getirdiği dindarlık böyle bir dindarlık olur o zaman. Söz konusu Hristiyanların böyle bir din anlayışının tehlikelerini görmeleri gerekir.

"Üç Birliği Tek Tanrı Demektir" Aldatmacası

Teslis konusu ile ilgili en büyük aldatmacalardan bir tanesi, belki de en büyüğü, bazı Hristiyanların üçleme adı altında aslında Bir Allah'ın kastedildiğine dair izahlardır. Özellikle üçlemenin putperest inanç ile bağdaştırılmasından rahatsız olan bazı Hristiyanlar, kastettiklerinin üç unsurda birleşmiş tek bir İlah olduğunu savunmaktadırlar. Genellikle bu anlatımı kendileri de çok iyi anlamamakta ve aslında aleni olarak üç tanrı inancını tarif etmektedirler.

Kimi teslisçiler üç unsurda tek bir cevherin birleştiğini, dolayısıyla üç unsurun da tanrı olduğunu; kimileri babanın en büyük olduğunu, diğerlerinin babadan geldiğini; bazıları üç tanrı arasında bir işbölümü olduğunu; bazıları ise oğulun babadan, Kutsal Ruh'un da oğuldan geldiğini iddia ederler. Üçlemeye dair buna benzer iddiaların sayısı çok fazladır. Fakat hepsi, karmakarışık anlattıkları bu teslis dogması ile kasdettiklerinin aslında Tek Allah olduğunu iddia ederler. Eğer gerçekten tek Allah inancına sahiplerse elbette bu güzeldir, fakat bunun için yapılan söz konusu tarifler son derece yanıltıcıdır.

Şu çok önemlidir: **İncil, bütünüyle Hristiyanlara Allah'ın Bir olduğunu söyler.** İncil'de Allah'ın Birliğini ifade eden ve Tek Allah'a kul olmayı emreden çok fazla pasaj bulunmaktadır. Ve bu pasajların tümü son derece açıktır. Fakat buna karşılık, İncil'in hiçbir yerinde üçleme ifadesi geçmediği gibi, üçlemeye delil gösterilebilecek tek bir açıklama dahi yoktur. Delil olarak öne sürülen pasajların tümü üzerinde zorlama yorumlar yapılan, parantez açıklamalarıyla içine Allah'ın oğlu ve Kutsal Ruh ibareleri eklenen, tamamen farklı bir anlama sahipken kasıtlı olarak üçlemeye delil gibi yorumlanan pasajlardır. **İncil'de Tek Allah açık ve aleni şekilde vardır, üç Tanrı ise İncil'in hiçbir yerinde yoktur.**

Teslisçiler, kendi türettikleri teslisin üç unsuru olan baba, oğul ve Kutsal Ruh'un hem ayrı şahıs veya ayrı ayrı varlıklar olup hem de tek bir "cevher" olduğunu, nasıl olup da üçün hem üç hem de bir olduğunu asla açıklayamamışlardır. Bu büyük çelişkinin de daima farkında olmuşlardır. Yine aynı şekilde üç tanrının nasıl farklı görevler üstlendiğini; yaratma fiili babaya ait ise, nasıl diğerlerinin bu özelliğe sahip olamadığını; doğmayan, doğrulmayan, zamandan ve mekandan münezze olan tek bir İlahın, nasıl zaman ve mekan içinde farklı şahıslara ayrılmış olduğunu asla açıklayamamaktadırlar. Zaten açıklayabilmeleri de mümkün değildir.

Teslisçilerin iddialarına göre üç tanrı eğer her yönden eşit ise –ki bu üçlemeyi savunan çoğunluk Hristiyanın savunduğu bir şeydir– şu durumda ayinlerde bir tanesine tapınmak onların mantığına göre yeterli olmalıdır. Fakat teslisçi Hristiyanlar üçüne birden tapınmak gerektiğine inanırlar. Bu da teslisin üçtanrıcılıktan çok farklı bir inanç olmadığını gösterir.

Üç tanrının tekliği iddiası, olağanüstü derecede mantıksızdır. Her şeye gücü yeten, tüm varlıkların Hakimi olan, onların tümünü yoktan yaratan Allah'ın üç ayrı varlık olarak tezahür etmesine nasıl bir ihtiyaç olabilir? (Allah'ı tenzih ederiz) Üstelik tek İlah'a inandıklarını iddia eden üçleme yanlıları, Müslümanların ve Musevilerin tevhid inancı olan "Allah'ın mutlak Birliği ve Tekliği" vasfını tam olarak anlamamaktadırlar. **Tevhid inancında Allah Mutlak Birdir, Tekdir, BİR EŞİ-BİR BENZERİ YOKTUR. HİÇBİR ŞEY O'NA EŞ OLAMAZ, HİÇBİR ŞEY O'NUN BENZERİ OLAMAZ. Allah'ın Birliği budur.** Dolayısıyla üçleme inancı asla ve asla tevhid inancı değildir. Üçleme ile Bir Allah'a inandığını iddia edenler ya aldatılmışlardır, ya da doğru söylememektedirler.

Fakat asıl soru, böyle bir karmaşaya neden ihtiyaç olduğudur. Tek Allah'a inanmanın gönül huzuru, rahatlığı, güvenliği ve mutluluğu varken, böylesine karmaşık, birbirini tutmaz ve olağanüstü çelişkili izahlara neden gereksinim duyulmaktadır? Bütün bu karmaşanın yerine doğrudan Bir ve Tek olan Yüce Allah'a inanmak, Bir ve Tek İlah olarak O'na yönelmek çok daha güzeldir. Her şeyi gören ve bilen Bir Allah'ın varlığı bir rahmettir. Her an bizimle olan, dua ettiğimiz zaman bizi duyan, hatta sinelerde gizli olanı da bilen ve ona icabet eden, her şeyi kontrolü altında tutan Yüce Rabbimiz'in varlığı ne büyük nimettir. Üçleme inancının karmaşası içinde boğulmuş durumda olan bazı Hristiyan kardeşlerimiz tevhid inancının bu güzelliğini bilmemektedirler. Allah'a böylesine yakın olmanın güzelliğini bilseler, üçlemeyle nasıl kendilerini Yaratan'dan uzaklaştırdıklarının farkına varacaklardır. Allah'ın yüceliğini bilmek, Allah'a Bir ve Tek İlah olarak iman etmek, Allah'ın gücünü gereği gibi takdir edebilmek mutlulukların en büyüğüdür.

De ki: "Ben, yalnızca bir uyarıcıyım. Bir olan, kahreden Allah'tan başka bir ilah yoktur." "Göklerin, yerin ve ikisi arasında bulunanların Rabbidir, üstün ve güçlü olan, bağışlayandır." (Sad Suresi, 65-66)

Hak Dinde Karmaşa Yoktur, Eğer Karmaşa Varsa Batıl İtikatlardan Şüphelenilmelidir

Allah'ın yarattığı her hak din çok kolaydır. Dinin hükümleri düşünülmesi zor, anlaşılmayacak, sır olarak kalacak konular değildir. Yüce Rabbimiz'in varlığı çok açıktır. Allah'ın varlığı, Allah'ın yaratma sanatı, Allah'ın yarattığı varlıklara yakınlığı ve hakimiyeti de çok kolay anlaşılan konulardır. Dinde asla ve asla karmaşa yoktur. Vicdanı ve akli ile bakan bir insan Yüce Yaratan'ın her şeyin Sahibi olan ve her şeye Hükmeden Tek Yaratıcı olduğunu, "her şeye güç yetiren" vasfının bir gereği olarak oğul edinmeye ihtiyacı olmadığını, tüm varlıklara en yakın olduğunu, O'ndan başka hiçbir Güç olmadığını mükemmel şekilde anlayabilir. Dolayısıyla teslis inancını savunanlar ve onlara uyanlar yanılmaktadırlar.

Eğer dinde teslisçilerin yaşadığı tarzda bir karmaşa olduğu iddia edilirse, bu bir şüphe sebebidir. Orada artık hak olan yerini batıla bırakmıştır. Eğer Kendi üstün eserlerini en küçük zerrede, devasa büyüklükteki kainatta veya tek bir atomun derinliklerinde dahi göstermiş ve açıkça sergilemiş olan Yüce Allah'ın vasfını açıklamak ve anlamak bu kadar zor hale geldiyse, orada şeytanın oyunundan şüphelenilmelidir.

Tek bir Yaratıcı vardır ve kainattaki her şey bu Üstün Yaratıcı'nın sanatına işaret eder. Onları yoktan yaratan Allah, onları her an kontrolü ve denetimi altında tutmaya da kuşkusuz kadirdir. Rabbimiz'e ulaşmak için vesilelere ihtiyaç yoktur. Başka sözde ilahlara da ihtiyaç yoktur (Allah'ı tenzih ederiz). Allah bizi bizden daha iyi bilen, bizi her an gözetimi altında tutandır. Dolayısıyla samimi Hristiyanlar, bir karmaşa içinde olduklarını fark etmeli ve hak dinin berrak, anlaşılır ve son derece zevkli tevhid anlayışına kalplerini açmalıdırlar. Nitekim Kuran'da bunun dışındaki bir yolun "çelişki ve aykırılık" olduğunu Allah bildirmiştir:

Şayet onlar da, sizin inandığınız gibi inanırlarsa, kuşkusuz doğru yolu bulmuş olurlar; yok eğer yüz çevirirlerse, onlar elbette bir (çelişki ve) aykırılık içindedirler. Sana onlara karşı Allah yeter. O, işitendir, bilendir. (Bakara Suresi, 137)

Teslis İnancı, Allah'ı Takdir Edebilmenin Önündeki Büyük Bir Engeldir

Teslis inancını Kilise'nin değiştirilemez doktrini olarak görüp bugün ona uyan Hristiyanların belki de bu konudaki en büyük sorunlarından birisi, Allah'ı gereği gibi takdir edememeleri, Allah'ın vasıflarını tam olarak anlayamamalarıdır. Yüce Allah, dev büyüklüklerden keşfedilmesi dahi olağanüstü derecede zor küçüklükteki tüm alemleri, tüm kainatı YOKLUKTAN yaratmıştır. Yoktan muazzam bir evren yaratan, onun içindekilerin tümünü bir denge ve düzen içinde var eden, insanı ve tüm diğer canlıları bu muhteşem sistem içinde kusursuzca yaratan, insana bir kader veren Allah kuşkusuz ki yarattığı her canlıyı gözetip korumaya da kadirdir. Rabbimiz, her şeyin bilgisine sahiptir. O, her şeyi görür, her şeyi işitir. O'ndan hiçbir şey gizli değildir. O'nun bilgisi olmaksızın tek bir canlı tek bir nefes dahi alamaz, tek bir yaprak dahi hareket edemez, tek bir elektron yer değiştiremez. Allah dilerse, bunların tamamını yok etmeye ve yeniden görülmemiş, tanınmamış bir güzellikte yoktan var etmeye kadirdir. Allah için bu kuşkusuz ki çok kolaydır. Rabbimiz'in yalnızca "Ol" emri ile her şey olur.

Allah her gözün gördüğünü görür, her sesi duyar. Her gözün göreceğini de, her kulağın duyacağını da zaten yaratan O'dur. Kuran'ın bizlere gösterdiği İslam'ı tam olarak anlayamamış olan bazı Hristiyanlar, İslam'da Allah'ın

insanlara uzak olduğuna dair bir anlayış olduğunu iddia ederek teslis dogmasını kendilerince haklı çıkarmaya çalışırlar. Oysa Allah bizden uzak değildir, her an bizimledir. Allah her yerdedir ve İslam bu gerçeği Kuran ayetleriyle insanlara haber verir. İslam'ın aksine teslis düşüncesi Allah'ı uzak görür. Bu sebeple Allah'ın ancak Hz. İsa (as)'ı vesile ederek kullarına ulaşabildiği düşüncesi hakimdir. İşte bu düşünce, Allah'ı tam anlayamama, gereği gibi takdir edememekten kaynaklanır.

Allah'ın kendilerinden uzak olduğunu düşünen bazı Müslümanlar elbette vardır. Fakat onların kaynağı Kuran değil, kendi türettikleri hurafelerdir. Dolayısıyla onların savundukları şeyin bilgisi İslam'da yoktur. Gerçekte, Allah'ın kendilerinden uzak olduğunu düşünen bir kısım Müslümanlar da, Allah'ın kendilerine vesilelerle ulaşabileceğini düşünen teslisçi Hristiyanlar da aynı yanlış anlayışı paylaşırlar. Yüce Rabbimiz Kuran'da;

"Andolsun, insanı Biz yarattık ve nefsinin ona ne vesveseler vermekte olduğunu biliriz. Biz ona şahdamarından daha yakınız." (Kaf Suresi, 16)

"Artık, Rabbinin hükmüne sabret; çünkü gerçekten sen, Bizim gözlerimizin önündesin..." (Tur Suresi, 48),

"...Karada ve denizde olanların tümünü O bilir, O, bilmeksizin bir yaprak dahi düşmez; yerin karanlıklarındaki bir tane, yaş ve kuru dışta olmamak üzere hepsi (ve herşey) apaçık bir kitaptadır." (En'am Suresi, 59)

"...O, gizli tuttuklarını da, açığa vurduklarını da bilir. Çünkü O, sinelerin özünde saklı duranı bilendir." (Hud Suresi, 5)

"...Yerde ve gökte hiçbir şey Allah'a gizli kalmaz." (İbrahim Suresi, 38)

ayetlerinde ve bunun gibi pek çok ayette haber verdiği gibi, insana **EN YAKIN** olduğunu açıkça bildirmiştir. **Hiç kimse, hiçbir varlık, insana Allah'tan daha yakın değildir. Her gözden Allah görür, her kulaktan Allah işitir.** Allah, bir kısım Müslümanların ve Hristiyanların düşündüğü gibi yalnızca göklerde değil, **HER YERDEDİR.** Bir yaprak düştüğünde onu gören kimse olmasa da Allah onu mutlaka görür, bilir. Yerin altındakiler, denizin kilometrelerce derinliğindekiler, hücrelerimizin içindekiler ve tamamen görünmez bir alem olan atomlar, elektronlar, kuarklar bizim için bilinmez olsa da, Allah onların her birini her an bilir ve her an görür.

Birbirinden farklı çeşitli vasıfları olan üç ayrı tanrının varlığını öne süren teslisçiler, Allah'ın işte bütün bu satırlarda anlatılan üstünlüğünü, yüceliğini, kudretini bilmemektedirler. Bunu bilseler, Allah'ın kendilerine çeşitli vesilelerle ulaştığı düşüncesinin yanlışlığını hemen anlayabileceklerdir. Allah'ın vesilelere ihtiyacı yoktur. O, yaratılanı daha yaratılmadan önce bilen, sinelerin özünde saklı olandan haberdar olandır.

Bu gerçeği daha iyi anlamak için tecelli kavramının ne olduğunu, onun için de maddenin hakikatini bilmek gerekmektedir. O zaman Hristiyanlar, tüm bu anlatılanların metafizik bir inanç olmadığını, Allah'ın açıkça insanlara bildirdiği bu gerçeğin bilimsel olarak ispatlanmış olduğunu daha iyi anlayacaklardır. Bu konu, üçüncü bölümde detaylı olarak işlenmektedir.

2. BÖLÜM

Yüce Allah Çocuk Edinmemiştir

Yüce Allah, tüm varlıkların Hakimi, yaratılan her şeyin Sahibidir. Allah, tüm sebeplerden münezzehtir, çünkü meydana gelen tüm olayları ve bu olayların oluşma sebeplerini de yaratan Kendisi'dir. Dünya üzerindeki herşey belli sebeplere bağlı olarak gelişir. Fakat Rabbimiz'in bu sebeplere ihtiyacı yoktur. Babalık, oğulluk, çocuk edinme gibi insan hayatına dair durumları da Rabbimiz var etmiştir. Dolayısıyla "Allah çocuk edindi" (Allah'ı tenzih ederiz) diyenler Allah'ın yüceliğini ve sıfatlarını anlamamaktadırlar. Yüce Rabbimiz'in herhangi bir şeyi yaratmak, herhangi bir şeyi yapmak için yalnızca dilemesi yeterlidir. Hiçbir şey O'ndan uzakta değildir. O, yaratılanı en iyi bilen, yaratılmadan önce takdir edendir.

Allah'a oğul yakıştırması yapanlar, Rabbimiz'in bu vasıflarını bilmeyenler veya gereği gibi anlamayanlardır. Daha önce de hatırlattığımız gibi Allah Kuran'da, Rabbimiz'i takdir edemeyenlerin gösterdiği bu cesaretin büyüklüğünü şu ayetleri ile bildirmiştir:

"Rahman çocuk edinmiştir" dediler. Andolsun, siz oldukça çirkin bir cesaretle bulunup-geldiniz. Neredeyse bundan dolayı, GÖKLER PARAMPARÇA OLACAK, YER ÇATLAYACAK VE DAĞLAR YIKILIP GÖÇECEKTİ. Rahman adına çocuk öne sürdüklerinden (ötürü bunlar olacaktı.) Rahman (olan Allah)a çocuk edinmek yaraşmaz. Göklerde ve yerde olan (herkesin ve herşeyin) tümü Rahman (olan Allah)a, yalnızca kul olarak gelecektir. (Meryem Suresi, 88-93)

Ayetlerde açıkça görüldüğü gibi, Allah'a çocuk isnad etmek; tüm kainatı yerle bir edecek kadar şiddetli, Rabbimiz'in gazabını hak eden çok büyük bir suçtur. Kuran'da Rabbimiz'in çocuk edinmediğine pek çok ayet ile vurgu yapılmıştır. Ayetlerde, Rabbimiz'in çocuk edinmekten münezzehe olduğu, "doğurmamış ve doğurulmamış" olduğu, hiçbir şeyin O'nun dengi olamayacağı açıkça ifade edilmektedir. Konu ile ilgili ayetler şöyledir:

De ki: O Allah, birdir. Allah, Samed'dir (herşey O'na muhtaçtır, daimdir, hiçbir şeye ihtiyacı olmayandır). O, doğurmamıştır ve doğurulmamıştır. Ve hiçbir şey O'nun dengi değildir. (İhlas Suresi, 1-4)

Dikkat edin; gerçekten onlar, düzdükleri yalanlardan dolayı derler ki "Allah doğurdu." Onlar, hiç şüphesiz, muhakkak yalan söyleyenlerdir. (Saffat Suresi, 151-152)

"Allah çocuk edindi" dediler. O, (bundan) yücedir; O, hiçbir şeye ihtiyacı olmayandır. Göklerde ve yerde ne varsa O'nundur. Kendinizde buna ilişkin bir delil de yoktur. Allah'a karşı bilmeyeceğiniz bir şeyi mi söylüyorsunuz? (Yunus Suresi, 68)

Eğer Allah, çocuk edinmek isteseydi, yarattıklarından dilediğini elbette seçerdi. O, yücedir; O, bir olan, kahredici olan Allah'tır. (Zümer Suresi, 4)

Yüce Rabbimiz tüm kainatın mutlak Hakimi'dir, Rabbimiz'in hiçbir ortağa veya yardımcıya ihtiyacı yoktur (Allah'ı tenzih ederiz). O istediğinde "Ol" der ve o olur. Allah ayetlerinde şöyle bildirir:

Göklerin ve yerin mülkü O'nundur; çocuk edinmemiştir. O'na mülkünde ortak yoktur, herşeyi yaratmış, ona bir düzen vermiş, belli bir ölçüyle takdir etmiştir. (Furkan Suresi, 2)

Ve de ki: "Övgü (hamd), çocuk edinmeyen, mülkte ortağı olmayan ve düşkünlükten dolayı yardımcıya da (ihtiyacı) bulunmayan Allah'adır." Ve O'nu tekbir edebildikçe tekbir et. (İsra Suresi, 111)

Allah'ın çocuk edinmesi olacak şey değil. O yücedir. Bir işin olmasına karar verirse, ancak ona: "Ol" der, o da hemen olur. (Meryem Suresi, 35)

Yüce Allah, "Allah oğul edindi" iddiasında bulunanları KURAN ile uyarıp korkuttuğunu bildirmektedir. Demek ki üçleme ile hataya düşmüş olan Hristiyanlara Kuran doğru yolu gösterecektir. Allah onları Kuran vesilesi ile bu önemli hatadan alıkoymaktadır:

(Bu Kur'an) "Allah çocuk edindi" diyenleri uyarıp-korkutur. Bu konuda ne kendilerinin, ne atalarının hiçbir bilgisi yoktur. Ağızlarından çıkan söz ne (kadar da) büyük. Onlar yalandan başkasını söylemiyorlar. (Kehf Suresi, 4-5)

Yukarıdaki ayetlerde ayrıca, Allah çocuk edindi diyenlerin bu konuda ne kendilerinin ne de kendilerinden öncekilerinin hiçbir bilgisi olmadığı yani bunun tamamen bir aldatmaca olduğu belirtilmektedir. Allah bilgisizce türetilmiş bu iddianın tehlikesini Kuran'da, "ağızlarından çıkan söz ne (kadar da) büyük", ifadesiyle hatırlatmaktadır.

Rabbimiz, çocuk edinmediğini bildirdiği bir ayette aynı zamanda Allah ile beraber bir başka ilahın daha olmadığını da haber vermektedir:

Allah, hiçbir çocuk edinmemiştir ve O'nunla birlikte hiçbir ilah yoktur; eğer olsaydı, her bir ilah elbette kendi yarattığını götürürverirdi ve (ilahların) bir kısmına karşı üstünlük sağlardı. Allah, onların nitelendiregeldiklerinden yücedir. (Müminun Suresi, 91)

Bu ayet, üçleme yanlısı Hristiyanların her iki iddiasını da -Hz. İsa (as)'ın Allah'ın oğlu olduğu ve Hz. İsa (as)'ın ilahlık vasfına sahip olduğu iddialarını- tamamen ortadan kaldırmaktadır.

Cenab-ı Allah, Kuran'da, Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav)'e, bu iddia ile ortaya çıkan kişilere şöyle söylemesini vahyetmiştir:

"De ki: "Eğer Rahman'ın çocuğu olsaydı, ona tapanların ilki ben olurdu." (Zuhruf Suresi, 81)

"Allah'ı gereği gibi takdir edememek" derken, Allah'ın ayetlerde belirtilen üstün sıfatlarını anlamamak kastedilmektedir. Çünkü bir insanın üçleme inancını kabul edebilmesi için, Allah'ın her şeyin Hakimi olduğunu, yaratmak ve yaşatmak için hiçbir vesileye, yardımcıya ihtiyacı olmadığını; Allah'ın dilese çocuk edinmeye muktedir ama bundan münezzeh olduğunu; bir şeyi dilediği takdirde yalnızca "Ol" emrini vermesinin yeterli olduğunu; yerin, göğün tüm varlıkların O'nun emrine boyun eğmiş olduklarını anlayamıyor olması gerekir. Allah'ın hiçbir şey için Kendi özünden başka ilahlar yaratmaya ihtiyacı yoktur. Allah, daha doğmadan doğacak olanı, daha söylenmeden söylenecek olanı, daha bakmadan görülecek olanı, sinelerin özünde saklı olanı, KISACA HER ŞEYİ ezeliyetten ebediyete kadar bilir. Rabbimiz bir ayetinde şöyle bildirir:

Allah... O'ndan başka ilah yoktur. Diridir, kaimdir. O'nu uyuklama ve uyku tutmaz. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nundur. İzni olmaksızın O'nun Katında şefaatte bulunacak kimdir? O, önlerindeki ve arkalarındakini bilir. (Onlar ise) Dilediği kadarının dışında, O'nun ilminden hiçbir şeyi kavrayıp-kuşatamazlar. O'nun kürsüsü, bütün gökleri ve yeri kaplayıp-kuşatmıştır. Onların korunması O'na güç gelmez. O, pek yücedir, pek büyüktür. (Bakara Suresi, 255)

Allah'ın sonsuz güç ve kudret sahibi olması, İncil pasajlarında ise şu şekilde geçer:

... O, herşeyin üzerinde hüküm süren, sonsuza dek övülecek Allah'tır. (Pavlus'tan Romalılara Mektup, 9:5)

... Gücü herşeye yeten Rab Allah, senin işlerin büyük ve şaşılacak işlerdir... (Vahiy, 15:3)

Allah'ın yapamayacağı hiçbir şey yoktur. (Luka, 1:37)

... Allah'tan [Allah'a ait] olmayan yönetim yoktur. Var olanları Allah kurmuştur. (Pavlus'tan Romalılara Mektup, 13:1)

Her şeyin kaynağı O'dur; her şey O'nun tarafından ve O'nun için var oldu. Sonsuza dek O'na yücelik olsun. (Pavlus'tan Romalılara Mektup, 11:36)

Her şey O'na teslimdir. Hiçbir şey başıboş değildir. Her biri mutlaka Rabbimiz'e itaat ile yükümlüdür. Allah işte böylesine kahredici, büyük ve üstün bir güce sahiptir:

...Oysa göklerde ve yerde her ne varsa -istese de, istemese de- O'na teslim olmuştur... (Al-i İmran Suresi, 83)

Hz. İsa (as), Derin Allah Aşkı ile Yaşayan Bir KULDUR

İncil'de Rabbimiz şöyle buyurur:

Allah, sizleri kötü yollarınızdan döndürüp kutsamak için kulunu [Hz. İsa (as)'ı] ortaya çıkarıp önce size gönderdi. (Elçilerin İşleri, 3:26)

Allah bir Kuran ayetinde ise şöyle buyurur:

Mesih ve yakınlaştırılmış (yüksek derece sahibi) melekler, Allah'a kul olmaktan kesinlikle çekimser kalmazlar. Kim O'na ibadet etmeye 'karşı çekimser' davranırsa ve büyüklenme gösterirse (bilmeli ki,) onların tümünü huzurunda toplayacaktır. (Nisa Suresi, 172)

İncil ve Kuran ayetlerinde açıkça belirtildiği gibi Hz. İsa (as) Allah'ın bir kuludur. Ve yine Kuran ayetinde özellikle ifade edildiği gibi Hz. İsa (as), Allah'a kulluktan haz duyan, Allah'a teslim olmuş, Allah'a derin bir aşk ile bağlı olan güzeller güzeli bir peygamberdir. Onun Allah'a derin bir aşk ile yerine getirdiği kulluk görevi, bazı Hristiyanlar için kabul edilemezdir. Onun aşk ve derin haz içinde yerine getirdiği Allah'a kul olma görevini kendilerince yanlış değerlendirmekte ve reddetmektedirler.

Kuran ayetlerine ve aşağıda detaylı inceleyeceğimiz İncil pasajlarına rağmen Hz. İsa (as)'ın yalnızca bir kul olarak yaratıldığını kabul etmeyenlerin büyük bölümü muhtemelen cehaletten bu hataya düşmüşlerdir. Hz. İsa (as)'a olan sevgilerinden, eğer onun "kul" olduğunu kabul ederlerse, bununla değerinin düşeceğini, ona gerekli saygıyı göstermiş olmayacaklarını zannetmektedirler. Oysa Hz. İsa (as)'ın şevkle, sevgi ve mutlulukla, bir ibadet olarak yerine getirdiği kulluk görevi, Hz. İsa (as) için çok büyük bir nimettir ve elbette onun değerinden bir şey eksiltici değildir. Tam tersine böylesine bir sevgi ile Allah'a kulluk, değerli peygamberimiz Hz. İsa (as)'ı kat kat daha değerli kılmış, onun cennetteki makamını artırmış, onu kitlelerin sevgilisi haline getirmiştir. Allah'ı razı etmeye çalışan bir kul ve peygamber olmak, tüm yaşamı boyunca Allah'ı yücelten ve Allah'a katıksız olarak iman eden böylesine derin akıl sahibi bir insan olmak, Hz. İsa (as) için nimetlerin en büyüğüdür.

Hz. İsa (as)'ın Allah'a yalnızca bir kul olarak yaratıldığı başka ayetlerde de bildirilmiş bir gerçektir:

(İsa) Dedi ki: "Şüphesiz ben Allah'ın kuluyum. (Allah) Bana Kitabı verdi ve beni peygamber kıldı." (Meryem Suresi, 30)

Başka bir ayette ise Hz. İsa (a)'ın ölümlü olduğu, her insan gibi öldükten sonra ahirette yeniden diriltileceği bildirilmiştir:

"Selam üzerimedir; doğduğum gün, öleceğim gün ve diri olarak yeniden-kaldırılacağım gün de." (Meryem Suresi, 33)

Sevgili Peygamberimiz Hz. İsa (as), kendisi için Allah'ın belirlediği vakit geldiğinde yeniden yeryüzüne indirilecek ve Allah'ın emrettiği şekilde Hz. Mehdi (as) ile birlikte elçilik görevini tamamlayacaktır. (Bu konuya kitabın ilerleyen bölümlerinde değinilmektedir). Hz. İsa (as), bu dünyada görevini tamamlamasının ardından her ölümlü insan gibi vefat edecek, ruhu cennete alınacaktır. Tüm insanlarda olduğu gibi, onun da tüm kaderini; hayatı boyunca karşılaştığı her olayı yaratan Allah'tır. Gösterdiği tüm mucizeleri yaratan da Allah'tır. Hz. İsa (as) bunları kendisinden değil, Allah'ın kendisine olan rahmeti ile gerçekleştirmiştir. Hz. İsa (as), dünya hayatı süresince Allah'a olan güçlü imanını ifade etmiş ve insanları Allah'ın dosdoğru yoluna çağırmıştır. Hz. İsa (as)'ın insanları Allah'a iman etmeye ve O'na kulluk etmeye daveti, İncil'de de belirtilmiş açık bir gerçektir:

İsa ona şu karşılığı verdi: "Allah'ın olan Rab'be tap, yalnız O'na kulluk et" diye yazılmıştır." (Luka, 4: 8, Matta, 4: 10)

Kuran'da ise Hz. İsa (as)'ın insanları Allah'a iman etmeye çağırdığı şöyle bildirilir:

Gerçek şu ki, Allah benim de Rabbim, sizin de Rabbinizdir. Öyleyse O'na kulluk edin. Dosdoğru yol budur. (Meryem Suresi, 36)

Hristiyanlar Batını Tefsirin Öneminini Görmelidirler

Tevrat'ta geçen "oğul" ifadelerini değerlendirirken bazı samimi Hristiyanların düştüğü en büyük hata, bu ifadeleri kelime anlamları ile kabul etmek, batını tefsir yapamamaktır. İncil sözlerini, hatta Tevrat'ı değerlendirirken de aynı hata devam eder. Oysa batını tefsir, Allah'ın sözünü anlamak için önemli bir sır ve derin düşünmeyi sağlayan önemli bir ihtiyaçtır.

Allah'ın sözleri açık, anlaşılır, özlü ve hikmetlidir. Fakat Yüce Rabbimiz, Kendi sözlerinde kimi zaman muhkem (anlamı ve ifade tarzı apaçık olan) kimi zaman da müteşabih (birden çok anlama gelen ifade biçimi, belli düzeyde tevil ve yorum gerektiren izah) anlamlar gizler. Müteşabih anlamları görebilmek için bu hikmetli sözlerdeki derin anlam ve sırları iman gözüyle değerlendirebilmek gerekmektedir. İşte batını tefsir budur.

Yüce Rabbimiz bu derin anlamları bazı durumlarda teşbih ve benzetmelerle haber vermiştir. Örneğin bir Kuran ayetinde Allah, **"Allah'ın ipine hepiniz sımsıkı sarılın. Dağılıp ayrılmayın..."** (Al-i İmran Suresi, 103), diğer bir ayette ise, **"Şüphesiz ayetlerimizi yalanlayanlar ve onlara karşı büyüklemler, onlar için göğün kapıları açılmaz ve halat (ya da deve) iğnenin deliğinden geçinceye kadar cennete girmezler..."** (Araf Suresi, 40) şeklinde belirtmektedir. Söz konusu ayetler bazı kişiler tarafından düz anlamları ile de alınıp yorumlanabilir. Fakat gerçekte, her iki ayette de yapılan benzetmeler çok hikmetli bir anlatım şeklidir ve insanların üzerinde düşündükçe derinleşebileceği anlamlar gizlenmiştir. Rabbimiz, "Allah'ın ipi" teşbihi ile, insanların Allah'a ve O'nun gösterdiği yola sımsıkı bağlanmalarını, bunda kararlılık göstermelerini öğütlemektedir. Yine Rabbimiz, "halat iğne deliğinden geçinceye kadar" benzetmesi ile de ayette belirtilen kişilerin -Allah'ın dilemesi dışında- cennete kesin olarak giremeyeceklerini etkili bir benzetme ile haber vermektedir. Bu, son derece güzel ve derin bir anlatımdır. Fakat bunu doğru anlamak için, burada batını tefsir yapmak gerekmektedir.

Bu durum, Kuran için olduğu gibi, Tevrat ve İncil için de geçerlidir. Örneğin İncil'den bir pasajda, batını yönüyle yorumlanması gereken, derin hikmetli bir anlatım şöyledir:

Onlara benzetmelerle konuşmamın nedeni budur. Çünkü, 'Gördükleri halde görmezler, duydukları halde duymaz ve anlamazlar.' "Böylece Yeşaya'nın peygamberlik sözü onlar için gerçekleşmiş oldu: 'Duyacak duyacak, ama hiç anlamayacaksınız, bakacak bakacak, ama hiç görmeyeceksiniz! Çünkü bu halkın yüreği

duygusuzlaştı, kulakları ağırlaştı. Gözlerini kapadılar. Öyle ki, gözleri görmesin, kulakları duymasın, yürekleri anlamasın ve Bana dönmesinler. Dönselerdi, onları iyileştirdim.' (Matta, 13:13-15)

Benzer örnekleri Tevrat'tan da vermek mümkündür:

Ey sağırılar, işitin, ey körler, bakın da görün!... Pek çok şey gördünüz, ama aldırıyorsunuz, kulaklarınız açık, ama işitmiyorsunuz. (Yeşaya, 42:18, 20)

Rab bana şöyle seslendi: "İnsanoğlu, asi bir halkın arasında yaşıyorsun. Gözleri varken görmüyor, kulakları varken işitmiyorlar. Çünkü bu halk asidir." (Hezekiel, 12:1-3)

Kuran'da bu benzetme şöyle yer almaktadır:

Öyleyse sağır olanlara sen mi dinleteceksin veya kör olan ve açıkça bir sapıklık içinde bulunanı hidayete erdireceksin? (Zuhruf Suresi, 40)

Sağırdırlar, dilsizdirler, kördürler. Bundan dolayı dönmezler. (Bakara Suresi, 18)

Kuran, İncil ve Tevrat'taki bu ifadelerde bahsedilen elbette fiziksel bir körlük veya fiziksel bir sağırlık değildir. Burada manevi körlük, manevi sağırlık ve manevi dilsizlik vurgulanmaktadır. Bu sözlerde bahsedilen insanlar, Allah'ın varlığının bütün delilleri kendi gözlerinin önüne serildiği ve bu deliller sürekli karşılarında olduğu halde bunu göremeyen, Allah'ı takdir edemeyen insanlardır. Manevi körlük ve sağırlığa ulaşmış bu insanları Allah lanetlemektedir.

Eğer buradaki anlam klasik anlamda körlük veya sağırlık şeklinde alınırsa, elbette bu oldukça yanlış yorumları beraberinde getirecektir. Bu yanlış yorumlardan kaçınabilmek için, batını tefsir yapabilmenin önemi büyüktür. Çünkü Allah, bu derin anlamlarla insanlara çok büyük ve önemli mesajlar vermekte, onları doğru yola ulaştıracak sırlar gizlemektedir.

İncil'deki "oğul" ifadesi, batını tefsir yoluyla değerlendirilmelidir

Şunu öncelikle belirtmek gerekir ki, batını tefsir eksikliği, İslam'da da, Musevilik'te de, Hristiyanlık'ta da çeşitli şekillerde karşılaşılan bir durumdur. Dolayısıyla bunu, yalnızca bazı Hristiyanlara yönelik bir eksiklik olarak algılamamak gerekir. Ancak burada konu itibarıyla bunun yalnızca Hristiyan kardeşlerimize yönelik kısmı anlatılmaktadır.

Batını tefsir yapabilmek, bir kısım Hristiyan kardeşlerimizin içine düştüğü yanılgılar açısından büyük önem arz etmektedir. Çünkü yıllardır süregelen Hz. İsa (as)'ın Allah'ın oğlu olduğuna dair batıl inanç (Allah'ı tenzih ederiz), batını tefsir eksikliğinden kaynaklanan oldukça önemli ve tehlikeli bir yanlış yorumlamadır. İncil'de ve yukarıda anlattığımız şekilde Tevrat'ta yer alan "Allah'ın oğlu" ifadeleri, bu sözlerde geçen düz anlamları ile alınmış ve derin anlamları gereği gibi düşünülmeden olduğu şekilde tefsir edilmiştir.

Oysa burada geçen "oğul" ifadesi, daha önce de belirttiğimiz gibi, Allah'a manen yakınlık, sevgi, seçilmişlik, dostluk ifadesidir. Allah'ın sevgili ve seçkin kulu için belirttiği oldukça derin bir anlatımdır.

Hristiyanlar, "Allah'ın oğlu" ifadesiyle haşa fiziksel bir anlamın kastedilmediğini, burada bir kulun Allah'a manevi yakınlığının vurgulandığını anlamalıdır. Batını bakış açısı ile baktıklarında, bu hitap şekli ile çok farklı ve derin bir mesaj verilmiş olduğunu daha iyi fark edeceklerdir.

Hız. İsa (as)'ın Allah'ın Oğlu Olmadığına Dair İncil'den Deliller

Bazı Hristiyanlar Hz. İsa (as)'ın yalnızca bir kul olduğu gerçeğinin sadece Kuran ile haber verildiğini düşünüyör olabilirler. Oysa, Hristiyanların kendi kitapları İncil, Hz. İsa (as)'ın imtihan olan, dua eden, yemek yiyen, yorulduğuunda uyuyan, Allah'a kulluk eden bir beşer olduğunu açıkça ve çeşitli şekillerde haber vermiştir. Üçleme yanlısı Hristiyanlar her ne kadar Müslümanların getirdiği üçleme karşıtı delillere karşı çıksalar da, Hz. İsa (as)'ın Allah'ın oğlu olmadığını kendi kitapları yani İncil söylemektedir. Telkinlerden ve önyargılardan arınmış her akıl ve her vicdan; İncil sözlerinin açık, yorumsuz, saf anlamlarının bu şekilde olduğunu hemen anlayacaktır.

Hız. İsa (as)'ın Allah'ın oğlu olmadığına, onun yalnızca Allah'a kul olan bir beşer olduğuna dair İncil'den deliller şu şekildedir:

Hız. İsa (as)'ın doğumu, soyu, yakınları

Bilinen tarihi bilgilere göre Hz. İsa (as), Hz. Davud (as) soyundandır. Hz. İsa (as) halk arasında tanınan bir kişidir. Halk onun kimin soyundan geldiğini, nerede doğup büyüdüğünü bilmektedir. Hz. İsa (as)'ın ailesi de halk tarafından yakından tanınmaktadır. Dolayısıyla o da, tüm diğer insanlar gibi soyu ve doğumu belli olan bir beşerdir:

Eski çağlardan beri kutsal peygamberlerin ağızından bildirdiği gibi, kulu Davut'un soyundan bizim için güçlü bir kurtarıcı çıkardı; düşmanlarımızdan, bizden nefret edenlerin hepsinin elinden kurtuluşumuzu sağladı. (Luka 1: 69-71)

İbrahim oğlu, Davut oğlu İsa Mesih'in soyuyla ilgili kayıt şöyledir... (Matta 1: 1-2)

Önden giden ve arkadan gelen kalabalıklar şöyle bağırıyorlardı: "Davut oğluna hozana! Rab'bin adıyla gelene övgüler olsun, en yücelerde hozana!" İsa Kudüs'e girdiği zaman bütün kent, "Bu kimdir?" diyerek çalkalandı. Kalabalıklar, "Bu, Celile'nin Nasıra kentinden İsa Peygamber" diyordu. (Matta 21: 9-11)

Meryem'in oğlu, Yakup, Yose, Yahuda ve Simun'un kardeşi olan marangoz değil mi bu? Kızkardeşleri burada, aramızda yaşamıyor mu?... (Markos 6: 3)

Hız. İsa (as)'ın beşeri özellikleri

Hız. İsa (as)'ın bir beşer olması, üçlemeyi temelinden sarsan önemli bir konudur. Her ne kadar üçlü birlik savunucuları Hz. İsa (as)'ın yeryüzünde maddi bir varlık, yani bir beşer olarak tecelli ettiği, bu şekilde insanlara ulaştığı gibi sathi bir mantık sunsalar da, bu durum Hz. İsa (as)'ın her insan gibi beşeri özellikleri olmasının üçleme inancını tamamen ortadan kaldırdığı gerçeğini gidermemektedir. Melekler de insan şeklinde tecelli edebilirler. Fakat üstün yaratılışlarının bir tezahürü olarak yemek yeme, yorulunca dinlenme gibi ihtiyaçlardan uzaktırlar. Durum böyleyken -haşa- bir tanrının bu insani ihtiyaçlarla yeryüzünde var olduğunu iddia etmek çok vahimdir (Allah'ı tenzih ederiz).

İncil'de Hz. İsa (as) ile ilgili verilen bilgilerden, bu kıymetli insanın "Allah'ın oğlu değil, Allah'ın mübarek bir elçisi olarak anlatıldığı" açıkça anlaşılmaktadır. Onun da her insan gibi bir hayat yaşadığı görölmektedir. O da diğer insanlar gibi doğmuş, bebeklik, çocukluk ve gençlik dönemlerinden geçmiştir. Yemek yeme ihtiyaçı hissettiğinde yanındaki havarileriyle birlikte Allah'a şükrederek yemek yemiş, uzun bir günün ardından her insan

gibi yorulmuş ve uyuma ihtiyacı hissetmiştir. Bunun yanı sıra Hz. İsa (as)'ın yıkanmak, temizlenmek gibi fiziksel ihtiyaçlarının var olduğu İncil'de zikredilmektedir. Bütün bu insani özellikler üçleme iddiasını tamamen ortadan kaldırmaktadır. Hz. İsa (as), bir kul, bir peygamber olması ve her insan gibi imtihana tabi olması sebebiyle beşeri özellikler ve ihtiyaçlarla yaratılmıştır. İhtiyaçların ve eksikliklerin ortadan kalktığı yer elbette ki yalnızca cennettir.

Hz. İsa (as)'ın, iddia edilen ilahlık vasfını ortadan kaldıran, beşeri özellikleri ile ilgili İncil pasajlarından bazıları şu şekildedir:

İsa bilgice ve boyca geliyor, Allah ve insanlar önünde iyilik buluyordu. (Luka 2: 52)

Onlarla sofrada otururken İsa ekmek aldı, şükretti ve ekmeği bölüp onlara verdi. (Luka 24:30)

Sevinçten hâlâ inanamayan, şaşkınlık içindeki öğrencilerine, "Sizde yiyecek bir şey var mı?" diye sordu. Kendisine bir parça kızarmış balık verdiler. İsa onu alıp gözlerinin önünde yedi. (Luka 24: 41-43)

Mayasız Ekmek bayramının ilk günü öğrenciler İsa'nın yanına gelerek, "Fısıh yemeğini yemen için nerede hazırlık yapmamızı istersin?" diye sordular. (Matta 26: 17)

Daha sonra İsa, Levi'nin evinde yemek yerken... (Markos 2: 15)

İsa bundan sonra eve gitti. Yine öyle büyük bir kalabalık toplandı ki, İsa'yla öğrencileri yemek bile yiyemediler. (Markos 3: 20)

Sofraya oturmuş yemek yerlerken İsa, "Size doğrusunu söyleyeyim" dedi, "sizden biri, benimle yemek yiyen biri beni ele verecek." (Markos 14: 18)

Ferisilerden biri İsa'yı yemeğe çağırdı. O da Ferisi'nin evine gidip sofraya oturdu. (Luka 7: 36)

... İsa, yolculuktan yorulmuş olduğu için kuyunun yanına oturmuştu. Saat on iki sularıydı. Samiriyeli bir kadın su çekmeye geldi. İsa ona, "Bana su ver, içeyim" dedi. (Yuhanna 4: 6-7)

İsa, kayığın uç tarafında bir yastığa yaslanmış uyuyordu... (Markos 4: 38)

İsa onlara, "Gelin, tek başımıza تنها bir yere gidelim de biraz dinlenin" dedi. Gelen giden öyle çoktu ki, yemek yemeye bile vakit bulamıyorlardı. (Markos 6: 31)

...Yolculuktan yorulmuş olan İsa kuyunun yanına oturdu... (Yuhanna, 4: 4)

Hz. İsa (as)'ın da denemelerden geçmesi, imtihan olması, şeytanın onu da saptırmak için çabalaması

İncil'de Hz. İsa (as)'ın Allah tarafından denenmekte olan, imtihana tabi olan bir beşer olduğu açıkça ifade edilmektedir. Allah'ın imtihan ettiği, denemelerden geçirdiği bir beşerin Allah olması kuşkusuz ki imkansızdır (Allah'ı tenzih ederiz). Şeytanın saptırmak için uğraştığı bir insanın böyle bir vasfa sahip olması olanaksızdır. Allah, İncil'de Hz. İsa (as)'ın deneneni, imtihana tabi olan ve Allah'a kulluk eden bir beşer olduğunu haber vermiştir:

[Hz. İsa (as):] "Denendiğim zamanlar benimle birlikte sabretmiş olanlar sizlersiniz." (Luka 22: 28)

Sonra İblis İsa'yı yükseklerle çıkararak bir anda ona dünyanın bütün ülkelerini gösterdi. Ona, "Bütün bunların yönetimini ve zenginliğini sana vereceğim" dedi. "Bunlar bana teslim edildi, ben de dilediğim kişiye veririm. Bana taparsan, hepsi senin olacak." İsa ona şu karşılığı verdi: "'Tanrın Rab'be tapacak, yalnız O'na kulluk edeceksin' diye yazılmıştır." (Luka 4: 5-8)

İblis, İsa'yı her bakımdan denedikten sonra bir süre için onun yanından ayrıldı. (Luka 4: 13)

Hız. İsa (as)'ın babasız doğması üçleme iddiasına bir delil olamaz, Hız. Adem (as) hem annesiz hem de babasız doğmuştur

Üçleme yanlısı Hristiyanlar iddialarına delil olarak Hız. İsa (as)'ın babasız olarak mucizevi doğumunu öne sürerler. Oysa bu iddiayı kuvvetli bir delil sayarlarken Hız. Adem (as)'ın hem annesiz hem de babasız yaratılmış olduğunu düşünmezler. Hız. Adem (as) hiçbir sebep ve vesile olmaksızın Rabbimiz'in "Ol" emri ile cennette yaratılmıştır. Böyle bir yaratılma, daha da mucizevidir. Fakat buna rağmen hiçbir Hristiyan Hız. Adem (as)'a ilahlık atfetmemiştir. Dolayısıyla bazı Hristiyanların üçlemeye delil olarak öne sürdükleri bu mantık tümüyle geçersizdir. Asla ve asla Hız. İsa (as)'a yüklenmeye çalışılan ilahlık vasfını delillendirmemektedir.

Hız. Adem (as)'ın yaratılışı, İncil ve Tevrat'ta şu şekilde geçmektedir:

Çünkü önce Adem, sonra Havva yaratıldı; (1. Timoteos 2: 13)

RAB Tanrı Adem'i topraktan Yarattı ve burnuna yaşam solugunu üfledi. Böylece Adem yaşayan varlık oldu. (Yaratılış 2: 7)

İncil'de geçen "Allah'ın oğlu" ifadelerinin hiçbirisi fiziksel anlamıyla alınmamıştır, sadece Hız. İsa (as)'a gerçek oğul anlamı yüklenmiştir

İncil'de pek çok yerde "Allah'ın oğlu" veya "Allah'ın oğulları" ifadeleri kullanılmaktadır. Daha sonra detayıyla anlatacağımız gibi Allah'ın oğlu kelimeleri, bir sevgi ve muhabbet ifadesidir. Bir insanın kutlu, güvenilir, sadık ve Allah'ın sevgili kulu olduğunun bir izahıdır. Dolayısıyla hiçbir şekilde gerçek -fiziksel- oğul anlamını taşımamaktadır. Nitekim bu izah İncil'de çok fazla yerde ve çok fazla kişiye hitaben kullanılmış fakat hiçbirinde bu açıklama fiziksel anlamda kabul edilmemiştir. "Ne mutlu barışı sağlayanlara! Çünkü onlara Tanrı oğulları denecek." (Matta 5: 9) izahında olduğu gibi, barışı sağlayanlar Allah'ın sevgili ve değerli kulları haline gelecektir. Bunu hiçbir Hristiyan gerçek oğul manasında anlamaz, buna farklı bir anlam yüklemeyiz.

Durum böyleyken İncil'de sadece Hız. İsa (as) için kullanılan "Allah'ın oğlu" ifadeleri fiziksel anlamında alınmıştır. Aynı izahlar geçmesine, farklı hiçbir kelime kullanılmamasına rağmen yalnızca Hız. İsa (as)'a gerçek oğul gibi bir sıfat atfedilmiştir. Bu durum, Allah'ın oğlu ifadesinin asıl manasından saptırıldığını ve kasıtlı olarak Hız. İsa (as)'a has özel bir anlam ile kullanıldığını göstermektedir. İncil'de Allah'ın oğlu veya oğulları izahının geçtiği bazı pasajlar şu şekildedir:

[Hız. İsa (as):] "Ama siz düşmanlarınızı sevin, iyilik yapın, hiçbir karşılık beklemeden ödünç verin. Alacağınız ödül büyük olacak, Yüceler Yücesi'nin oğulları olacaksınız. Çünkü O, nankör ve kötü kişilere karşı iyi yüreklidir." (Luka 6: 35)

Her Şeye Gücü Yeten Rab diyor ki, "Size Baba olacağım, siz de oğullarım, kızlarım olacaksınız." (Korintlilere 2. Mektup 6: 18)

Burada ayrıca belirtmek gerekir ki, kutsal metinlerde Hız. İsa (as)'ın insanoğlu olarak nitelendirilmesi 80 defa geçmektedir. Üçleme yanlısı Hristiyanlar bu ifadeyi çeşitli şekillerde tevil etmeye çalışsalar da, insanoğlu ifadesi Hız. İsa (as)'ın ana dili olan Aramice'de barnaşa yani "insan" anlamına gelen özel bir deyimdir. Dolayısıyla

insanoğlu deyimi bu dilde insan kelimesi ise eşanlamlıdır. (Prof. Dr. Mehmet Bayrakdar, Bir Hristiyan Dogması Teslis, Ankara Okulu Yayınları, Eylül 2007, s. 168)

İncil'de geçen "Baba" hitabı yine mecazi anlamdadır ve tüm insanlığa seslenilmektedir

İncil'de oğul kelimesinin yanı sıra "Baba" kelimesi de kullanılmaktadır. Buradaki Baba ifadesi, koruyuculuk, sevgi ve şefkat anlamlarına gelmekte, buradaki hitap ile Allah'ın ruhunu taşıyan, cennetle müjdelenen ve Allah'a manen yakın kişiler hedeflenmekte ve elbette kelimenin gerçek anlamı hiçbir şekilde kastedilmemektedir. Fakat teslisçiler, İncil'de anlamı bu kadar açık olan bir kelimeyi söz konusu İncil pasajlarında mecazi anlamı ile alırken, Hz. İsa (as)'a hitab olan pasajlarda Hz. İsa (as)'ın biyolojik babası olarak almaktadırlar. Bu, açık bir yanlış yönlendirme, anlamı net olan bu konuda açıkça bir saptırmadır.

İncil'de "baba" hitabının kullanıldığı ve mecazi anlamı oldukça açık olan pasajlardan bazıları şu şekildedir:

Öyle ki, verdiğiniz sadaka gizli kalsın. Gizlice yapılanı gören Babanız sizi ödüllendirecektir... Çünkü Babanız nelere gereksinmeniz olduğunu siz daha O'ndan dilemeden önce bilir. (Matta 6:4, 8)

"Doğruluğunuzu insanların gözü önünde gösteriş amacıyla sergilemekten kaçının. Yoksa göklerdeki Babanız'dan ödül alamazsınız. (Matta 6: 1)

Ama siz dua edeceğiniz zaman iç odanıza çekilip kapıyı örtün ve gizlide olan Babanız'a dua edin. Gizlilik içinde yapılanı gören Babanız sizi ödüllendirecektir. (Matta 6: 6)

İncil'deki "Tanrı'nın çocukları" ifadesi de yine mecazi bir anlam taşımaktadır

İncil'de pek çok pasajda yer alan "Tanrı'nın çocukları" ifadesi ile iman edenler kastedilmekte ve manevi ve mecazi bir yakınlığa işaret edilmektedir. Bu insanların kutlu, Allah Katında değerli, Allah'ın hoşnutluğunu kazanmış olduğu umulan kişiler oldukları vurgulanmaktadır. Burada hiçbir şekilde ilahlık vasfı söz konusu değildir. İncil'deki "baba", "oğul" ve "Tanrı'nın oğulları" ifadelerine önyargısız bakan herkes sözlerin mecazi anlam taşıdığını, Allah'ın yakınlığını, şefkatini, sevgisini ve koruyuculuğunu göstermek için özellikle bu ifadelerin kullanılmış olduğunu rahatlıkla anlayabilir. İncil'de sıkça kullanılan bu sözlerin, Hz. İsa (as) söz konusu olduğunda neden farklı yorumlandığı ise anlaşılamamaktadır. Anlam elbette değişmemekte, aynı mecazi anlam kullanılmakta, fakat teslisçiler kasıtlı olarak bu şekilde yorumlamaktadırlar.

İncil'de "Tanrı'nın çocukları" ifadelerinin geçtiği çeşitli pasajlar şu şekildedir:

Kendisini kabul edip adına iman edenlerin hepsine Tanrı'nın çocukları olma hakkını verdi. (Yuhanna, 1:12)

Sevgili kardeşlerim, daha şimdiden Tanrı'nın çocuklarıyız, ama ne olacağımız henüz bize gösterilmedi. Ancak, Mesih görüldüğü zaman ona benzer olacağımızı biliyoruz. Çünkü onu olduğu gibi göreceğiz. (Yuhanna'nın 1. Mektubu, 3:2)

Tanrı'yı sevip buyruklarını yerine getirmekle, Tanrı'nın çocuklarını sevdiğimizi anlarız. (Yuhanna, 5:2)

Baba ifadesinin mecazi anlam içermesine bir örnek Hz. İbrahim (as) için kullanılmasıdır

İncil'de Hz. İbrahim (as), iman edenlerin "babası" olarak tanıtılmaktadır. Açık ki, burada da baba kelimesi mecazi bir anlamda kullanılmış, bu ifade ile Hz. İbrahim (as)'ın liderliğine, koruyuculuğuna, kendisini izleyenlere yol gösterdiğine vurgu yapılmıştır.

Bu nedenle vaat, Tanrı'nın lütfuna dayanmak ve İbrahim'in bütün soyu için güvence altına alınmak üzere imana bağlı kılınmıştır. İbrahim'in soyu yalnız Kutsal Yasa'ya bağlı olanlar değil, aynı zamanda İbrahim'in imanına sahip olanlardır. "Seni birçok ulusun babası yaptım" diye yazılmış olduğu gibi İbrahim, iman ettiği Tanrı'nın -ölülere yaşam veren, var olmayanı buyruğuyla var eden Tanrı'nın- gözünde hepimizin babasıdır. (Romalılar, 4:16)

"Bizim babamız İbrahim'dir" diye karşılık verdiler. İsa, "İbrahim'in çocukları olsaydınız, İbrahim'in yaptıklarını yapardınız" dedi. (Yuhanna, 8:39)

İncil'de "Yaratan yerine yaratılana, ölümsüz Allah yerine ölümlü insana kulluk etmek" kınanmıştır

İncil'de bu konuda geçen pasajlar çok önemlidir. Dönemin insanların, Yaratan yerine yaratılana yani ölümlü bir insana taptıklarını, onu ilah edindiklerini izah eder. İşte bu, teslisçi Hristiyanların şu an içinde bulundukları durumdur. Onlar da bir beşeri ilah edinerek, yaratılan bir kulu kendilerince yaratıcı ilan etmişlerdir. Allah onları İncil'de uyarmıştır:

Tanrı'yı bildikleri halde O'nu Tanrı olarak yüceltmediler, O'na şükretmediler. Tersine, düşüncelerinde budalalığa düştüler; anlayışsız yüreklerini karanlık bürüdü. Akıllı olduklarını ileri sürerken akılsız olup çıktılar. Ölümsüz Tanrı'nın yüceliği yerine ölümlü insana, kuşlara, dört ayaklılara, sürüngenlere benzeyen putları yeğlediler. Bu yüzden Tanrı, birbirlerinin bedenlerini aşağılasınlar diye, onları yüreklerinin tutkuları içinde ahlaksızlığa teslim etti. Tanrı'yla ilgili gerçeğin yerine yalanı koydular. Yaradan'ın yerine yaratığa tapıp kulluk ettiler. Oysa Tanrı sonsuza dek övülmeye layıktır! Amin. (Romalılar, 1:21-25)

Hz. İsa (as)'ın "Allah Birdir" demesi

Allah Birdir. Hz. İsa (as), İncil'de bunu açıkça söylemektedir. İncil'de Allah'ın Bir ve Tek olduğu, yalnızca O'na kulluk edilmesi ve O'na şirk koşmadan iman edilmesi gerektiği pek çok pasajda çok açık şekilde belirtilmiştir. (İncil'de Allah'ın Birliği ile ilgili pasajların tamamını ilerleyen sayfalarda bulabilirsiniz.) Bu sözlerde, ne üçlü birlikten, ne de üç ayrı tanrının tek bir tanrı anlamına geldiğinden, ne de özde tek fakat varlıkta üç gibi mantık dışı izahlardan bahsedilmemektedir. Yalnızca "Allah Bir" denilmektedir. İncil ayetlerinde kesin olan gerçek, **O'ndan başka ilah olmadığıdır**. Bunu görmek öylesine kolaydır ki bu kadar fazla Hristiyanın İncil pasajlarındaki açık ifadelerine rağmen karmaşa içindeki bir üçleme inancını geliştirmeleri gerçekten şaşılacak bir şeydir.

Onların tartışmalarını dinleyen ve İsa'nın onlara güzel yanıt verdiğini gören bir din bilgini yaklaşıp ona, "Buyrukların en önemlisi hangisidir?" diye sordu. İsa şöyle karşılık verdi: "Allah'ın buyruklarının en önemlisi şudur: 'Dinle, ey İsrail! Allah'ımız Rab tek Rab'dir... Din bilgini İsa'ya, "İyi söyledin, öğretmenim" dedi. "Allah tektir ve O'ndan başkası yoktur" demekle doğruyu söyledin." (Markos, 12:28-32)

Kurtarıcımız Tek Allah'a yücelik olsun... (Yahuda'nın Mektubu, 1: 24)

Sen Allah'ın Bir olduğuna inanıyorsun, iyi ediyorsun. Cinler bile buna inanıyor ve [Allah korkusuyla] titriyorlar!
(Yakup'un Mektubu, 2: 19)

Hz. İsa (as)'ın Allah'tan korkmayı emretmesi

İncil'e göre Hz. İsa (as) kendisinden değil, yalnızca Allah'tan korkulmasını öğütlemektedir. Bazı Hristiyanlar konunun üçlü birlik olduğunu dolayısıyla Hz. İsa (as)'ın bu emir ile kendisini de kastediyor olduğunu iddia edebilirler. Elbette ki bu karmaşa, ancak üçleme savunucularının ortaya koyacağı ve insanları yanıltmak için kullanabilecekleri bir mantıktır. Vicdanı güçlü hiç kimse bu saptırmacaya kanmamalıdır. Ayetin anlamı kesin ve açıktır. Hz. İsa (as) hiç kimseyi kendisine tapmaya çağırmamakta, hatta aksine yalnızca Tek İlah olan Allah'a yönlendirmektedir.

[Hz. İsa (as):] "Bedeni öldüren, ama canı öldüremeyenlerden korkmayın. Canı da bedeni de Cehennemde mahvedebilen Allah'tan korkun." (Matta, 10:28)

Hz. İsa (as)'ın Allah'ı sevmeyi emretmesi

Yine İncil'de Hz. İsa (as), insanları sürekli olarak Tek Allah'a yöneltmekte ve O'na sevgi duymalarını istemektedir.

İsa şöyle karşılık verdi: "En önemlisi şudur: 'Dinle, ey İsrail! Allah'ımız Rab tek Rab'dir. Allah'ın Rab'bi bütün yüreğinle, bütün canınla, bütün aklınla ve bütün gücünle seveceksin.'" (Markos, 12:29-30)

Hz. İsa (as)'ın Allah'a yalvarmayı emretmesi

Üçleme yanlılarına göre, dua edilmesi gereken kişi Hz. İsa (as)'dır. Ve şu anda üçleme savunucusu Hristiyanlar uygulama olarak da Hz. İsa (as)'a dua etmektedirler. Oysa İncil'de, Hz. İsa (as)'ın kendi ağzından duanın Allah'a yapılması gerektiği söylenmektedir. Hükümde hiçbir karmaşa yoktur, Hz. İsa (as), hiçbir yerde Allah'a yakarmak için insanların kendisine yönelmeleri gerektiğini söylememektedir. Doğrudan Allah'a yalvarmalarını öğütlemektedir. Dua etmek için araçlar olduğu, Hz. İsa (as) olmaksızın duanın Allah'a ulaşmayacağı gibi karmaşık ve derme çatma fikirler ancak teslisçilerin uydurmasıdır. Kalp ve mantık gözü ile bakan bir insan için İncil pasajları son derece açıktır.

O zaman İsa öğrencilerine, "Ürün bol, ama işçi az" dedi, "Bu nedenle ürünün sahibi Rab'be yalvarın, ürününü kaldıracak işçiler göndersin." (Matta, 9:37-38)

Hz. İsa (as)'ın yalnızca Allah'a kulluk edilmesini söylemesi

Hz. İsa (as) İncil'de insanları, kendisine değil Allah'a kulluk etmeye çağırmaktadır. Hz. İsa (as)'ın bu izahlarında aslında kendisini kastettiği gibi zorlama bir anlam arayanlar, yine üçlemeyi İncil'e dahil etmeye çalışanlardır. Ayet açıktır; Hz. İsa (as), tıpkı Hz. İbrahim (as), Hz. Musa (as) ve Hz. Muhammed (sav) gibi Allah'ın sevgili peygamberi olarak kendisine gönderilen tebliğ görevini yapmakta ve insanları Allah'a kulluk etmeye çağırmaktadır.

İsa ona şu karşılığı verdi: "Allah'ın olan Rab'be tap, yalnız O'na kulluk et" diye yazılmıştır." (Luka, 4:8, Matta, 4:10)

Hız. İsa (as)'ın Allah'a iman edilmesini emretmesi

Hız. İsa (as) İncil'de, yine kendisine indirilen peygamberlik görevini yapmakta ve insanları Allah'a imana davet etmektedir.

İsa onlara şöyle karşılık verdi: "Tanrı'ya iman edin." (Markos, 11:22)

Hız. İsa (as)'ın, herşeyin Allah rızası için yapılmasını öğütlemesi

Hız. İsa (as), İncil'de insanları kendi rızasına değil Tek olan Allah'ın rızasına yöneltmektedir. Demek ki rızası aranacak olan Hız. İsa (as)'ın kendisi değil Yüce Allah'tır.

Sonuç olarak, ne yer ne içerseniz, ne yaparsanız, herşeyi Allah'ın yüceliğı için yapın. (Pavlus'tan Korintlilere 1. Mektup, 10:31)

Günü kutlayan, Rab için kutlar. Herşeyi yiyen, Allah'a şükrederek bunu Rab için yer. Bazı şeyleri yemeyen de Rab için yemez ve Allah'a şükreder. Hiçbimiz kendimiz için yaşamayız, hiçbirimiz de kendimiz için ölmeyiz. Yaşarsak, Rab için yaşarız; ölürsek, Rab için ölürüz. (Pavlus'tan Romalılara Mektup, 14:6-8)

Rab'den miras ödölünü alacağınızı bilerek, her ne yaparsanız, insanlar için değil, Rab için candan yapın... (Pavlus'tan Koloselilere Mektup, 3:23-24)

Hız. İsa (as)'ın insanları, Allah'ı övmeye ve yüceltmeye teşvik etmesi

Hız. İsa (as), etrafındaki insanları her zaman, tek övülecek ve yüceltilecek olan Yüce Rabbimiz Allah'a yönlendirmiş ve O'nu yüceltip övmeye teşvik etmiştir. İncil pasajlarında Hız. İsa (as) kendisini kastetmemektedir. Böyle bir yorum pasajların içinde hiçbir yerde yoktur. Hız. İsa (as), sahip olduğu ilmin kendisinden değil Allah'tan olduğunu söylemekte ve doğrudan Yüce Rabbimiz Allah'a insanları yönlendirmektedir.

Yahudiler şaşırdılar. "Bu adam hiç öğrenim görmediğı halde, nasıl bu kadar bilgili olabilir?" dediler. İsa onlara, "Benim öğretim benim değil, beni Gönderenindir" diye karşılık verdi. "Eğer bir kimse Allah'ın isteğini yerine getirmek istiyorsa, bu öğretinin Allah'tan mı olduğunu, yoksa kendiliğimden mi konuştuğumu bilecektir. Kendiliğinden konuşan kendini yüceltmek ister, ama kendisini Göndereni yüceltmek isteyen doğrudur ve O'nda haksızlık yoktur." (Yuhanna, 7:15-18)

İsa yola çıkarken, biri koşarak yanına geldi. Önünde diz çöküp ona, "İyi öğretmenim, sonsuz yaşama kavuşmak için ne yapmalıyım?" diye sordu. İsa ona, "... iyi olan tek biri var, O da Allah'tır." (Markos, 10:17-18)

Hız. İsa (as)'ın, Allah'a itaat ettiğini açıklaması

Hız. İsa (as) İncil'de Allah'ın bir kulu olduğunu, bir peygamber olarak gönderildiğini ve peygamberlik vasfının gereğı olarak da Allah'ın kendisine emrettiklerini uygulamakla sorumlu olduğunu belirtmektedir. Kendinden bir şey yapmadığını ve Kendisini gönderen Yüce Allah'ın buyruklarını yerine getirdiğini söylemektedir.

Sonsuz güç sahibi bir İlah ancak Kuran'ın "...O, bir işin olmasına karar verirse, ona yalnızca "Ol" der, o da hemen oluverir." (Bakara Suresi, 117) ayetinde bildirildiğı gibi, yarattıklarına hükmeder. Hız. İsa(as) da bu gerçeğı bilen ve Allah'a itaat eden bir kuldur.

Dikkat edilirse hemen her sözünde Hz. İsa (as), kendisini yaratan Allah'ın büyüklüğünü övmekte ve O'nun emirlerini yerine getirdiğini belirtmektedir. Dolayısıyla Hz. İsa (as)'ın bu konudaki İncil'de yer alan sözlerinde de üçlemeyi destekleyecek hiçbir izah yoktur.

[Hz. İsa (as):] "... kendi isteğimi değil, beni Gönderenin [Allah'ın] isteğini yerine getirmek için geldim." (Yuhanna, 6:38)

[Hz. İsa (as):] "Ben kendiliğimden hiçbir şey yapamam. İstediğim gibi yargılarım ve benim yargım adildir. Çünkü amacım kendi istediğimi değil, beni Gönderenin [Allah'ın] istediğini yapmaktır." (Yuhanna, 5:30)

Hz. İsa (as)'ın, mucizeleri Allah'ın izniyle gerçekleştirdiğini söylemesi

Tek Hakim elbette Allah'tır. Ve her şeyin Hakimi Allah kuşkusuz bir peygamber olarak gönderdiği Hz. İsa (as)'ın da Hakimidir. Hz. İsa (as), yaptığı herşeyi Rabbimiz'in izni ile yaptığını elbette bilmektedir. Nitekim İncil sözlerinin çok büyük bir bölümünde Hz. İsa (as)'ın bunu bilerek konuştuğu, Allah'ı yücelttiği ve insanları Allah'a yönelttiği açıkça görülmektedir.

... İsa, Rab'bin gücü sayesinde hastaları iyileştiriyordu. (Luka, 5:17)

İsa, Allah'ın herşeyi kendi ellerine verdiğini ve Allah'tan gelmiş olup yine Allah'a gittiğini biliyordu. (Yuhanna, 13:3)

Bir kısım Hristiyanlar, İncil'de geçen bu izahları da şu şekilde tevil edebilirler: "Hz. İsa (as) hem insan hem de tanrı vasfı gösteriyordu. Dolayısıyla insan vasıfları göstermesi normaldir". Böyle bir tevil, üçleme inancının temelindeki derin mantık çöküntüsünü anlatmaktadır. İnsan özellikleri gösteren, dünya hayatının gereği olarak acizliklerle yaratılmış bir varlık, nasıl ilah olabilir? Böylesine bir iddia, Allah'ı sevdiğini iddia eden insanlar tarafından nasıl kabul edilebilir?

Allah yücedir, dünyadaki eksiklikleri bir imtihan olarak yaratandır, fakat Kendisi tüm eksikliklerden münezzehtir. Daha önce defalarca üzerinde durduğumuz ve kitabın ilerleyen sayfalarında da duracağımız gibi sorun, Allah'ın yüceliğini gereği gibi anlamama, Allah'ı takdir edememe sorunudur.

Burada, İncil'e dayanarak verilen tüm açıklamalar, Hz. İsa (as)'ın Allah'a sadık ve itaatli bir kul ve beşer olduğunu açıkça göstermektedir. İncil'de kesin olarak bildirilen bu ifadeler, zaman içinde üçleme mantıksızlığının süzgecinden geçirilmiş, İncil sözleri karmakarışık yorumlarla üçleme inancına uygun hale getirilmeye çalışılmıştır. Oysa bu aldatıcı telkini almamış bir kişi, İncil'e baktığında, Hz. İsa (as)'ın insan ve kul olarak vasfını kolaylıkla anlayabilir. Böyle bir kişi, üçleme iddiasının ne kadar zorlama bir izah olduğunu da rahatça görebilir. Hatta böylesine açık izahlardan üçleme gibi bir mantığın çıkmasına da oldukça şaşıracaktır. Demek ki açık bir zihin ve önyargısız bir bakış açısı ile bakıldığında, her Hristiyan İncil'de hiçbir şekilde üçleme inancına dair hiçbir şey olmadığını, dahası yukarıdaki İncil sözlerinden de anlaşılabileceği gibi, aksine bu inancı ortadan kaldıracak ifadelerin yer aldığını görecektir.

Hz. İsa (as)'ın Bir Beşer Olduğuna Dair Kuran'dan Deliller

Allah, Kuran'da Hz. İsa (as)'ın ve annesi Hz. Meryem (as)'ın insani vasıflar gösteren birer elçi olduklarını belirtmektedir. Ayette geçen "yemek yerlerdi" ifadesi, bu önemli gerçeği vurgulamak için özel olarak kullanılmaktadır:

Meryem oğlu Mesih, yalnızca bir elçidir. Ondan önce de elçiler gelip geçti. Onun annesi dosdoğrudur, ikisi de yemek yerlerdi. Bir bak, onlara ayetleri nasıl açıklıyoruz? (Yine) bir bak, onlar ise nasıl da çevriliyorlar? (Maide Suresi, 75)

Yüce Allah, Hz. İsa (as)'ın doğduğunu, çocukluk dönemi geçirdiğini ve Allah'ın izniyle mucizeler gerçekleştirdiğini de belirtmektedir:

Allah şöyle diyecek: "Ey Meryemoğlu İsa, sana ve annene olan nimetimi hatırla. Ben seni Ruhul-Kudüs ile destekledim, beşikte iken de, yetişkin iken de insanlarla konuşuyordun. Sana Kitab'ı, hikmeti, Tevrat'ı ve İncil'i öğrettim. İznimle çamurdan kuş biçiminde (bir şeyi) oluşturunca da (yine) iznimle ona üfürdüğünde bir kuş oluyordu. Doğuştan kör olanı, alacalıyı iznimle iyileştiriyordun, (yine) Benim iznimle ölüleri (hayata) çıkarıyordun. İsrailoğulları'na apaçık belgelerle geldiğinde onlardan inkara sapanlar, "Şüphesiz bu apaçık bir sihirdir" demişlerdi (de) İsrailoğulları'nı senden geri püskürtmüştüm." (Maide Suresi, 110)

Yüce Allah bir başka ayetinde üçleme yanlılarına, tüm diğer insanlar gibi Hz. İsa (as)'ın da Allah'ın dilemesi olmaksızın hiçbir şeye malik olamayacağını hatırlatmaktadır.

Andolsun, "Şüphesiz, Allah Meryemoğlu Mesih'tir." diyenler küfre düşmüştür. De ki: "O, eğer Meryem oğlu Mesih'i, onun annesini ve yeryüzündekilerin tümünü helak (yok) etmek isterse, Allah'tan (bunu önlemeye) kim bir şeye malik olabilir? Göklerin, yerin ve bunlar arasındakilerin tümünün mülkü Allah'ındır; dilediğini yaratır. Allah herşeye güç yetirendir. (Maide Suresi, 17)

Hz. İsa (as), elbette ki Allah'ın çok sevdiği, onurlandırdığı, seçkin kıldığı bir insandır; O'nun peygamberidir. Ama sonuçta bir kuldur. Kuran'da Hz. İsa (as)'ı ilahlaştıranlara karşılık Hz. İsa (as) İsrailoğullarını Tek Allah'a ibadet etmeye çağırmaktadır:

Andolsun, "Şüphesiz Allah, Meryemoğlu Mesih'tir" diyenler küfre düşmüştür. Oysa Mesih'in dediği (şudur): "Ey İsrailoğulları, BENİM DE RABBİM, SİZİN DE RABBİNİZ OLAN ALLAH'A İBADET EDİN. Çünkü O, Kendisi'ne ortak koşana şüphesiz cenneti haram kılmıştır, onun barınma yeri ateştir. Zulmedenlere yardımcı yoktur." Andolsun, "Allah için üçüncüsüdür" diyenler küfre düşmüştür. Oysa Tek bir İlah'tan başka ilah yoktur. Eğer söylemekte olduklarından vazgeçmezlerse, onlardan inkâr edenlere mutlaka (acı) bir azab dokunacaktır. Yine de Allah'a tevbe edip bağışlanma istemeyecekler mi? Oysa Allah bağışlayandır, esirgeyendir. (Maide Suresi, 72-74)

Kuran'da bir ayette, Hz. İsa (as) İsrailoğullarına, şu tebliği yapmıştır:

"Benden önceki Tevrat'ı doğrulamak ve size haram kılınan bazı şeyleri helal kılmak üzere Rabbinizden bir ayetle geldim. Artık Allah'tan korkup bana itaat edin. Gerçekten Allah, BENİM DE RABBİM, sizin de Rabbinizdir. Öyleyse O'na ibadet edin. Dosdoğru olan yol işte budur." (Al-i İmran Suresi, 50-51)

Hz. İsa (as) Yüce Allah'ın, hem kendi hem de bütün yaratılanların Rabbi olduğunu açıklayarak tebliğde bulunmaktadır. Hz. İsa (as)'ın bu tebliğine icabet eden az sayıda havari, Hz. İsa (as)'dan "elçi" olarak bahsetmektedirler:

... Havariler: "Allah'ın yardımcıları biziz; biz Allah'a inandık, bizim gerçekten Müslümanlar olduğumuza şahit ol" dediler. "Rabbimiz, biz indirdiğine inandık ve elçiye uyduk. Böylece bizi şahitlerle beraber yaz." (Al-i İmran Suresi, 52-53)

Yüce Allah, yeryüzüne uyarıcılar olarak "elçiler" gönderdiğini ve bu elçilerin "Allah'ı bırakıp bana kulluk edin" demelerinin imkansız olduğunu bir ayetinde açıkça ifade etmiştir:

Beşerden hiç kimsenin, Allah kendisine Kitab'ı, hükmü ve peygamberliği verdikten, sonra insanlara: "Allah'ı bırakıp bana kulluk edin" deme (hakkı ve yetki)si yoktur. Fakat o, "Öğrettiğiniz ve ders verdiğiniz Kitab'a göre Rabbaniler olunuz" (deme görevindedir.) (Al-i İmran Suresi, 79)

Yukarıdaki ayetler gibi pek çok ayette delilleri verildiği gibi, Hz. İsa (as); Allah'ın yarattığı kutlu ve mübarek bir elçi, Allah'ın sevgili dostu ve peygamberi ve Allah'a kul olan bir beşerdir. Fakat hiçbir şekilde Allah'ın oğlu değildir; asla ilahlık iddia etmemiş, bundan Allah'a sığınmıştır. Tebliğinde daima Allah'a bir kul olduğunu hatırlatmış ve insanları Allah'a iman etmeye çağırmıştır.

Rabbimiz, Kuran ve İncil'deki açık delillere rağmen "Allah için üçüncüsüdür" diyenleri "küfre düşmüşler" olarak tanımlamaktadır. Üçleme yanılgısı Kuran'da şiddetle karşı çıkılan, Yüce Rabbimiz'in pek çok ayet ile uyarıda bulunduğu çok derin ve büyük bir tehlikedir. Şu anda pek çok Hristiyan kardeşimiz büyük ihtimalle bu büyük tehlikenin farkında olmadan, yalnızca kendilerine öğretilenlere uyarak yaşamını sürdürmektedir. Söz konusu Hristiyanlar, bu büyük tehlikenin mutlaka farkına varmalıdırlar.

Kuran son kitaptır, İncil'i doğrulayıcı olarak gönderilmiştir ve dolayısıyla Hristiyan kardeşlerimiz de Kuran'da bildirilen gerçekleri dikkate almakla yükümlüdürler. Kuran'ın yol göstericiliğine açık olmalıdırlar. Bu, onlar için büyük bir şifa ve rahmet olacaktır.

(Konuyla ilgili detaylı bilgi için bkz. *Hz. İsa (as) Allah'ın Oğlu Değildir*, Allah'ın Peygamberidir, Harun Yahya)

Teslisin Tevrat kaynaklı olduğunu iddia eden Hristiyanlar yanılıyorlar

Tevrat'ta çeşitli yerlerde, Allah'ın oğlu ifadesi ve bazı yerlerde de Allah'ın Kendi Zatı için kullandığı "Biz" ifadesi yer almaktadır. Hristiyanların bir bölümü söz konusu ifadeleri teslis inancının kaynağı olarak kabul ederler. Oysa bu konuda ciddi bir hataya düşmektedirler.

1. İbranice dilinde Allah'ın isimlerinden birisi "Elohim"dir. İbranicede genellikle son kısımdaki 'im' eki çoğul ifade etmek için kullanılabilir ('bayit' ev, 'batim' evler demek olduğu gibi). Elohim ismindeki 'im' eki nedeniyle bir kısım Hristiyanlar burada Allah'ın isminin çoğul olarak geçtiğini düşünmüşler ve Tevrat'a göre İsrailoğulları'nın üçleme inancına sahip olduklarını iddia etmişlerdir. Fakat İbranice'de tek bir nesne ya da kavram ifade eden, fakat sonu 'im' ile biten birçok kelime bulunmaktadır: "Panim" yüz, "Shamayim" gökyüzü ya da gökler, "Rahamim" merhamet ya da acıma, "Mayim" su, "Pnim" iç demektir ve birçok buna benzer kelime vardır. Bu nedenle Tevrat'ta buna dayanarak üçleme olduğunu iddia etmek tamamen cehalete dayanır.

Zaten İbranice'de nesnenin çoğul ve tekil olması durumuna göre fiil farklılaşmaktadır. Dolayısıyla fiile bakarak, cümlenin tekil şahsa mı yoksa çoğula mı işaret ettiği rahatça anlaşılır. Eğer Elohim kelimesi, bir kısım Hristiyanların iddia ettiği gibi çoğul anlamına geliyor olsaydı o zaman İbranice olarak "Vayomru Elohim" (ilahlar dedi ki) şeklinde olması gerekirdi. Fakat tüm Tevrat pasajlarında bu ifade "Vayomer Elohim" (Allah dedi ki) şeklinde geçmektedir.

2. Aynı durum, İbrani İncili'nde, Allah'ın bir başka ismi için de geçerlidir. "Adonai" kelimesini bazı Hristiyanlar yanlış telaffuz ederler. Bu aslında 'Benim Efendilerim' anlamına gelir. Fakat bu İbranice'deki doğru telaffuzu değildir. İbranice'de bu kelime, "Adonoy" şeklinde okunur ve bu ifade **kesinlikle çoğul anlam ifade etmez**.

3. Hristiyanlar Tevrat'ın Yaratılış bölümünde geçen şu sözleri, için birliği iddiasına delil getirmeye çalışırlar:

Tanrı, "İnsanı kendi suretimizde, kendimize benzer yaratalım" dedi, "Denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, evcil hayvanlara, sürüngenlere, yeryüzünün tümüne egemen olsun." Tanrı insanı kendi suretinde yarattı. Böylece insan Tanrı suretinde yaratılmış oldu. İnsanları erkek ve dişi olarak yarattı. (Yaratılış, 1: 26-27)

Tevrat bölümlerinden, Yaratılış 1: 26. sözde yer alan, Allah'ın Kendi Zatı için buyurduğu "insanı kendi suretimizde, kendimize benzer yaratalım" ifadesinin çoğul olmasını ve sonraki pasajda Allah'ın Kendi Zatından bu defa tekil olarak bahsetmesini, Hristiyanlar, üçlü birlik için önemli bir delil olarak sunmaya çalışırlar. Oysa bu olağanüstü derecede zorlama bir izahtır. Üçleme telkinlerinin etkisinde kalmamış herhangi bir insan hatta bir çocuk bile, buradaki çoğul ifadelerin Allah'ın kudretini ve büyüklüğünü vurgulamak için kullanılan özel bir anlatım ve hitab şekli olduğunu hemen anlayacaktır. Rabbimiz'in Kendi Zatı için kullandığı "Biz" ifadesi, üçleme veya üçlü birlik mantığını şiddetle lanetleyen Kuran'da da pek çok ayette geçmektedir:

Sizin aranızda ölümü takdir eden Biz'iz ve Bizim önümüze geçilmiş değildir. (Vakıa Suresi, 60)

4. Hristiyanlar, Tevrat'ta yer alan aşağıdaki pasajı da kendilerine göre yorumlarlar:

"Yaklaşın bana, dinleyin söyleyeceklerimi: Başlangıçtan beri açıkça konuştum, O zamandan bu yana oradayım." Egemen RAB şimdi beni ve Ruh'u'nu gönderiyor. (Yeşeya, 48:16)

Söz konusu Tevrat pasajı, Hristiyanlar tarafından parantez içi zorlama açıklamalarla üçlemeye delil olarak sunulmaya çalışılmaktadır. Bununla Hristiyanlar, üçlemedeki üç unsurun söz konusu pasajda geçtiğini iddia ederler. Oysa burada, Allah'ın oğlu ifadesi hiçbir şekilde geçmediği gibi, Kutsal Ruh olarak yorumlanan kısım ise, Allah'ın insana üfürmüş olduğu Kendi ruhudur. Allah insanı Kendi ruhundan yaratmış olduğunu Kuran'da da bildirir:

Ki O, yarattığı herşeyi en güzel yapan ve insanı yaratmaya bir çamurdan başlayandır. Sonra onun soyunu bir özden (sülale'den), basbayağı bir sudan yapmıştır. Sonra onu 'düzeltip bir biçime soktu' ve ona Ruhundan üfledi. Sizin için de kulak, gözler ve gönüller var etti. Ne az şükrediyorsunuz? (Secde Suresi, 7-9)

Allah'ın ruhundan üflemesi, her insanın Allah'ın ruhunu taşıdığını ve hiçbir şeyin Allah'tan ayrı olmadığını gösterir. Bunun Hristiyanlar tarafından nasıl Kutsal Ruh olarak yorumlanmış olduğu ve burada Allah'ın oğlu çıkarımının nasıl yapılmış olduğu anlaşılabilir. Değildir.

5. Zebur'da (Tevrat'ın Mezmurlar bölümü) aşağıda belirtilen pasaj, bir kısım Hristiyanlar tarafından yanlış yorumlanmaktadır:

RAB'bin bildirisini ilan edeceğim: Bana, "Sen benim oğlumsun" dedi, "Bugün Ben sana baba oldum. Dile benden, miras olarak sana ulusları, mülk olarak yeryüzünün dört bucağını vereyim. ..." (Mezmurlar 2:7-8)

Tevrat'ın başka pasajlarında da belirtildiği gibi burada "oğul" olarak belirtilen kavram İsrail'dir. Allah'ın dindar İsrail halkına karşı koruyuculuğu bir teşbihle anlatılmaktadır. Bir babanın oğullarına karşı davranışları ve koruyuculuğu örnek verilmekte ve buradaki izah Allah'ın sevgili kulları anlamına gelmektedir.

6. Yine Tevrat'ta Daniel 7:13-14 bölümlerinde geçen "insanoğlu" nitelendirilmesi, İncil'deki yanlış nitelendirmeye uydurulmaya çalışılmış ve Hz. İsa (as) için iddia edilmiş olan tanrı vasfına işaret ettiği iddia edilmiştir. Oysa bu tamamen yanlış bir yorumlamadır:

"Gece görümlerimde insanoğluna benzer birinin göğün bulutlarıyla geldiğini gördüm. Eskiden beri var Olan'ın yanına doğru ilerledi, O'nun önüne getirildi. Ona egemenlik, yücelik ve krallık verildi. Bütün halklar, uluslar ve

her dilden insan ona tapındı. Egemenliği hiç bitmeyecek sonsuz bir egemenlik, krallığı hiç yıkılmayacak bir krallıktır." (Daniel, 7:13-14)

Burada kastedilen ölümlü bir insandır ve Tevrat alimlerinin ittifakla kabul ettikleri şekilde bahsedilen hakim Kral, ahir zamanda gelecek olan Kral Mesih yani Mehdi'dir. Kral Mesih, tüm uluslara hakim olacak, tüm haklar ve uluslar ondan razı olacaktır.

Şunun belirtilmesi gerekir ki Museviler, ne Hz. Musa (as) döneminde ne de sonrasında hiçbir zaman söz konusu Tevrat pasajlarını üçleme mantığında değerlendirmemişlerdir. Tevrat ilk indirildiği tarihlerde de bu kavramlar hiçbir zaman üçleme manasında anlaşılmamıştır. Museviler, Tevrat'da geçen bu yöndeki ifadelerin gerçek ve derin anlamını çok iyi bilirler, bunu üçleme manasında kullanmaktan Allah'a sığınır. Buradaki ifadeyi batını olarak yorumlar ve Allah'ın kuluna olan sevgisini, koruyuculuğunu, yakınlığını vurguladığını anlayabilirler. Nitekim Museviler, bazı Hristiyanların düz tefsir ile Tevrat'tan pasajlara vermeye çalıştıkları yanlış anlamlara da karşı çıkmaktadırlar.

Söz konusu pasajları üçleme mantığında değerlendirmeye çalışan bazı Hristiyanlar, Tevrat'a da tabi olduklarından bu iddialarına Tevrat'tan da hüküm çıkarmaya çalışmaktadırlar. Oysa tüm Tevrat ve Zebur pasajlarında belirtilen, tek iman itikadi olan tevhid inancıdır. Nitekim İncil de, Tevrat'ı doğrulayıcı olarak bu tevhid inancını yüceltmektedir. Hristiyan kardeşlerimizin İncil'deki bu gerçeği mutlaka görmeleri gerekmektedir.

Allah'ın Zatının İnsanda Zuhur Ettiği Fikrini Hristiyanların da İstememeleri Gerekir

Salih Hristiyanların bu konuda samimi davranmaları ve bir insana ilahlık atfetmenin Allah'ın adetullahıyla, Hz. İsa (as)'ın getirdiği Hristiyanlık diniyle, İncil ve Tevrat'ın hükümleri ile çeliştiğini; aynı zamanda akla ve mantığa aykırı olduğunu da anlamaları gerekmektedir. Gerçek ve hak İncil'e asırlar sonra eklenen böyle bir inancın ciddi bir tehlike olabileceğine ihtimal vermeleri ve bunun üzerinde derin düşünmeleri gerekmektedir. Allah'ın üstün vasıflarını bir insana yüklemeye çalışmanın ve acizliklerle yaratılmış olan bir insanı ilah olarak görmenin ve göstermenin nasıl bir anlamı ve faydası olabilir? Yüce Allah'ın buna kuşkusuz ki ihtiyacı yoktur. (Allah'ı tenzih ederiz.) Böyle bir yakıştırma, -çok defa hatırlattığımız gibi- ALLAH'IN KUDRETİNİ VE BÜYÜKLÜĞÜNÜ GEREĞİ GİBİ TAKDİR EDEMEEK ANLAMINA GELİR.

Bütün bunların ötesinde Yüce Allah'ın yeryüzünde insan olarak Zatı ile zuhur etmesi gibi bir fikri, zaten Hristiyanların da istememesi gerekir. Bunu, Yüce Allah'ın şanına yakıştırmamaları gerekir. Allah'ın büyüklüğü, yüceliği, ululuğu, kudreti ve sonsuz gücü Hristiyanlar için bir nimettir. **Sonsuz güç sahibi bir Allah'a inanmak mı daha güzeldir;** yoksa uyuyan, yemek yiyen, ihtiyaç içinde olan bir insanı ilah edinmek mi? Elbette bunun cevabını tüm Hristiyanlar hemen göreceklerdir.

Allah'ın Kendi üstün Zatını insanlara tanıtmak için ölümlü ve ihtiyaç içinde olan bir varlıkta zuhur etmeye ihtiyacı yoktur. (Allah'ı tenzih ederiz) Hristiyan kardeşlerimizin İncil'e de Tevrat'a da akılcı bakmaları ve bütün bunları Allah'ın şanına uygun şekilde değerlendirmeleri gerekmektedir.

Hz. İsa (as)'ın insani vasıflara sahip olması, onun bir peygamber olarak elbette ki değerini düşürecek bir durum değildir. Hz. İsa (as), Yüce Rabbimiz'in değerli ve çok mübarek bir peygamberidir. Allah'ın Katında tüm diğer peygamberler gibi en yüksek ve en kutlu konumdadır. Allah'ın sevgili dostu, yüce elçisidir. Dolayısıyla onun

bir insan olarak yaratılması, onun değerine, önemine ve peygamber olarak yüceliğine elbette ki bir zarar getirmeyecektir.

nemli olan Şey, Allah'a -bir ve tek olan Yaratıcımıza- iman etmektir. Allah insanlardan Kendisi'ne Şirk koşmadan iman ve kulluk etmelerini ister. İnsanların kulluk edebilmeleri için Allah'ın yeryüzünde bir insan olarak zuhur etmesine ihtiyaç yoktur. Hristiyan kardeşlerimizin, eğer gerçekten samimi bir bakış açısı ile bu konuya yaklaŐmak istiyorlarsa, Şu soruyu kendilerine yöneltmeleri gerekmektedir:

Allah'ın, Hz. İsa (as)'da Zatı olarak tecelli etmemesi Yüce Allah'ın vasıflarından neyi kaybettirir? (Allah'ı tenzih ederiz)

İnsanda Allah'ın Zatı olarak tecelli etmemesi, Allah'ın vasıflarını, üstünlüğünü, güzelliğini eksilten bir Şey değildir. Bilakis bu, Allah'ın güzelliğine güzellik katar, O'nun üstün vasıflarının daha iyi ve gereği gibi anlaşılmasını sağlar. lml, uyuyan, yemek yiyen, acizlikler ve ihtiyaçlar içinde olan bir insana Allah'ın Zatı olarak tecelli yakıştırması yaptıktan sonra, Allah'ın üstün vasıflarını gereği gibi takdir edebilmek nasıl mümkün olabilir? Elbette ki böyle birşey mümkün olmamaktadır.

İncil, Üçleme İnancını Reddeder

İncil'de Allah'ın Birliğini ve Şirk Koşmamayı Haber Veren Pasajlar

Onların tartışmalarını dinleyen ve İsa'nın onlara güzel yanıt verdiğini gören bir din bilgini yaklaşıp ona, "Buyrukların en önemlisi hangisidir?" diye sordu. İsa şöyle karşılık verdi: "[Allah'ın buyruklarının] en önemlisi şudur: 'Dinle, ey İsrail! **Allah'ımız Rab tek Rab'dir...** Din bilgini İsa'ya, "İyi söyledin, öğretmenim" dedi. "Allah tektir ve O'ndan başkası yoktur" demekle doğruyu söyledin." (Markos, 12: 28-32)

... **Allah birdir.** (Pavlus'tan Galatyalılara Mektup, 3: 20)

... **Rab birdir.** Çeşitli etkinlikler vardır, ama herkeste hepsini etkin kılan aynı Allah'tır. (Pavlus'tan Korintlilere 1. Mektup, 12: 5-6)

Tek bir Allah vardır... (Pavlus'tan Timoteos'a 1. Mektup, 2: 5)

İsa ona şöyle karşılık verdi: "... **Allah'ın Rab'be tapacak, yalnız O'na kulluk edeceksin**" diye yazılmıştır. (Matta, 4: 10)

Kurtarıcımız Tek Allah'a yücelik olsun... (Yahuda'nın Mektubu, 1: 24)

Sen Allah'ın bir olduğuna inanıyorsun, iyi ediyorsun. Cinler bile buna inanıyor ve [Allah korkusuyla] titiyorlar! (Yakup'un Mektubu, 2: 19)

Sonsuz çağların Hükümranı, ölümsüz, göze görünmez **tek Allah'a çağlar çağı onur ve yücelik olsun.** (Pavlus'tan Timoteos'a 1. Mektup, 1: 17)

Birbirinizi yücelten ve **tek olan Allah'tan** gelen yüceliği aramayan sizler, bana nasıl iman edebilirsiniz? (Yuhanna, 5:44)

İsa yola çıkarken, biri koşarak yanına geldi. Önünde diz çöküp ona, "İyi öğretmenim, sonsuz yaşama kavuşmak için ne yapmalıyım?" diye sordu. İsa ona, "... **iyi olan tek biri var, O da Allah'tır.**" (Markos, 10: 17-18)

... Biliyoruz ki put, dünyada gerçekte var olmayan bir şeydir ve **birden fazla ilah yoktur... Bizim için tek Allah vardır:** Herşeyin Kendisi'nden oluştuğu Allah. Bizler de O'nun için yaşamaktayız... (Pavlus'tan Korintlilere 1. Mektup, 8: 4-6)

... **Bir tek Allah'ınız var...** (Matta, 23: 9)

İsa, "Bana neden iyilik hakkında soru soruyorsun?" dedi. "İyi olan yalnız biri var. Yaşama kavuşmak istiyorsan, **O'nun [Allah'ın] buyruklarını yerine getir.**" (Matta, 19: 17)

Yerde ya da gökte ilah diye adlandırılanlar varsa da... [Allah'ı tenzih ederiz] **bizim için tek bir Allah vardır.** O herşeyin kaynağıdır, bizler O'nun için yaşıyoruz. (Pavlus'tan Korintlilere 1. Mektup, 8:5)

... Rab bir, iman bir... Herşeyden üstün, herşeyle ve herşeyde olan **herkesin Allah'ı... birdir.** (Pavlustan Efeslilere Mektup, 4: 4-6)

Her evin bir yapıcısı vardır, **herşeyin yapıcısı ise Allah'tır.** (İbranilere Mektup, 3:4)

3. BÖLÜM

VAR OLAN HER ŞEY ALLAH'IN TECELLİSİDİR

Önemli Bir Sır: Beynimizin İçindeki Görüntünün Dışında Hiç Bir Şeyle Muhatap Olamayız

Dünyada insanların çok büyük bir bölümü, önemli bir gerçeğin farkında olmadan yaşar. İnsanların tüm hayatlarını, dünya hayatına ve ahirete bakış açılarını köklü şekilde değiştirecek bu sır, **sadece beynimizin içinde yaşadığımız gerçeğidir.** Diğer bir deyişle, hiç kimse kendisine beyninin içinde ruhuna izlettirilen dünyadan dışarı çıkamaz, dışarıda var olan maddenin aslıyla muhatap olamaz.

Bu şöyle açıklanabilir: Bize dış dünyadan görüntü olarak ulaşan bilgiler, yalnızca bir miktar ışıktır. Eğer bir elmanın görüntüsünü görüyor, kokusunu hissediyor, tadını alabiliyor ve ona elimizle dokunabiliyorsak, bunların tümü bize bir ışık demeti ile gelir. Bir başka deyişle dışarıdaki elmadan, bize bu ışık demeti dışında gelen hiçbir şey yoktur. **Elmanın kendisine asla ulaşamayız.** Örneğin elmadan gözümüze ulaşan fotonlar, gözümüzde elektrik akımına dönüştürülür ve beynimize iletilen elektrik akımı orada bir elma görüntüsü olarak yorumlanır. Yine başka bir deyişle, beynimizde dışarıdakinden bağımsız apayrı bir görüntü meydana gelir ve biz sadece beynimizdeki bu elma ile muhatap oluruz. **Dışarıdaki elma ile beynimizdeki hiçbir bağlantısı yoktur.**

Bu, gördüğümüz, tattığımız, dokunduğumuz, kokladığımız ve duyduğumuz her şey için geçerlidir. **Beynimizde oluşan görüntünün hiçbirisi dışarıdaki görüntünün aslı değildir. DIŞARIDA MADDENİN KENDİSİ VARDIR,** fakat bu maddenin aslı tamamen **SAYDAM VE KARANLIKTIR.** Dışarıdaki bu saydam ve karanlık maddeye herhangi bir şekilde ulaşabilmemiz ise imkansızdır. Bu, bilim adamlarının tespit ettiği ve ittifakla kabul edip ortaya koydukları bilimsel bir gerçektir. (Atomun içinde %99.9999 kadarlık bir boşluk olduğunun ve kuantum fiziği ile atomaltı parçacıklarının, parçacık özelliklerinin yanı sıra dalga özelliği de gösterdiklerinin ispatlanmasıyla dışarıdaki maddenin gerçek mahiyeti ve dışarıda ışık ve renk olmadığı ortaya çıkarılmıştır. Konuyla ilgili detaylı açıklama için bkz. Darwin'in Açmazı Ruh, Harun Yahya)

Burada şunu vurgulamak gerekir: Maddenin aslına hiçbir zaman ulaşamadığımız gerçeği, **bilimsel olarak ispatlanan tartışmasız kesin bir sonuçtur;** kimsenin özel bir inancı değildir. Bilim, **tüm hayatımızın beynimizin içinde mükemmel bir detay ve netlik içinde yaratılmakta olduğunu, dışarıdaki dünyaya ise hiçbir zaman ulaşamayacağımızı, dışarıda var olan maddenin ise tamamen saydam olduğunu** kanıtlamış bulunmaktadır.

İnsanların büyük bir kısmı, bu gerçeği ilmi olarak bilseler de, dışarıdaki dünya ile muhatap oldukları hissinden bir türlü kurtulamazlar. Görüntünün kesintisiz netliği ve kalitesi onları bu konu üzerinde düşünmekten alıkoyar. Bunun sebebi ise, beynimizde yaratılan ve yalnızca elektrik sinyallerinden oluşan görüntünün müthiş gerçekçi, olağanüstü canlılıkta, renkli, hareketli ve kusursuz olmasıdır. Bu elbette, tüm alemlerin Yaratıcısı olan, bir atomun

içinde ve devasa uzayda hayranlık uyandıracak alemler yaratan, her şeyi kusursuz bir düzen ve olağanüstü güzellikte var etmeye kadir olan, Kendisi tüm güzelliklerin Sahibi ve tüm kusur ve eksikliklerden münezzeh Yüce Allah için çok kolaydır. Rabbimiz, her insanın zihninde, yalnızca ona ait ve detaylarda mükemmelliklerle donatılmış bir alemini var etmeye kadirdir.

Bu bilgi şu anlama gelir: Dışarıda uçsuz bucaksız zannettiğimiz gezegenler, Samanyolu, yıldızlar, Güneş, Dünya üzerindeki tüm insanlar, milyonlarca canlı türü, onların yaşamları, yerin altındakiler, hücreler, proteinler, atomlar ve atomun içindeki tüm diğer alemler, bunların her biri Allah'ın izniyle **beynimizde mercimek büyüklüğünde bir alanın içinde yaratılmaktadır**. Görüntünün yaratıldığı bu küçük zerre de aslında bizim için sadece bir görüntüdür Beynin içinde bu görüntüleri gören, bu hisleri algılayan ise ruhumuzdur. "Hayatımız" ya da "dış dünya" dediğimiz ise, aslında Allah'ın ruhumuza yaşattırdıkları, hissettirdikleridir.

Ruhun beyni de kulağı da yoktur, ama bunlara ihtiyaç olmadan beyne gelen sinyalleri hoşla giden bir müzik, bir sokak gürültüsü veya bir arkadaşınızın sesi olarak duyarsınız. Aynı şekilde ruhun gözü de yoktur, ama ruhumuz elektrik akımı olarak beyne gelen sinyalleri göze ihtiyaç olmadan zevk veren bir manzara ya da tanıtık bir sima olarak görür. Dolayısıyla dünya metafiziktir, kainat metafiziktir. İnsanlar bu gerçeği düşünmek istemeseler de, anlamazlıktan gelseler de, sadece ve sadece Allah'ın ruhlarına izlettirdiği dünya ile muhataplırlar ve -Allah dilemedikçe- bu dünyanın dışına kimse çıkamaz, aslı dışarıda var olan madde ile muhatap olamaz.

Beynimizdeki Dünyanın Tümü Allah'ın Tecellisidir, Hiçbir Şey İstisna Değildir

Her şeyin beynimizde yalnızca bir görüntü olarak yaratıldığı gerçeği, tecelli kavramını da daha iyi anlamamızı sağlar. Her şey bizim için bir görüntüden ibaret olduğuna, maddenin dışarıdaki aslı saydam ve karanlık olduğuna göre, zihnimizde yaratılan renkli, hareketli ve ışıklı görüntünün tümü mahiyet bakımından birbirinden farksızdır. Diğer bir deyişle bizim muhatap olduğumuz dünyaya ait herşey **zihnimizde oluşan hayallerdir**. Bizler, beynimizdeki bir ekranın içinde her biri birer hayal olan bu görüntüleri izleriz. Bu Allah'ın yarattığı kanundur. Allah'ın kanununa göre, **MADDE DIŞARIDA VARDIR, ANCAK BİZİM bunun dışına çıkıp maddenin aslına ulaşmamız, beynimizdeki bu görüntülerin dışına çıkmamız mümkün değildir**.

Dolayısıyla **"HER ŞEY"**; beynimizin içinde gördüğümüz muhatap olduğumuz **HER ŞEY Allah'ın tecellisidir**. Tüm anneler ve babalar Allah'ın tecellileridir. Tüm çocuklar Allah'ın tecellileridir. Tüm kelekler, kuşlar, ağaclar, güller, meyveler Allah'ın tecellisidir. Gezegenler, güneşler, yıldızlar, devasa kainat Allah'ın tecellisidir. Allah, Hz. Musa (as)'a çalıdan seslendiğinde de, Allah çalıda tecelli etmiştir. Hiçbir şey istisna değildir. Çünkü her şey, dışarıda var olan maddenin beynimizde yaratılan görüntüsünün bir parçasıdır. Bu görüntünün içinde güzel insanlar, ailemiz, güzel evler, binalar, kuşlar, birbirinden ihtışamlı dağlar olduğu gibi metruk evler, izbe sokak araları, savaşlar, katliamlar, kavgalar, çirkinlikler, hastalıklar da vardır. Güzel şeyler nasıl bu görüntünün parçası ise, kötü şeyler de aynı görüntünün parçasıdır. Çünkü tümü bu dünya hayatını oluşturmak için beynimizde bir hayal olarak yaratılır ve dolayısıyla tümü Allah'ın yarattığı görüntüler yani tecellilerdir.

Bazı Hristiyanlar, maddenin yalnızca beynimizde bir görüntü olduğu gerçeğini bilmediklerinden veya tam kavramadıklarından, "Allah'ın dünyadaki tecellileri" ifadesini de yanlış yorumlamaktadırlar. Söz konusu Hristiyanlar, sadece Hz. İsa (as) Allah'ın tecellisidir diyerek, ona haşa ilahlık atfetmekte; diğer varlıkları ise haşa Allah'tan bağımsız tutmaktadırlar.

Hız. İsa (as) elbette Allah'ın ruhunu taşımaktadır ve elbette Allah onda en Rahmani şekilde tecelli etmektedir. Fakat dünyada var olan hiçbir şey Allah'tan bağımsız değildir; hepsi Allah'ın eseri ve Allah'ın tecellisidir. Güzel, çirkin, iyi, kötü, kısacası herşey Allah'ın yaratmasıyla, Allah'ın izniyledir. Ancak bu konuda söz konusu Hristiyanlar Allah'ın tecellisi olmayı, Allah'ın Zatı şeklinde yanlış yorumlayarak önemli bir hataya düşmektedirler. Yalnızca Hız. İsa (as)'ın Allah'ın bir tecellisi olduğunu, yeryüzündeki başka varlıkların, özellikle kötülüklerin ve çirkinliklerin asla tecelli olarak kabul edilemeyeceğini iddia etmektedirler.

Allah'ın tecellisi demek, Allah'ın Zatı demek değildir. İnsanlar, hiçbir zaman Allah'ın Yüce Zatını göremezler, ama O'nun tecellileriyle sürekli muhataptırlar. Gördüğümüz her şey dışarıda var olan maddeye ait birer görüntüdür ve bu görüntü tek bir ekran içinde bütündür. Bizim için tüm dünya beynimizdeki bu görüntülerden ibarettir, çünkü biz dışarıdaki maddesel dünyanın aslıyla hiçbir zaman muhatap olamayız. **Beynimizdeki bu kopya görüntüler ise Rabbimiz'den ayrı değildir (Allah'ı tenzih ederiz), ayrı olabilmesi mümkün değildir.** Dolayısıyla Hız. İsa (as) da, tüm diğer varlıklar da aynı görüntünün parçasıdır ve tümü Allah'ın tecellileridir.

Yukarıda bilimsel olarak anlattığımız maddenin aslı konusu, Hristiyanların Hız. İsa (as)'a yönelik bu yanlış inançlarını tam anlamıyla ortadan kaldırmaktadır. Bunun için samimi Hristiyan kardeşlerimizin bu konu üzerinde detaylı düşünceleri gerekmektedir. Anlattığımız bu gerçek, daha önce de belirttiğimiz gibi, bir yorum veya bir inanç şekli değildir. Bu, **ispatlanmış, bilimsel bir gerçektir** ve içinde bulunduğumuz 21. yüzyılda bunu inkar edecek tek bir bilim adamı yoktur. Bunu inkar etmek, dünyanın düz olduğu gibi anti bilimsel bir iddiayı savunmakla aynı şeydir. Dolayısıyla maddi dünyanın varlığını öne sürerek Hız. İsa (as)'a ilahlık atfetmeye çalışanlar, daha temelden çürütülmüş materyalizmin etkisi altında aldanmaktadırlar.

Hız. İsa (as); güçlü Allah korkusu ve sevgisi, üstün ahlakı, örnek tavrı, Rabbimiz'in kendisine bahşettiği mucizeleriyle elbette Allah'ın özel bir tecellisidir. Allah'ın çok sevgili bir kulu, Rahman isminin çok yoğun olarak tecelli ettiği kutlu bir peygamberidir. Bazı Hristiyanlar Allah'ın mübarek kulu ve peygamberi olan Hız. İsa (as)'ı, Rabbimiz'in tüm diğer tecellileri gibi bir tecelli olarak kabul ettiklerinde, ona ihanet edeceklerini ya da duydukları sevgiye zarar geleceğini düşünüyor olabilirler. Oysa **Allah'ın kutlu Peygamberini haşa ilahlaştırmak kesinlikle bir sevgi ifadesi olamaz.** Tam tersine bu, Allah sevgisini anlayamamaktan kaynaklanan ciddi bir yanılgıdır. Böyle bir anlayıştan Allah'a sığınmak gerekir. Sevgi, her şeyin Yaratıcısı ve Tek Sahibi olan Allah'a yöneltilir. Rabbimiz'in en mübarek tecellileri de işte bu yüzden çok sevilirler. Bizim Hız. İsa (as)'a olan sevgimiz, Allah'a olan sevgimizden kaynaklanan bir sevgidir. Allah'ı ne kadar çok seversek, Hız. İsa (as)'a sevgimiz de o kadar güçlenip büyüyecektir.

Hız. İsa (as)'ın Allah'ın yarattığı tüm tecelliler gibi bir tecelli olması, **onun değerini elbette ki düşürmez.** O, Allah'ın güzel ahlaklı ve salih bir kuludur, Rabbimiz'in seçtiği güzeller güzeli peygamberidir. Onu bu üstün vasfıyla, Allah rızası için sevmek, çok daha değerli ve güzeldir. Allah'ın razı olacağı, asıl gösterilmesi gereken ve doğru olan sevgi şekli de budur.

Allah Her Yerdedir

Andolsun, insanı Biz yarattık ve nefsinin ona ne vesveseler vermekte olduğunu biliriz. Biz ona şahdamarından daha yakınız. (Kaf Suresi, 16)

Bazı Müslümanlar ve Hristiyanlar, ayette geçen "**Biz ona şahdamarından daha yakınız**" ifadesinin fiziksel değil, bir nevi manevi yakınlık olduğunu iddia ederek Allah'ın her yerde olduğu gerçeğine itiraz etmeye çalışırlar. Söz konusu Hristiyanlar kendi yanlış inançlarıncı İslam'da "uzak bir Allah inancının" hakim olduğunu, Allah'ın (Haşa) erişilemez olduğunu iddia etmektedirler. Bu şekilde "Allah'ın oğlu" kavramına da kendilerince zemin bulmaya çalışmakta ve İslam'daki kendilerince "uzak" Allah inancı (Allah'ı tenzih ederiz) yerine, Hristiyanlıkta

Allah'ın Hz. İsa (as) vesilesi ile kullarına ulaştığını iddia etmektedirler. Bu çok ciddi bir yanılıdır ve Allah'ın Zatı ve Allah'ın tecellisi olma arasındaki farkı tam olarak kavrayamamaktan kaynaklanmaktadır.

Ayette geçen **"Biz ona şahdamarından daha yakınız"** ifadesi, manevi yakınlık olduğu gibi aynı zamanda fiziksel bir yakınlıktır. Daha önce açıkladığımız gibi, her şey beynimizdeki görüntünün bir parçası olduğuna ve tüm hayatımız beynimizde oluşan bu görüntülerin bir toplamı olduğuna göre, bizim bedenimiz, hücrelerimiz, sahip olduğumuz ve muhatap olduğumuz her şey yine birer görüntüdür ve dışarıda var olan maddeye ait tüm bu kopya görüntüler gibi onlar da Allah'ın birer tecellisidir. Dolayısıyla **Allah bize, en yakınımızda olduğunu sandığımız kişiden bile daha yakındır.** Bu, tam anlamıyla bir fiziksel yakınlıktır; çünkü Allah insanı içten, dıştan, her yönden çepeçevre kuşatmıştır.

Allah'ın Zatı elbette ki başkadır. Fakat **Allah'ın tecellileri her yerededir.** Bir kişi bir odaya girse burada Allah yok dese, dinden çıkmış olur. "Her şey Allah'ın tecellisi fakat bu küçük kutu hariç" dese yine dinden çıkmış olur. Bu ifade ile kendince, sonsuz Allah'ın büyüklüğünü sınırlamakta, Allah'tan bağımsız başka varlıklar olduğunu iddia etmektedir. (Allah'ı tenzih ederiz) Allah'tan bağımsız gördüğü şey küçük bir kutu dahi olsa, Allah esirgesin farkında olmadan yine Allah'ın sonsuz büyüklüğünü inkar etmiş olur. Oysa sonsuz ve mutlak olan yalnızca Allah'tır. Dolayısıyla bir insan bir odaya girdiğinde, Allah'ın tecellileri o oda dahil gördüğü ve görmediği her yerededir. **Bir insan her nereye dönerse, Allah'ın tecellisi oradadır.**

Allah'ın her yeri sarıp kuşattığı, her nereye dönersek Allah'ın orada olduğu gerçeği birçok Kuran ayeti ile bildirilmiştir. Bu ayetlerde geçen ifadeler muhkemdir. Örneğin Allah, Bakara Suresi'nin 255. ayetinde **"... O'nun kürsüsü, bütün gökleri ve yeri kaplayıp-kuşatmıştır...."** diye bildirmektedir. Hud Suresinin 92. ayetinde ise, **"... Şüphesiz benim Rabbim, yapmakta olduklarınızı sarıp-kuşatandır."** denilerek Allah'ın, insanları da yaptıklarını da kuşattığı bildirilmektedir.

Allah bu gerçeği İncil'de de çok açık olarak bildirmiştir:

Herşeyden önce var olan O'dur (Allah'tır) ve herşey varlığını O'nda sürdürmektedir. (Pavlus'tan Koloseslilere Mektup, 1:17)

Allah'ın görmediği hiçbir varlık yoktur. Kendisi'ne hesap vereceğimiz Allah'ın gözleri önünde herşey çıplak ve açıktır. (İbranilere Mektup, 4:13)

Yukarıda anlattığımız, dışarıda var olan maddenin gerçeğiyle asla muhatap olamayacağımız, bizim sadece beynimizdeki kopya görüntülerle, hayalle muhatap olduğumuz gerçeği tam olarak anlaşıldığında, Allah'ın her yerde ve tek mutlak varlık olduğu da tam olarak anlaşılabilecektir. Allah sadece göklerde değildir. **Allah, her yeri sarıp kuşatandır.** Bu bilgi bize Kuran aracılığı ile verilmektedir. Biz dua ettiğimizde **Allah bizi her yerde her an duyar.** Allah bize her yerde tecellileriyle Kendisini gösterir. Allah bizi sevendir ve **bize en yakındır. Hiç kimse bize Allah'tan daha yakın değildir. Allah ile aramızda hiçbir mesafe yoktur.** Maddenin dışarıdaki varlığı ile asla muhatap olmayacaklarını anlayan insanlar **Allah'ın her an her yerde olduğunu, her an kendilerini gördüğünü ve işittiğini, her şeye şahit olduğunu ve kendilerine şah damarlarından daha yakın olduğunu, her dua edenin duasını işittiğini, dolayısıyla manevi ve fiziksel anlamda insana en yakın olanın yalnızca ve yalnızca Yüce Rabbimiz Allah olduğunu** bütün açıklığı ile anlayacaklardır.

Bizler, zamana ve mekana bağlı olarak yaşayan varlıklar olduğumuz için Allah'ın gökleri, yeri ve tüm varlıkları sarıp kuşatmış olduğu gerçeğini gereği gibi kavrayamayabiliriz. Oysa Allah'ın sarıp kuşatması, bir insanı hücrelerine, atomlarına kadar sarıp kuşatması anlamına gelir. Hiçbir atom, Allah'tan bağımsız değildir. Her biri O'nun tecellisidir ve Allah onların tümünü bilir. **Allah'ın olmadığı hiçbir yer yoktur.**

Maddesel Bir Dünyaya Maddi Bir İlahın Gerektiği Yanılgısı

Yukarıda anlattığımız maddenin aslı konusunu bilmeyen veya gereği gibi anlayamayan bazı Hristiyanlar, Hz. İsa (as)'a ilahlık atfetmelerinin sebebini kimi zaman şöyle bir mantıkla açıklarlar: "Bizler birer maddesel varlık olduğumuz ve dünya da maddesel bir mekan olduğu için, bizim ve tüm dünyanın kurtuluşa ermesi için yine maddesel bir varlığa ihtiyaç var". Böyle bir iddia, **Allah'ın her yerde ve her an bize en yakın olduğunu, dilediği zaman, dilediği şekilde, her kuluna ulaşabileceğini gereği gibi anlamamaktan ve maddenin gerçek mahiyetini bilmemekten** kaynaklanan son derece yüzeysel bir çıkarımdır. Öncelikle bizim muhatap olduğumuz hiçbir şey madde değildir. Buna biz de dahiliz. Bizim asla aslına ulaşamayacağımız dışarıdaki madde de aslında bildiğimiz anlamda maddesel bir varlığa sahip değildir: Saydam ve karanlıktır. Biz, yalnızca beynimizde gördüğümüz, dışarıdaki varlıklarıyla asla muhatap olmadığımız kopya görüntülerden, yani hayallerden oluşan bir alemde yaşıyoruz. Beş duyularımızla dışarıdaki dünyaya ulaştığımızı sanıyoruz. Oysa her şey elektrik sinyallerinden ibaret. Beyne giden elektrik sinyallerinin tamamı kesilecek olsa maddesel dünya dediğimiz dünya da tümüyle yok olur. Özetle, bizim gördüğümüz dünyada, hiçbir şey maddesel varlık değildir. Dışarıda var olan her şey, sadece beynimizde algıladığımız kopya görüntülerden ibarettir. Dolayısıyla hayallerden oluşan böyle bir dünyada, [Haşa] maddi bir ilahın olması gerektiği fikri son derece mantık dışıdır. Beynimizdeki bu dünyada, maddi hiçbir şey yoktur.

Söz konusu Hristiyanların iddia ettikleri şekilde Allah'ın bize ulaşması, sevgisini ve yakınlığını göstermesi için sadece tek bir insan üzerinde tecelli etmesi gerektiği iddiası; gerçekçi olmayan, hayali bir inanıştır. Allah'ın buna ihtiyacı yoktur, Yüce Rabbimiz her türlü eksiklikten münezzehtir . (Daha önce de belirttiğimiz gibi buradaki tecelli, Allah'ın Zatı anlamında kesinlikle değildir) **Allah her yeredir. Her an bizimle birliktedir. O, her şeyde tecelli eder.**

Asıl Allah'ı kullarından uzak gören anlayış, üçleme inancındaki akla ve mantığa aykırı yorumlardır. Söz konusu Hristiyanlar, her şeyde ve her yerde tecelli eden, her yeri sarıp kuşatan ve kullarına her an en yakın olan Allah inancını bir kenara bırakıp; uzak bir Allah inancına sahip çıkmaktadırlar. Bu batıl inançta, Allah kendilerine öylesine uzaktır ki, ancak bir insan vesilesi ile kullarına ulaşabilmektedir (Allah'ı tenzih ederiz). Bu, Allah'ın tecelli olarak gönderdiği insan dışındaki tüm varlıkların Allah'ın dışında bir varlıkları olduğunu iddia etmektir, yani şirkdir. Allah'a ortak koşmak, Allah'tan başka varlıklara bağımsız güç atfetmek, Allah'ın Katında büyük bir günahtır ve Allah'ı tanıyamamak, takdir edememektir.

Allah, kullarına olan yakınlığını İncil'de de çok açık olarak bildirmiştir:

Siz onlara benzemeyin! Çünkü Allah'ınız nelere gereksinmeniz olduğunu siz daha O'ndan dilemeden önce bilir. (Matta, 6:8)

Allah'ın görmediği hiçbir varlık yoktur. Kendisi'ne hesap vereceğimiz Allah'ın gözleri önünde herşey çıplak ve açıktır. (İbranilere Mektup, 4:13)

[Allah Katında] Belli olmayacak gizli hiçbir şey yoktur, bilinmeyecek ve aydınlığa çıkmayacak saklı birşey yoktur. (Luka, 8:17)

... Yerde ve gökte, görünen ve görünmeyen herşey -tahtlar, egemenlikler, yönetimler, hükümlerlikler- O'nda yaratıldı. Herşey O'nun tarafından ve O'nun için yaratıldı. Herşeyden önce var olan O'dur ve herşey varlığını O'nda sürdürmektedir. (Pavlus'tan Koloselilere Mektup, 1:16-17)

Ama siz dua edeceğiniz zaman iç odanıza çekilip kapıyı örtün ve gizlide olan Allah'a dua edin. Gizlilik içinde yapıları gören Allah sizi ödüllendirecektir. (Matta, 6:6)

Beş serçe iki meteliğe satılmıyor mu? Ama bunların bir teki bile Allah Katında unutulmuş değildir. Nitekim başınızdaki saçlar bile tek tek sayılıdır... (Luka, 12:6-7)

Yüce Allah Kuran'da ise şöyle bildirmiştir:

"... gizli tuttuklarınızı ve açığa vurduklarınızı da Ben bilirim." (Bakara Suresi, 33)

İncil pasajlarında ve Kuran ayetlerinde açıkça belirtildiği gibi Allah'a ulaşmak için bir insanın içinden samimi dua etmesi yeterlidir. Her nerede olursa olsun, Allah kişiyi mutlaka duyar, görür ve dilediği takdirde onun duasına icabet eder.

Dolayısıyla İslam'da uzak bir Allah inancı olduğunu iddia ederek üçleme inancına zemin hazırlamaya çalışan bir kısım Hristiyanlar büyük bir yanılgıya düşmüştür. Söz konusu kişiler, Yüce Allah'ın Bir ve Tek İlah olarak her şeyin Yaratıcısı ve her yeri ve her şeyi kuşatan olduğunu anladıklarında, maddenin aslını kavradıklarında asıl o zaman Allah'ın kendilerine ne kadar yakın olduğunu anlayabileceklerdir.

İçinde bulundukları üçleme yanılgısı nedeniyle Allah'ı yanlış tanımakta, Allah'ın büyüklüğünü anlamamaktadırlar. Çünkü eğer anlasalar, Allah'ın dışında, Allah'ın tecellisi olmayan varlıklar olduğunu iddia etmez, Allah'a şirk koşmaktan şiddetle kaçınırlardı.

Her şeyi yaratan, her şeye ve her yere Hakim olan bir Rabbimiz var. Hristiyanlar bu gerçekleri akılcı değerlendirmeli, Allah'ın Yüce Kudretine yaraşır bir din anlayışı benimsemelidirler. Allah gökte, yerde, insanın yaşamını sürdürdüğü, gördüğü, görmediği her yerdedir. Beynimizde yaratılan ve "hayatımız" dediğimiz bütün görüntü Allah'a aittir. Durum böyleyken bir insan nasıl Allah'a ulaşmak için bir vesile gerektiğini iddia edebilir? Bir insan içinden geçirdiği an, Allah onun duasını işitir. Allah'ın bizlere böylesine yakın olması, bütün Hristiyan kardeşlerimizi sevindirmelidir. Samimi Hristiyanlar, maddenin asıl mahiyetini anlamalı, Allah'ın şanını gereği gibi takdir etmeli, böyle mantıksız ve gereksiz izahlara Allah'ın izin vermeyeceğini bilmelidirler.

Üçleme inancı neden bir tehlikedir?

Bazı Hristiyanların savunduğu üçleme ve üçlü birlik inancı, çok ciddi bir yanılgı, Allah'a ve Hz. İsa (as)'a atılmış büyük bir iftira olmasının yanı sıra aynı zamanda çok ciddi bir tehlikedir. Hristiyanların üçleme inancının getirdiği ve getirebileceği bu tehlikelerin farkında olmaları büyük bir önem taşımaktadır. Bu tehlikelerin bazıları şunlardır:

1. Şirk tehlikesi:

Gerek İncil'e ve Tevrat'a göre, gerekse Kuran'a göre Allah'a ortaklar koşturmak "şirk" anlamına gelir. Dolayısıyla samimi Hristiyanlar, üçleme inancı ile farkında olmaksızın Hz. İsa (as)'ı Allah'a ortak koşarak (Allah'ı tenzih ederiz) bu büyük şirk tehlikesinin içine düşmektedirler. Bu şirk tehlikesi, göz ardı edilebilecek bir konu değildir. Yüce Allah Kuran'da bu büyük tehlikeden dolayı neredeyse, **"gökler paramparça olacak, yer çatlayacak ve dağlar yıkılıp göçecekti"** diye buyurmaktadır (Meryem Suresi, 90). Şirk, Allah'ın Katında büyük bir suçtur. Allah Kuran'da bu günahı işleyenlere karşı tehdidini şöyle bildirmektedir:

Gerçekten, Allah, Kendisi'ne şirk koşulmasını bağışlamaz. Bunun dışında kalanı ise, dilediğini bağışlar. Kim Allah'a şirk koşarsa, doğrusu büyük bir günahla iftira etmiş olur. (Nisa Suresi, 48)

Allah, İncil'de de Hristiyanlara şirki yasaklamıştır:

Ölümsüz Allah'ın yüceliği yerine ölümlü insana, kuşlara, dört ayaklılara, sürüngenlere benzeyen putları yeğlediler [Allah'ı tenzih ederiz]... Onlar Allah ile ilgili gerçeğin yerine yalanı koydular. Yaradan'ın yerine

yaratılana tapıp kulluk ettiler. [Allah'ı tenzih ederiz.] Oysa Allah sonsuza dek övülmeye layıktır... (Pavlus'tan Romalılara Mektup, 1:23-25)

İsa ona şu karşılığı verdi: "Allah'ın olan Rab'be tap, yalnız O'na kulluk et' diye yazılmıştır." (Luka, 4:8)

Üçleme adı altında aslında tek İlah'a taptıklarını; (Allah'ı tenzih ederiz) tek bir varlığın beden, ruh ve bilinç gibi üç farklı yönde tezahür ettiğini iddia eden Hristiyanlar kendilerini bu şirk tehlikesinin dışında saymamalıdır. Her şeyin Yaratıcısı olan ve her an bizimle birlikte olan Bir Allah'ı kabul etmek yerine böyle bir karmaşanın içinde yaşamak hak dinden uzaklaşmaktır. Bir Allah'a kalpten bağlanmak yerine üçlü birlik gibi izahlarla putperestlerin batıl dinini hatırlatan farklı bir din uygulanması büyük bir sapmadır. Bu tür izahların ardına sığınarak Tek Allah'a iman ettiğini söyleyenler de çok dikkatli olmalıdırlar. Üçlemeye inanan bir Hristiyan tek Allah'a inanmak istiyor olabilir, kendisini o şekilde de görüyor olabilir ve bu güzel bir şeydir. Fakat üçleme inancı, asla Tek Allah inancı değildir. Bir Hristiyan kabul etse de etmese de üçleme ile açıkça sözde başka varlıkların da ilahlığına hükmetmekte ve böylelikle şirke girmektedir.

Rabbimiz bir Kuran ayetinde Hristiyanlardan teslis yanılışı içinde olanları şu hikmetli sözlerle uyarmaktadır:

Ey Kitap Ehli, dininiz konusunda taşkınlık etmeyin, Allah'a karşı gerçek olandan başkasını söylemeyin. Meryem oğlu Mesih İsa, ancak Allah'ın elçisi ve kelimesidir. Onu ('OL' kelimesini) Meryem'e yöneltmiştir ve O'ndan bir ruhtur. Öyleyse Allah'a ve elçisine inanınız; "üçtür" demeyiniz. (Bundan) kaçının, sizin için hayırlıdır. Allah, ancak bir tek İlah'tır. O, çocuk sahibi olmaktan Yücedir. Göklerde ve yerde her ne varsa O'nundur. Vekil olarak Allah yeter. (Nisa Suresi, 171)

2. Emeklerin boşa gitmesi tehlikesi

Üçleme yanılışı ile samimi Hristiyan kardeşlerimizin karşı karşıya kalacağı en büyük tehlikelerden biri de, **Allah adına yaptıklarını iddia ettikleri tüm emeklerin boşa gitmesi ihtimalidir.** Hatırlatmaları ve uyarıları dikkate almadan, sırf bu yanılıştan dolayı şirk içinde yaşayan, bu konuda vicdanına başvurmayan, fakat kendisini doğru yolda zanneden Hristiyanlar için bu çok büyük bir tehlikedir. Böyle bir tehlikenin küçük görülmemesi gerekmektedir. Allah Kuran'da, "**çalışmış, boşuna yorulmuş**" olanları haber vermiştir (Gaşiye Suresi, 3). Yine bir Kuran ayetinde, "**Onların, dünya hayatındaki bütün çabaları boşa gitmişken, kendilerini gerçekte güzel iş yapmakta sanıyorlar**" diye belirtilmektedir (Kehf Suresi, 104). Tevrat'ta ise samimi iman edenlerin duaları şöyledir:

"Tanrımız Rab bizden hoşnut kalsın. Ellerimizin emeğini boşa çıkarma. Evet, ellerimizin emeğini boşa çıkarma." (Mezmurlar 90:17).

Dolayısıyla Rabbimiz'in önceden uyardığı gibi ahirette, kendisini doğru yolda zanneden, çalışıp emekleri boşa çıkan insanlar olacaktır. Samimi bir dindarın böyle bir tehlikeyi kendisinden uzak görmemesi, vicdanına başvurması şarttır. Yıllarca üçleme inancının doğru olduğu telkinini almış Hristiyan kardeşlerimizi, Allah, şu anda bu hatırlatma ve uyarılarla vicdani bir muhasebe yapmaya çağırmaktadır.

3. Gizli dinsizlik, münafıklık ve ateizm tehlikesi

Üçleme inancının getirdiği en büyük tehlikelerden bir diğeri ise, bu yanlış inancın gizli dinsizliğe yol açması veya insanları ateizme sürüklemesidir. İncil'i iyi bilen herhangi bir insanın, üçleme inancının mantıksızlığını kavraması elbette ki güç değildir. Aslında Hristiyanların neredeyse tamamı bu gerçeğin farkındadır. Fakat çeşitli

tevillerle kendilerini buna inandırmakta veya "inanmazsan dinden çıkarsın" tehdidi nedeniyle birçoğu suskun kalmaktadır.

Bazıları ise **içten içe inanmadıkları bu inançtan dolayı dinsizliğe sürüklenmektedir**. İşte bu çok büyük bir tehliktir. Hristiyanlık dininin içinde, üçleme inancının geçersizliğini bildiği halde **dindar gibi görünmek zorunda kalan gizli dinsizler bulunmaktadır**. Bu batıl inançtan dolayı imanını kaybeden gizli dinsizler, Hristiyanlık içindeki münafıklık tehlikesini oluşturmaktadır. Münafıklar ise, tıpkı Müslümanlık ve Musevilikte olduğu gibi, Hristiyanlık içinde fitne ve ayrılıklara sebep olmak; onları güçsüzleştirmek, ibadetlerden uzaklaştırabilmek için geliştirilen tehlikeli bir topluluk ve batıl inançların kaynağıdır.

Bunun yanı sıra, asırlardır gittikçe artan sayıda Hristiyan, akıl ve mantıkla çelişen üçleme inancı nedeniyle, tamamen inkara sapıp ateist olmuştur. Söz konusu ateistler inançsızlıklarının gerekçesi olarak, Hristiyanlığın içindeki çelişki ve zorlama mantıkları öne sürmektedirler. Üçleme yanlısı Hristiyanlar da bu durumun kuşkusuz ki farkındadırlar.

Hristiyan tebliğini dinleyen kişilerin üçleme konusunda kanaatlerinin gelmemesinin, onları gizli dinsizliğe, münafıklığa veya ateizme sürüklemesi ihtimali elbette bir tehliktir. Elbette ki bir insan, eğer gerçekten samimi ise, Allah'a kalpten yönelerek en doğrusunu görmeye, anlamaya çabalamak ve vicdanının kendisine gösterdiğini yerine getirmekle yükümlüdür. Fakat yine de bu tehlike hiçbir şekilde görmezden gelinmemelidir.

Üçleme inancının getirdiği dinsizlik tehlikesinin ne kadar büyük fikri ve fiili çatışmalara yol açtığını Hristiyanlık tarihinden de anlamak mümkündür. Bu çatışmalar günümüzde hala devam etmektedir. Hak olan bir inancın böylesine büyük karmaşaların ve fitnelerin kaynağı olabilmesi mümkün değildir. Bazı Hristiyanlar bu büyük tehlikenin çapını şimdiye dek pek fark edememiş olabilirler. İncil'in hükmü diyerek, atalarından gelmiş bir inancı farkında olmaksızın ayakta tutmaya çalışıyor olabilirler. Ancak bu, kesin olarak Allah'ın emrine aykırı bir inançtır. İncil'e akıl ve vicdan gözüyle baktıklarında ve batıl bir inancın getirdiği fitneleri gördüklerinde, bunu çok iyi anlayacaklardır. Dolayısıyla samimi Hristiyanlara çağrımız Allah'a sığınarak, tüm telkinlerden ve Hristiyan dünyasında yerleşmiş yanlış inançlardan arınarak akılcı düşünceleri ve bu konuda katıksızca vicdanlarıyla karar vermeleridir.

Şirk Koşmadan Sadece Allah'a Kulluk Etmek ile İlgili İncil Pasajları

İsa ona şu karşılığı verdi: **"Allah'ın olan Rab'be tap, yalnız O'na kulluk et"** diye yazılmıştır." (Luka, 4: 8)

İsa onlara şu karşılığı verdi:.. **'Allah'ın olan Rabbe tap, yalnız O'na kulluk et'** diye yazılmıştır. (Matta, 4: 10)

... Sevgili kardeşlerim, **putperestlikten kaçının**. (Pavlus'tan Korintlilere 1. Mektup, 10: 14)

Herkes bizi ne kadar iyi karşıladığınızı anlatıp duruyor. **Yaşayan gerçek Allah'a kulluk etmek...** üzere putlardan Allah'a nasıl döndüğünüzü anlatıyorlar. (Pavlus'tan Selaniklilere 1. Mektup, 1: 9-10)

[Hz. İsa (as):] **"Hiçbir uşak iki efendiye kulluk edemez... Siz hem Allah'a, hem paraya kulluk edemezsiniz [Allah'ı tenzih ederiz]."** (Luka, 16: 13)

... İçinizdeki 'ışık' karanlıksa, ne korkunçtur o karanlık! **Hiç kimse iki efendiye kulluk edemez**. Ya birinden nefret edip öbürünü sever, ya da birine bağlanıp öbürünü hor görür. Siz hem Allah'a, hem de paraya kulluk edemezsiniz. (Matta, 6: 23-24)

... **Hâlâ putperest alışkanlıklarının etkisinde kalan bazıları, yedikleri etin puta sunulduğunu düşünüyorlar**. Vicdanları zayıf olduğu için lekeleniyor. Yiyecek bizi Allah'a yaklaştırmaz. Yemezsek bir kaybımız olmaz, yersek de bir kazancımız olmaz. (Pavlus'tan Korintlilere 1. Mektup, 8: 7-8)

Putperestler kurbanlarını Allah'a değil, cinlere sunuyorlar. Cinlerle paydaş olmanızı istemem. Hem Rab'bin, hem cinlerin kasesinden içemezsiniz; hem Rab'bin, **hem cinlerin sofrasına ortak olamazsınız**. (Pavlus'tan Korintlilere 1. Mektup, 10:20-21)

Putlara sunulan kurban etinin yenmesine gelince, biliyoruz ki, "Dünyada put bir hiçtir" ve **"Birden fazla Allah yoktur"**. (Pavlus'tan Korintlilere 1. Mektup, 8: 4)

Yavrularım, **kendinizi putlardan koruyun**. (Yuhanna'nın 1. Mektubu, 5: 21)

Geriye kalan insanlar, yani bu belalardan ölmemiş olanlar, **kendi elleriyle yaptıkları putlardan dönüp tövbe etmediler**. Cinlere ve göremeyen, işitemeyen, yürüyemeyen altın, gümüş, tunç, taş, tahta putlara tapmaktan vazgeçemediler. (Vahiy, 9: 20)

BÖLÜM 3

HZ. İSA (AS)'IN ÇARMIHA GERİLDİĞİ YANILGISI

HZ. İSA (AS)'IN SÖZDE ÇARMIHA GERİLİŞİ İDDIASI İLE İLGİLİ DÖRT İNCİL'DE YER ALAN ÇEŞİTLİ ÇELİŞKİLER

Günümüzdeki haliyle Hristiyanlık, Hz. İsa (as)'ın çarmıha gerildiği ve çarmıhta öldüğü, sonra tekrar dirileceği inancı üzerine kurulmuştur. Oysa bu bilgiler gerçekleri yansıtmamaktadır. Kuran'da da detaylı bir şekilde açıklandığı üzere, Hz. İsa (as) çarmıha gerilmemiş, dolayısıyla öldürülmemiş, henüz hayatta iken göğe yükseltilmiş, ahir zamanda tekrar yeryüzüne geri gönderilmek üzere Allah'ın Katına alınmıştır. Şu anda Hristiyan aleminin Hz. İsa (as)'ın çarmıha gerildiği inancını savunuyor olmasının sebebi, dört İncil'de geçen bazı çelişkili izahlardır. Ancak bu ifadeler, daha önce de değindiğimiz gibi, Hz. İsa (as)'ın Allah Katına alınışından sonra, 3. yüzyılda İncil'e eklenmiş veya yanlış yorumlanmış, kendi aralarında çok ciddi çelişkiler içeren ifadelerdir.

İncil'de Hz. İsa (as)'ın sözde çarmıha gerilişi, hemen önce ve hemen sonrası ile ilgili olaylar 4 kitapta farklılıklar barındırmaktadır. Öncelikle, 4 Kitap'taki bu çelişkili izahları inceleyelim:

HZ. İSA (AS)'IN ÇARMIHA GERİLMESİ KONUSU İLE İLGİLİ İNCİL'DEKİ ÇELİŞKİLİ İFADELER

Haçı kim taşıdı?

Markos 15:21, Matta 27:32 ve Luka 23:26'da, haçı Sireneli Simun'un taşıdığına dair ifadeler yer almaktadır:

Dışarı çıktıklarında Simun adında Kireneli bir adama rastladılar. İsa'nın çarmihini ona zorla taşıttılar. (Matta 27:32)

Yuhanna İncili'nde ise, haçı Hz. İsa (as)'ın kendisinin taşıdığı belirtilmektedir:

Askerler İsa'yı alıp götürdüler. İsa çarmihini kendisi taşıyıp Kafatası –İbranice'de Golgota– denilen yere çıktı. (Yuhanna 19:17)

Çarmıha gerilen haydutlar (hırsızlar):

Markos 15:27-28, Matta 27:44, Luka 23:39-42 bölümlerinde, Hz. İsa (as)'ın sözde iki haydut (hırsız) ile birlikte çarmıha gerildiği söylenmektedir. Buradaki çelişki, Romalıların hiçbir zaman hırsızları çarmıha germiyor olmalarıdır.

İsa'yla birlikte, biri sağında öbürü solunda olmak üzere iki haydudu da çarmıha gerdiler. (Markos 15:27-28)

İsa'yla birlikte çarmıha gerilen haydutlar da O'na aynı şekilde hakaret ettiler. (Matta 27:44)

Hz. İsa (as)'ın sözde çarmıha geriliş saati ile ilgili çelişkili bilgiler:

Matta 27:45-46, Luka 23:44-46, Yuhanna 19:14-15 pasajlarında Hz. İsa (as)'ın sözde çarmıha geriliş ile ilgili olarak saat on iki'den üçe kadar olan bir süre belirtilirken, Markos 15:25'de bu vaktin saat dokuz olduğu belirtilmektedir.

Öğleyin on iki sularında güneş karardı, üçe kadar bütün ülkenin üzerine karanlık çöktü. Tapınaktaki perde ortasından yırtıldı. İsa yüksek sesle, "Rabbim, ruhumu ellerine bırakıyorum!" diye seslendi. Bunu söyledikten sonra son nefesini verdi. (Luka 23:44-46)

İsa'yı çarmıha gerdiklerinde saat dokuzdu. (Markos 15:25)

Hz. İsa (as)'ın sözde son sözleri:

Hz. İsa (as)'ın sözde çarmıha gerilişindeki son sözleri ile ilgili de dört İncil'de çelişkili bilgiler bulunmaktadır. Markos 15:34-37 ile Matta 27:46-50 pasajlarında, Hz. İsa (as)'ın şu şekilde seslendiği bildirilir:

Saat üçte İsa yüksek sesle, "Elohi, Elohi, lema şevaktani" yani, "Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?" diye bağırdı. [Allah'ı tenzih ederiz.] (Markos 15:34)

Luka İncilinde ise Hz. İsa (as)'ın sözde son sözleri daha farklı ifade edilmiştir:

İsa yüksek sesle, "Allah'ım, ruhumu ellerine bırakıyorum!" diye seslendi. Bunu söyledikten sonra son nefesini verdi. (Luka 23:46)

Yuhanna İncili'nde ise bu konudaki açıklamalar tamamen farklıdır:

İsa şarabı tadınca, "Tamamlandı!" dedi ve başını eğerek ruhunu teslim etti. (Yuhanna 19:30)

Hz. İsa (as)'ın sözde gömülmesi sırasında deprem olması:

Bu açıklama, Matta İncili'nde geçmektedir:

O anda tapınaktaki perde yukarıdan aşağıya yırtılarak ikiye bölündü. Yer sarsıldı, kayalar yarıldı. Mezarlar açıldı, ölmüş olan birçok kutsal kişinin cesetleri dirildi. Bunlar mezarlarından çıkıp İsa'nın dirilişinden sonra kutsal kente girdiler ve birçok kimseye göründüler. (Matta 27:51-53)

Markos, Luka ve Yuhanna İncillerinde ise Hz. İsa (as)'ın sözde gömülüşüne dair çeşitli tarifler yapılmakta, fakat gerçekleşmiş olsa unutulması mümkün olmayacak olan böyle bir deprem olayından hiç bahsedilmemektedir.

Hız. İsa (as)'ın sözde gömölüşünün ardından gelişen olaylar:

Hız. İsa (as)'ın sözde gömölmesinin ardından gerçekleştiğı iddia edilen olaylar dört ayrı İncil'de farklı şekilde anlatılmaktadır:

O anda tapınaktaki perde yukarıdan aşağıya yırtılarak ikiye bölündü. Yer sarsıldı, kayalar yarıldı. Mezarlar açıldı, ölmüş olan birçok kutsal kişinin cesetleri dirildi. Bunlar mezarlarından çıkıp İsa'nın dirilişinden sonra kutsal kente girdiler ve birçok kimseye göründüler. (Matta 27:51-53)

Başlarını kaldırıp bakınca, o kocaman taşın yana yuvarlanmış olduğunu gördüler. Mezara girip sağ tarafta, beyaz kaftan giyinmiş genç bir adamın oturduğunu görünce çok şaşırdılar. (Markos 16:4-5)

Taşı mezarın girişinden yuvarlanmış buldular. Ama içeri girince İsa'nın cesedini bulamadılar. Onlar bu durum karşısında şaşırp kalmışken, şimşek gibi parıldayan giysilere bürünmüş iki kişi yanlarında belirdi. (Luka 24:2-4)

Bunun üzerine Petrus'la öteki öğrenci dışarı çıkıp mezara yöneldiler. İkisi birlikte koşuyordu. Ama öteki öğrenci Petrus'tan daha hızlı koşarak mezara önce vardı. Eğilip içeri baktı, keten bezleri orada serili gördü, ama içeri girmedi. Ardından Simun Petrus geldi ve mezara girdi. Orada serili duran bezleri ve İsa'nın başına sarılmış olan peşkiri gördü. Peşkir keten bezlerle birlikte değildi, ayrı bir yerde dörölmüş duruyordu. (Yuhanna 20:3-8)

Hız. İsa (as)'ın sözde çarmıha gerilmeden önce götüröldüğü yetkili makamların farklı olması:

Markos 14:53, Matta 26:57 ve Luka 22:54 İncillerinde Hız. İsa (as)'ın götüröldüğü yetkili makam Başkahin Kayafa olarak geçerken, Yuhanna İncil'inde bu makam Başkahin'in kayınbabası Hanan olarak geçmektedir.

İsa'yı görevli Başkâhine götürdüler. (Markos 14:53)

İsa'yı tutuklayanlar, onu Başkâhin Kayafa'ya götürdüler. (Matta 26:57)

İsa'yı tutukladılar, alıp Başkâhinin evine götürdüler. Petrus onları uzaktan izliyordu. (Luka 22:54)

Onu önce, o yıl Başkâhin olan Kayafa'nın kayınbabası Hanan'a götürdüler. (Yuhanna 18:13)

Hız. İsa (as)'ın sözde suçlamalara karşı yargılanması:

Dört İncil'de Hız. İsa (as)'ın sözde yargılanması ile ilgili açıklamaların tümü birbiriyle çelişmektedir.

Yuhanna İncili'ne göre Hız. İsa (as)'ı yalnızca Başkahin sorgulamaktadır:

Bunun üzerine komutanla buyruğundaki asker bölüğü ve Yahudi görevliler İsa'yı tutup bağladılar. Onu önce, o yıl Başkâhin olan Kayafa'nın kayınbabası Hanan'a götürdüler. Halkın uğruna bir tek adamın ölmesinin daha uygun olacağını Yahudi yetkililere telkin eden Kayafa idi. ... Başkâhin İsa'ya, öğrencileri ve öğretisiyle ilgili sorular sordu. (Yuhanna 18:12-14, 19)

Markos, Luka ve Matta İnciline göre Hız. İsa (as) Yüksek Kurulun tamamı tarafından yargılanır:

Gün doğunca halkın ileri gelenleri, ve din bilginleri toplandılar. İsa, bunlardan oluşan Yüksek Kurulun önüne çıkarıldı. O'na, "Sen Mesih isen, söyle bize" dediler. (Luka 22:66-67)

İsa'yı görevli Başkâhine götürdüler. Bütün başkâhinler, ileri gelenler ve din bilginleri de orada toplandı. ... Başkâhinler ve Yüksek Kurul'un öteki üyeleri, İsa'yı ölüm cezasına çarptırmak için kendisine karşı tanık arıyor, ama bulamıyorlardı. Birçok kişi ona karşı yalan yere tanıklık ettiyse de, tanıklıkları birbirini tutmadı. (Markos 14:53-56)

İsa'yı tutuklayanlar, onu Başkâhin Kayafa'ya götürdüler. Din bilginleriyle ileri gelenler de orada toplanmışlardı. Petrus, İsa'yı uzaktan, ta Başkâhinin avlusuna kadar izledi. Sonucu görmek için içeri girip nöbetçilerin yanına oturdu. Başkâhinlerle Yüksek Kurul'un öteki üyeleri, İsa'yı ölüm cezasına çarptırmak için kendisine karşı yalancı tanıklar arıyorlardı. (Matta 26:57-59)

Hz. İsa (as)'ın Hiroides tarafından sözde sorgulanması:

Luka İncili'nde Hz. İsa (as)'ın Hiroides tarafından sözde sorgulandığından bahsedilmektedir:

Pilatus bunu duyunca, "Bu adam Celileli mi?" diye sordu. İsa'nın, Hiroides'in yönetimindeki bölgeden geldiğini öğrenince, kendisini o sırada Yerusâlim'de bulunan Hiroides'e gönderdi. Hiroides İsa'yı görünce çok sevindi. Ona ilişkin haberleri duyduğu için çoktandır onu görmek istiyor, gerçekleştireceği bir belirtiyeye tanık olmayı umuyordu. Ona birçok soru sordu, ama o hiç karşılık vermedi. Orada duran başkâhinlerle din bilginleri, İsa'yı ağır bir dille suçladılar. Hiroides de askerleriyle birlikte onu aşağılayıp alay etti. Ona gösterişli bir kaftan giydirip Pilatus'a geri gönderdi. Bu olaydan önce birbirine düşman olan Hiroides'le Pilatus, o gün dost oldular. (Luka 23:6-12)

Matta, Markos ve Yuhanna İncillerinde ise, Hz. İsa (as)'ın Hiroides tarafından sözde sorgulanmasından söz edilmez.

Söz konusu çelişkiler, Hz. İsa (as)'ın sözde çarmıha gerilişi ile ilgili anlatılanların tamamen tutarsız bilgilere dayandığının, o ana ve ortama ilişkin açıklamaların hiçbirinin birbiri ile uyuşmadığının açık kanıtıdır. Eğer Hristiyanlar, Hz. İsa (as)'ın öldürüldüğüne dair İncil'i kaynak olarak gösteriyorlarsa, İncil'in 4 farklı kitabından konuyla ilgili net ve kesin bilgilere ulaşamayacağını görmeleri gerekir. Gerçeği anlamak için Allah'ın, İncil'i doğrulayıcı olarak gönderdiğini belirttiği Kuran'a bakmak gerekmektedir. Yüce Allah Kuran'da, **Hz. İsa (as)'ın çarmıha gerilmediğini, kesinlikle öldürülmediğini, ancak inkarcıların bu şekilde olduğunu zannedecekleri bir ortam yarattığını** bildirmektedir. Rabbimiz Kuran'da Hz. İsa (as)'la ilgili bu iddiaların geçersiz olduğunu; münafık ve inkarcıların Hz. İsa (as)'a yönelik tuzaklarının boşa çıktığını ve **Hz. İsa (as)'ı Kendi Katına aldığı** haber vermektedir. Söz konusu İncil pasajlarındaki çelişkileri Kuran ayetleri ışığında değerlendirdiğimizde, dört İncil'in konuyla ilgili kendi aralarındaki karmaşa hemen netlik kazanmaktadır: Hz. İsa (as) ölmemiş, fakat herkesin çarmıha gerildiğini sandığı özel bir görüntü gösterilmiştir.

Hz. İsa (as) Ölmemiş, Allah'ın Katına Yükseltilmiştir

İncil'de, çelişkili izahlarla anlatılmış olan Hz. İsa (as)'ın çarmıha gerilişi hakkında doğru bilgilere Kuran vesilesiyle ulaşırız. Allah, Kuran'da **Hz. İsa (as)'a yönelik tuzakların bozulduğunu ve onu kesin olarak öldürmediklerini** açıkça bildirmiştir:

Ve: "Biz, Allah'ın Resulü Meryem oğlu Mesih İsa'yı gerçekten öldürdük" demeleri nedeniyle de (onlara böyle bir ceza verdik.) Oysa onu öldürmediler ve onu asmadılar. Ama onlara (onun) benzeri gösterildi.

Gerçekten onun hakkında anlaşmazlığa düşenler, kesin bir şüphe içindedirler. Onların bir zanna uymaktan başka buna ilişkin hiçbir bilgileri yoktur. Onu kesin olarak öldürmediler. (Nisa Suresi, 157)

Kuran'da Hz. İsa (as)'ın öldürülmediği aynı ayette iki kez özellikle vurgulanmakta ve Hz. İsa (as)'ın öldürüldüğü inancını savunanların "zanna uydukları" belirtilmektedir. Bu son derece açık bir ifadedir ve başka türlü tevیل edilmesi mümkün değildir.

H. İsa (as)'a Benzeyen Bir Başkası Çarmıha Gerilmiştir

Kuran'da aynı ayette Allah, "**Oysa onu öldürmediler ve onu asmadılar. Ama onlara (onun) benzeri gösterildi.**" (Nisa Suresi, 157) diye haber vererek, çarmıha gerilen kişinin Hz. İsa (as)'ın benzeri olan bir başka kişi olduğunu bize bildirmektedir.

H. İsa (as)'ın yerine çarmıha gerilen kişi, **H. İsa (as)'a hainlik yapan Yahuda İskaryot (Judas Iskariot)'tur.** Allah, çok büyük bir mucize yaratarak Yahuda İskaryot'u Hz. İsa (as)'a benzetmiştir. Hz. İsa (as)'ı çarmıha germek üzere almaya geldikleri sırada orada bulunan Yahuda İskaryot, Hz. İsa (as) zannedildiği için alınıp götürülmüş ve çarmıha gerilmiştir. Ayrıca Yahuda İskaryot'un yüzü kanla kaplandığı için, halk da çarmıha gerilen bu kişinin Hz. İsa (as) olmadığını anlamamıştır. Nisa Suresi 157. ayetin devamında Allah "**Onların bir zanna uymaktan başka buna ilişkin hiçbir bilgileri yoktur.**" diye bildirmektedir. Tuzak kuranlar da, etraftakiler de yalnızca zanlarına uymuşlardır, bunun dışında ayette belirtildiği gibi hiçbir bilgileri yoktur.

Nitekim İncil'de Hz. İsa (as)'ın son sözleri olarak aktarılan ifadelerin de ("*Elohi, Elohi, lema şevaktani*" yani, "*Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?*") (Allah'ı tenzih ederiz) mahiyeti anlaşılmış olmaktadır. Açık bir iman zafiyetinin delili olan söz konusu sözler, elbette Hz. İsa (as)'a ait olamaz. Bu sözler, tüm tuzakları bozulan ve Hz. İsa (as)'ın yerine çarmıha gerilen Yahuda İskaryot'a aittir. İşte bu nedenle isyan doludur. Zaten Allah'ı kalpten seven, her şeyin Allah'tan geldiğini bilen, Allah'a gönülden boyun eğmiş bir kul olan Hz. İsa (as)'ın bu ifadeleri asla kullanmayacağı açıktır. Böylesine isyankar ifadelerin Yahuda İskaryot gibi bir münafıktan çıkmış olması ise beklenen bir durumdur.

İncil'e Göre Yahuda İskaryot'un Kayboluşu

Kuran ayetlerinde anlatılanlara ve çeşitli kaynaklarca da desteklenen bu izahlara paralel olarak, Hz. İsa (as)'ın yerine, ona ihanet eden Yahuda İskaryot'un çarmıha gerildiğine delil oluşturabilecek İncil pasajları bulunmaktadır. Bu pasajlara göre, söz konusu çarmıha gerilme olayının hemen arkasından Yahuda İskaryot'un tamamen ortadan kaybolduğu dikkat çekmektedir. İncil yazarları bu duruma çeşitli şekillerde açıklama getirmeye çalışmışlar, Yahuda İskaryot'un öldüğünü iddia etmişler, fakat bu iddialarında bile çelişkiye düşmüşlerdir. Çünkü Hz. İsa (as) yerine Yahuda İskaryot'un çarmıha gerilmiş olduğunu bilmemektedirler. İncil'deki, Yahuda İskaryot'un kayboluşuna dair birbiriyle çelişen söz konusu açıklamalar şu şekildedir:

*Sabah olunca bütün başkâhinlerle halkın ileri gelenleri, İsa'yı ölüm cezasına çarptırmak konusunda anlaştılar. Onu bağladılar ve götürüp Vali Pilatus'a teslim ettiler. İsa'ya ihanet eden Yahuda, onun mahkûm edildiğini görünce yaptığına pişman oldu. Otuz gümüşü başkâhinlere ve ileri gelenlere geri götürdü. "Ben suçsuz birini ele vermekle günah işledim" dedi. Onlar ise, "Bundan bize ne? Onu sen düşün" dediler. **Yahuda paraları tapınağın içine fırlatarak oradan ayrıldı, gidip kendini astı.** (Matta 27:1-5)*

O günlerde Petrus, yaklaşık yüz yirmi kardeşten oluşan bir topluluğun ortasında ayağa kalkıp şöyle konuştu: "Kardeşler... İsa'yı tutuklayanlara kılavuzluk eden Yahuda ile ilgili olarak Davut'un ağzıyla önceden bildirdiği

*Kutsal Yazı'nın yerine gelmesi gerekiyordu. Yahuda bizden biri sayılmış ve bu hizmette yerini almıştı." Bu adam, yaptığı kötülüğün karşılığında aldığı ücretle bir tarla satın aldı. **Sonra baş aşağı düştü, bedeni yarıldı ve bütün bağırsakları dışarı döküldü.** (Elçilerin İşleri 1:15-18)*

İncil'deki kimi açıklamalar birbiri ile çelişse de bu konuda mutabık olunan, Yahuda İskaryot'un çarmıha geriliş hadisesinin hemen sonrasında **kesin olarak kaybolmuş olmasıdır**. Yahuda İskaryot kaybolmuştur, çünkü aslında çarmıha gerilen ve öldürülen kişinin kendisi Yahuda İskaryot'dur. Bu olayın hemen öncesinde ise **Hz. İsa (as), Allah'ın emri ile melekler tarafından göğe, Allah'ın Katına alınmıştır**. İşte bu sebeple Hz. İsa (as)'ı çarmıha germek üzere onun bulunduğu odaya gelen görevliler, orada sadece Yahuda İskaryot'u bulmuşlardır.

Kuran'da Allah, Hz. İsa (as)'a Yönelik Tuzağın "Bozulduğunu" Haber Verir

Bilindiği gibi münafıklık yapan Yahuda İskaryot'un önderliğinde inkarcılar Hz. İsa (as) aleyhine bir tuzak kurmuşlardır. **Tuzağın amacı, Hz. İsa (as)'ın ölmesidir**. Oysa Allah Kuran'da, **Hz. İsa (as)'a kurulan tuzağın bozulacağını bildirmiştir**. Eğer Hz. İsa (as)'ın ölümü herhangi bir şekilde gerçekleşirse, bu, inkar edenlerin kurdukları tuzağın **bozulmadığı**, onların istediği gibi neticelendiği anlamına gelir, ki bu mümkün değildir. Çünkü Allah'ın vaadi vardır. **Hz. İsa (as)'ı öldürmeyi hedefleyen o tuzak bozulmuştur**. **Hz. İsa (as), hiçbir şekilde ölmemiştir ve öldürülmemiştir**. Allah, Kuran'da bu gerçeği şöyle haber verir:

Nitekim İsa, onlarda inkarı sezince, dedi ki: "Allah için bana yardım edecekler kimdir?" Havariler: "Allah'ın yardımcıları biziz; biz Allah'a inandık, bizim gerçekten Müslümanlar olduğumuza şahit ol" dediler. "Rabbimiz, biz indirdiğine inandık ve elçiye uyduk. Böylece bizi şahitlerle beraber yaz." Onlar (inanmayanlar) bir düzen kurdular. Allah da (buna karşılık) bir düzen kurdu. Allah, düzen kurucuların en hayırlısıdır. (Al-i İmran Suresi, 52-54)

Eğer inkarcıların tuzakları gerçekleşmiş olsaydı, bu Kuran'da elbette ki bildirilirdi. Fakat Kuran'da bildirilen, Hz. İsa (as)'a yönelik tuzakların boşa çıktığı ve Hz. İsa (as)'ın Allah'ın Katına yükseltilmiş olduğudur.

Hz. İsa (as)'a Yönelik Sinsi Tuzağın Bozulması Samimi İman Edenler İçin Büyük Bir Nimettir

Çok açık delillere rağmen Hz. İsa (as)'ın öldürüldüğü iddiasında ısrarcı davrananlar akılcı düşünmeli ve Kuran'ı her türlü ön yargıdan arınmış, tam vicdan açıklığı ile tekrar okumalıdır. Hz. İsa (as) ölmemiştir, onurlu bir şekilde göğe alınmıştır. Samimi bir Hristiyan için Hz. İsa (as)'ın öldüğü iddiasında ısrarcı davranmanın bir anlamı yoktur. **Bir Hristiyan için, Hz. İsa (as)'ın ölmediğini, Allah'ın rahmetiyle inkarcıların tuzaklarından kurtulduğunu ve Rabbimiz'in Katında olduğunu bilmek, buna inanmak bir nimettir**. Bu iddiada bulunan Hristiyanlar, Hristiyanlığın temel inançlarından biri olan Hz. İsa (as)'ın Hristiyanların günahlarının kefareti için ölmeyi tercih ettiği inancından ayrılmak istemezler. Oysa bu konuda da çeşitli yanlışlar vardır. Bu konuya birazdan değinilecektir.

Bazı Hristiyanlar Hz. İsa (as)'ın ölmediği inancına, Müslümanların, bir peygambere acı çekmeyi yakıştırmadıklarından itiraz ettiklerini iddia etmektedirler. Oysa Müslümanlar buna, Kuran'da belirtildiği için iman ederler. Burada belirtilmesi gereken önemli nokta ise şudur: Elbette Allah, peygamberleri çeşitli acı, zorluk ve imtihanlarla denemiştir. Kimi zaman Allah imtihanın gereği olarak inkarcılara geçici bir zafer de vermiştir. Fakat Allah, hiçbir zaman Peygamberleri küfrün gözünde acz içinde gösterecek bir duruma izin vermemiştir. Dolayısıyla böyle bir durumun Hz. İsa (as) için de geçerli olması söz konusu değildir. Hz. İsa (as)'ın ölmediğine inanmak

Hristiyanlar için daha güzeldir. Zaten ahir zamanda Hz. İsa (as) tekrar yeryüzüne gönderildiğinde Hristiyanlar onun ellerinde ve ayaklarında hiçbir yara izi olmadığını göreceklerdir. İçinde bulunduğumuz bu dönemde Hz. İsa (as), 2000 yıl önceki giysileri, üzerindeki beylik eşyaları ve 2000 yıl önceki parası ile yeryüzüne gelecektir. İşte bu büyük delil, Hristiyanların tam anlamıyla kanaat getirmelerini sağlayacaktır.

Hristiyanların, Hz. İsa (as)'ın Kanıyla Tüm Günahlarından Arındıkları İnancı Büyük Bir Yanılgıdır

Hz. İsa (as)'ın tüm Hristiyanların günahlarının kefareti için öldüğü ve temelinde bütün günahların kefaretinin ölüm olduğu inancı, temelinden çok yanlış bir inançtır. Bu inançtaki yanılgıyı görebilmeleri için, Hristiyan kardeşlerimizin Allah'ın adaletini, yaratma amacını, akılcı şekilde ve vicdanlarına başvurarak tekrar düşünmeleri ve aşağıdaki hususları dikkate almaları gerekmektedir:

İnsanın Günahkar Doğduğu İddiası, Allah'ın Sonsuz Adaletine Aykırıdır:

Bu dünyaya her insan imtihan için gelir ve kendisine verilen kısıtlı süre içinde, aklının erdiği her saniyede Allah'a kul olmak ve yalnızca Allah rızası için yaşamakla yükümlüdür. Allah bir Kuran ayetinde şöyle bildirir:

O, amel (davranış ve eylem) bakımından hanginizin daha iyi (ve güzel) olacağını denemek için ölümü ve hayatı yarattı. O, üstün ve güçlü olandır, çok bağışlayandır. (Mülk Suresi, 2)

Dolayısıyla Allah'ın yoktan var ettiği insan, bu dünyaya geldiği andan itibaren, imtihana tabidir ve bu dünyada yapıp ettiklerine göre sorgulanacaktır. İnsanın, günahı ve sevabı bu dünyadaki samimiyetle yaptığı amellerine göredir. Henüz imtihanı başlanamamış olan, kendi varlığının bilincinde dahi olmayan, dünyaya gözlerini yeni açan hiçbir şeyden habersiz bir bebeğin, Allah'ın adetullahına göre günahkar olması imkansızdır.

Bir İnsanın Bir Başkasının Günahlarını Yüklenmesi ve Bundan Dolayı Azap Çekmesi Allah'ın Sonsuz Adaletine Aykırıdır:

Allah'ın yarattığı imtihan sisteminde, söz konusu kişi Hz. İsa (as) bile olsa, hiç kimsenin bir başkasının günahlarının kefareti ödemesi mümkün değildir. Öncelikle dünyada var olan veya var olmuş her kişi, **yalnızca kendisinden sorumludur**. Onun günah yükünü, hiç kimse; ne annesi babası, ne en yakınları, ne de onun adına Hz. İsa (as) üstlenmeyecektir. Hiç kimse, bir başkasının yaptıklarından **sorumlu tutulmayacaktır**. Hiç kimse bir başkası adına **kefaret ödeyemeyecektir**. Ölüm vakti geldiğinde, Hristiyanlar da dahil olmak üzere her insan, Allah'ın Huzurunda **YAPAYALNIZ VE TEK BAŞINA** –bu dünyada yapıp ettikleriyle– hesap verecektir. Allah Kuran'da bu gerçeği bize şöyle bildirmiştir:

Göklerde ve yerde olan (herkesin ve herşeyin) tümü Rahman (olan Allah)a, yalnızca kul olarak gelecektir. Andolsun, onların tümünü kuşatmış ve onları sayı olarak saymış bulunmaktadır. Ve onların hepsi, kıyamet günü O'na, 'yapayalnız, tek başlarına' geleceklerdir. (Meryem Suresi, 93-95)

Yüce Allah yine Kuran'da, hiç kimsenin bir başkasının günah yükünü yüklenemeyeceğini haber vermiştir:

De ki: "O, her şeyin Rabbi iken, ben Allah'tan başka bir Rab mi arayayım? Hiçbir nefis, kendisinden başkasının aleyhine (günah) kazanmaz. Günahkar olan bir başkasının günah yükünü taşımaz. Sonunda

dönüşünüz Rabbinizedir. O, size hakkında anlaşmazlığa düştüğünüz şeyleri haber verecektir." (Enam Suresi, 164)

Doğrusu, hiçbir günahkar, bir başkasının günah yükünü yüklenmez. Şüphesiz insana kendi emeğinden başkası yoktur. Şüphesiz kendi emeği (veya çabası) görülecektir. Sonra ona en eksiksiz karşılık verilecektir. (Necm Suresi, 38-41)

Hız. İsa (as), Allah'ın sevdiği kulu ve peygamberidir. Her toplumda ve her dinde olduğu gibi Hristiyanlar arasında da samimi olanlar da vardır, kötü huylu insanlar da. Dolayısıyla Yüce Rabbimiz'in çok sevdiği mübarek ve kutlu kulunun canını, kendisinden sonra geleceklerden bir kısmının sorumsuz davranışları, günahları ve azgınlıkları dolayısıyla aldığı savunmak büyük bir vicdansızlıktır; Allah'ı tanımamak, anlamamaktır.

Hız. İsa (as) Ölmemiştir

Söz konusu iddiayı temelinden ortadan kaldıran bir başka önemli gerçek ise, yukarıda detaylı anlatmış olduğumuz gibi, Hız. İsa (as)'ın ölmediği gerçeğidir. Hız. İsa (as) Allah'ın Katına yükseltilmiştir. **Bedeni ve ruhu ile diridir ve uyku halinde göğe alınıp korunmuştur.** Bu gerçek, tek başına, "Hız. İsa (as)'ın günahların kefareti için öldüğü" iddiasını temelinden ortadan kaldırmaktadır.

Kendilerince, Hız. İsa (as)'ın ölümünün günahlarına kefarete olduğunu zannederek günahlardan gereği gibi sakınmayanlar, Allah'ın haramları konusunda rahat davrananlar ya da tabi oldukları dinin yükümlülüklerine uymanın o kadar da önemli olmadığını zannedenler büyük bir yanılgı içine düşerler. Tüm insanlar gibi onların da her ameli yazılmaktadır. Yaptıkları her şey, ahirette mutlaka karşılırlarına çıkacaktır.

Günahlar Ölümle Değil Tevbe ve Pişmanlık ile Temizlenir

Dünya üzerinde insanları var eden, onlar için bir kader belirleyen ve bir imtihan ortamı yaratan Yüce Allah'tır. Allah elbette kullarını en iyi bilendir. Dünyadaki imtihanın gereği olarak onlar için denenecekleri vesileler ve olaylar da yaratmıştır.

İnsan ise, yaratılışı itibarıyla aciz ve cahildir. Kolaylıkla hataya düşebilir, yanlış yapabilir, doğruyu bildiği halde unutulabilir, Allah'tan çok korktuğu halde istemeden hata işleyebilir. Çünkü insan dünyada imtihan olmaktadır. Hatalarından ders çıkarmakta, acizliğini görmekte, günahlarından tevbe etmektedir. Nihayetinde bütün bunlar vicdanlı bir insan için Allah'a daha fazla yönelmeye vesile olmaktadır.

Bu Rabbimiz'in dünyada yarattığı imtihan ortamının gereğidir. Yüce Allah dünyada böyle bir sistemi yaratırken, kullarına "bağışlayan ve esirgeyen" olduğunu haber vermiş ve onlara tevbe kapılarını açmıştır. Allah, merhametlilerin en merhametlisidir. İnsan, bilerek veya bilmeyerek bir hata işlediğinde, büyük veya küçük bir günaha girdiğinde pişman olup Allah'a tevbe etme, bağışlanma isteme ayrıcalığına sahiptir.

Her türlü günahın karşılığının ölüm olduğunu iddia etmek Allah'ın çok merhametli, çok esirgeyen ve tevbeleri kabul eden vasfını anlamamak, takdir edememektir. Bu iddia, insanın dünyada yaşama ve var olma amacına tamamen ters düşmektedir. Böylesine bir iddia aynı zamanda, Allah'ın adaletine, imtihanın gereğine aykırıdır. Eğer tüm insanların işlediği günahların karşılığı ölüm olsaydı ve eğer Yüce Allah Kendi lütfundan insanları bağışlayıp esirgemeseydi, tüm dünyanın fesata uğrayacağını Allah Kuran bir ayetinde şöyle bildirmiştir:

Eğer Allah, insanları zulümleri nedeniyle sorguya çekecek olsaydı, onun üstünde (yeryüzünde) canlılardan hiçbir şey bırakmazdı; ancak onları adı konulmuş bir süreye kadar ertelemektedir. Onların ecelleri gelince ne bir saat ertelenebilirler, ne de öne alınabilirler. (Nahl Suresi, 61)

Yine Kuran'da Allah'ın üstün fazlı, rahmeti ve tevbeleri kabul eden olması dolayısıyla insanlara nimet bahşedilmiş olduğu da bildirmektedir:

Eğer Allah'ın sizin üzerinizde fazlı ve rahmeti olmasaydı ve Allah gerçekten tevbeleri kabul eden hüküm ve hikmet sahibi olmasaydı (ne yapardınız)? (Nur Suresi, 10)

Eğer Allah'ın sizin üzerinizde fazlı ve rahmeti olmasaydı ve Allah gerçekten Rauf (şefkat eden ve) Rahim olmasaydı (ne yapardınız)? (Nur Suresi, 20)

Allah'ın tevbeleri kabul eden ve bağışlayan olması İncil'de de bildirilmiştir. Söz konusu Hristiyan kardeşlerimizin İncil'de geçen bu doğru ve hak hükümlere dikkatlerini vermeleri son derece önemlidir:

... [Allah'ın] lütfunun zenginliği sayesinde... **kurtuluşa, suçlarımızın bağışlanmasına kavuştuk.** (Pavlus'tan Efeslilere Mektup, 1:7-8)

Bunları dinledikten sonra yatıştılar. Allah'ı yücelterek şöyle dediler: "Demek ki **Allah, tövbe etme ve yaşama kavuşma fırsatını öteki uluslara da vermiştir.**" (Elçilerin İşleri, 11:18)

O [Allah] bizi karanlığın hükümrانlığından kurtar[masıyla]... **kurtuluşa, günahlarımızın bağışına sahibiz.** (Pavlus'tan Koloselilere Mektup, 1:13-14)

Ama günahlarımızı itiraf edersek, güvenilir ve adil olan **Allah günahlarımızı bağışlayıp bizi her kötülükten arındıracaktır.** (Yuhanna'nın 1. Mektubu, 1:9)

İmanla edilen dua hastayı iyileştirecek ve Rab onu ayağa kaldıracaktır. Eğer hasta günah işlemişse, **günahları bağışlanacaktır.** (Yakup'un Mektubu, 5:15)

'Bize karşı suç işleyenleri bağışladığımız gibi, Sen de bizim suçlarımızı bağışla. Doğru yoldan sapmamıza izin verme. Bizi kötü olandan kurtar. Çünkü egemenlik, güç ve yücelik sonsuzlara dek Senindir! Amin.' **Başkalarının suçlarını bağışlarsanız, Allah da sizin suçlarınızı bağışlar.** Ama siz başkalarının suçlarını bağışlamazsanız, Allah da sizin suçlarınızı bağışlamaz. (Matta, 6:12-15)

İsa onlara, "Dua ederken şöyle söyleyin" dedi: "Allah, Adın kutsal kılınsın... **Günahlarımızı bağışla.** Çünkü biz de bize karşı suç işleyen herkesi bağışlıyoruz. Doğru yoldan sapmamıza izin verme." (Luka, 11:2-4)

Başkasını yargılamayın, siz de yargılanmazsınız. Suçlu çıkarmayın, siz de suçlu çıkarılmazsınız. **Başkasını bağışlayın, siz de bağışlanırsınız.** Verin, size verilecektir. İyice bastırılmış, silkelenmiş ve taşmış, dolu bir ölçekle kucağınıza boşaltılacak. Hangi ölçekle verirseniz, aynı ölçekle alacaksınız. (Luka, 6:37-38)

Öyleyse, **günahlarınızın silinmesi için tövbe edin ve Allah'a dönün. Öyle ki, Rab size yenilenme fırsatları versin...** (Elçilerin İşleri, 3:19-20)

Bu kötülüğünden tövbe et ve Rab'be yalvar, yüreğindeki bu düşünce belki bağışlanır. (Elçilerin İşleri, 8:22)

Allah bize bağışlanma dileme lütfunu vermişken, bize tevbe kapılarını açmışken, affeden, seven ve tevbeleri kabul eden olduğunu bildirmişken, her türlü günahın ölümle karşılık göreceğini savunmanın ve bunun Allah'ın hükmü olduğunu iddia etmenin sorumluluğu büyük olabilir. Ayrıca bu, İncil'de geçen Allah'ın bağışlayan ve tevbeleri kabul eden sıfatıyla da tamamen çelişmektedir. Samimi Hristiyanların, Hristiyanlığa bu inancın ne amaçla dahil edildiğini çok iyi düşünmeleri ve vicdanlarıyla karar vermeleri önemlidir.

Hristiyanlığın Sevgi Dini Olduğunu İddia Ederken Günahın Ölümle Temizlendiğini Savunmak Büyük Bir Çelişkidir:

Tüm Hristiyanlar, Hristiyanlığın bir sevgi dini olduğunu iddia eder ve sevgi adına hareket ederler. Hristiyanlık, Allah'ın gönderdiği hak bir din olduğu için elbette bu doğrudur ve bu, diğer tüm hak dinler için de geçerlidir. Yüce Allah kullarından sevgi ister ve gerçek sevgi ancak Allah'ı gerçekten sevmekle –Rabbimiz'in tüm emir ve yasaklarını titizlikle korumakla- mümkün olur.

Fakat bu gerçek, bazı Hristiyanların, günahın kefaretinin ölüm olduğuna dair yanlış inançlarıyla tam anlamıyla çelişmektedir. Allah kullarını sevendir ve Allah kullarını bağışlamak ister. Kuran'da Allah şöyle bildirir:

O, çok bağışlayandır, çok sevendir. (Büruc Suresi, 14)

Allah, tevbelerinizi kabul etmek ister; şehvetleri ardınca gidenler ise, sizin büyük bir sapma ile sapmanızı isterler. (Nisa Suresi, 27)

İncil'de de Yüce Rabbimiz'in seven ve esirgeyen olduğu gerçeği bildirilmiştir:

... Rabbin çok acıyan ve sevecenlikle davranan olduğunu bildiniz. (Yakup'un Mektubu, 5:11)

Ama merhameti bol olan Allah bizi çok sevdiği için... yaşama kavuşturdu. O'nun lütfuyla kurtuldunuz. (Pavlus'tan Efeslilere Mektup, 2:4-5)

Allah'ın, Kendisi'ni sevenler ve amacı uyarınca çağrılmış olanlar için, herşeyin iyilikle birlikte işlemesini sağladığını biliriz. (Pavlus'tan Romalılara Mektup, 8:28)

Ama Kurtarıcımız Allah iyiliğini ve insana olan sevgisini açıkça göstererek bizi kurtardı. Bunu doğrulukla yaptığımız işlerden dolayı değil, Kendi merhametiyle... yaptı. (Pavlus'tan Titus'a Mektup, 3:4-6)

Sevgili kardeşlerim, Allah bizi bu kadar çok sevdiğine göre biz de birbirimizi sevmeye borçluyuz. (Yuhanna'nın 1. Mektubu, 4:11)

Kullarını seven, koruyup gözetken, onlara şefkat duyan ve onları esirgeyip bağışlayan Yüce Allah'ın bu üstün vasıflarının çok iyi anlaşılması Hristiyan kardeşlerimiz için çok önemlidir. Çünkü ancak Allah'ın vasıflarını gereği gibi anlayabilen kişiler, söz konusu büyük yanlışlığın ne derece tehlikeli olduğunu görebilirler.

Hristiyanlar da, Yaşadıkları Her Andan, Gerçekleştirdikleri Her Amelden Sorumludurlar ve Allah'ın Huzurunda Hesaba Çekileceklerdir:

Dünyada yaşamış, yaşayan ve yaşayacak tüm insanlar gibi Hristiyanlar da yaptıkları amellerden sorguya çekileceklerdir. **Hiçbirinin günahlarının kefareti ödenmiş değildir.** Her bir Hristiyan, tıpkı diğer tüm insanlar gibi, yaptıklarından tek başına sorumludur ve işlediği her günahı ve her sevabı mutlaka ahiret gününde karşısına çıkacaktır. Allah'ın huzurunda hiç kimse "benim günahlarımın karşılığı ödenmişti, Hz. İsa (as)'ın kaniyla temizlenmişti" diyemeyecektir. Allah Katında kimse günahsız olduğunu iddia edemeyecek, sadece "iman ettim" diyerek kurtuluşa eremeyecektir. Ahiret günü her bir insanın karşısına amellerinin yazılı olduğu kitap konacak ve yapıp ettikleri tümüyle karşısına çıkacaktır.

Bazı Hristiyanlar istedikleri kadar günahlarının kefaretinin ödendiğini düşünse ve Allah'a karşı sorumluluklarından kaçmaya çalışsa da, hesap gününden kaçamayacaklardır. Bu dünyada ısrarla savundukları

yanlış inanç Allah Katında geçersizdir. İşte bu nedenle samimi Hristiyan kardeşlerimizin bu konuda uyarılmaları ve gerçekleri görmeleri çok ciddi bir önem taşımaktadır. Bu, onların ahiretteki konumları ve sonsuz kurtuluşları için son derece önemlidir.

Kuran'dan Hz. İsa (as)'ı Özel Kılan İşaretler

Unutmamak gerekir ki, Hz. İsa (as) ile ilgili Kuran'da yer alan bilgilerin veya açıklamaların bir benzeri, diğerk peygamberler için bildirilmemiştir.

-Hiçbir peygamberin vefatı için **teveffa** kelimesi (canın teslim alınması) kullanılmamıştır.

-Hiçbir peygamber için **"... Kitab'ı, hikmeti, Tevrat'ı ve İncil'i öğrettim..."** (Maide Suresi, 110) ifadesi ile **üç İlahi kitabın da kendisine öğretildiği** bildirilmemiştir.

-Hiçbir peygamber için, **"O kıyamet için bir ilim (alamet)dir"** (Zuhruf Suresi, 61) buyrulmamıştır.

-Hiçbir peygamber için Hz. İsa (as)'ın göğre yükseltilmesi anlamında bir yükseltme haber verilmemiştir.

-Hiçbir peygamber için, **kendisine inananların kıyamete kadar üstün gelecekleri** (Al-i İmran Suresi, 55) söylenmemiştir.

-Hiçbir peygamber için **ölmeden önce kendisine inanmayacak kimsenin kalmayacağı** (Nisa Suresi, 159) bildirilmemiştir.

Tüm bunlar, Allah'ın **Hz. İsa (as) için özel bir kader takdir ettiğini** ve bu kadere uygun olarak Hz. İsa (as)'ın **Allah Katında diri olduğunu ve yeniden dünyaya geleceğini** gösteren önemli delillerdir.

Hz. İsa (as) ölmemiştir. Şu anda Allah'ın Katındadır. İçinde bulunduğumuz ahir zamanda bu kutlu peygamberimizin yeryüzüne gönderileceği bildirilmiştir ve Hz. İsa (as) **GÖNDERİLMİŞTİR. Şu anda dünyada yaşamakta ve zuhur vaktini beklemektedir.** İmanlı herkesin Hz. İsa (as)'ı bağrına basacağı, sevgi ile kucaklayacağı dönem çok yakındır. Hristiyan kardeşlerimize yönelik tüm yol gösterici açıklamalar bu döneme güzel bir hazırlık olması için yapılmaktadır. Bu kitabı okumakta olan Hristiyan kardeşlerimiz bu önemli gerçeği akılda tutmalıdırlar.

BÖLÜM 4

HRİSTİYANLARIN ALLAH KORKUSU VE ALLAH SEVGİSİ KONUSUNDAKİ YANILGILARI

Gerçek İmanda Allah Sevgisi, Allah Korkusu ile Birlikte Yaşanır

Tüm hak dinlerin temeli sevgidir. Zaman içinde Allah adına ortaya çıkarak, dini kendi emellerine alet etmeye çalışan bazı kişiler, kimi zaman din adına terörü, savaşı, katliamları ve sevgisizliği ortaya sürmüşlerdir. Bu kişiler, her ne dini savunduklarını iddia ederlerse etsinler, kesin olarak cahil ya da sahtekardırlar. Çünkü Allah kullarından zulüm ve fitne değil, sevgi, dostluk ve barışı ister.

Burada bu önemli bilgiyi vermemizin amacı, bazı Hristiyanların kendi dinlerini bir sevgi dini olarak tanıtır, Musevilik ve özellikle de Müslümanlığı bir korku dini olarak görmeleridir. Oysa bu ciddi bir yanılgıdır. Başta İslam olmak üzere hak dinlerin tümü sevgiyi ve dostluğu öğütler, insanları barışa ve kardeşliğe çağırır. Çünkü Allah bizden bunu ister. Bunun dışında bir anlayış öne sürenler, hak din adına yalan söylemektedirler. Dinin özü, temeli sevgidir. (İslam'ın sevgi dini olması ile ilgili açıklamalarımızı kitabın ilerleyen sayfalarında bulabilirsiniz.)

Elbette Hristiyan kardeşlerimiz sevginin kutsallığına inanmakta haklıdırlar. Fakat bazıları, sevgi kavramını son derecede yanlış yorumlamaktadırlar. Sevginin içinde korkuya yer olmadığı gibi bir fikirden yola çıkarak, bu kişilerin Allah korkusunu hayatlarından çıkarmaları çok büyük bir tehliktir.

Allah Korkusunun Gerçek Anlamı

Bu konudaki yanılgıların nasıl bir tehlikeye yol açabileceğini anlatmadan önce, Allah korkusunun gerçek anlamının bilinmesi çok önemlidir. İnsanların çoğu Allah korkusu kavramını yanlış anlamakta, korkunun zoraki bir iman getireceğini ve bunun da geçerli olmayacağını iddia etmektedirler. Oysa Allah korkusu bu demek değildir.

Allah korkusu; Allah'a haşyetle saygıdan kaynaklanan bir korkuyla boyun eğmektir; Allah'a olan derin sevgi nedeniyle Allah'ın razı olmayacağı bir tavır ve düşünce içinde olmaktan sakınmaktır. Allah'ın sevgisini kaybetmekten korkmaktır. **Allah'ın dostluğunu kaybetmek, imanlı bir insan için cehennem azabından çok daha büyük bir acıdır.**

Allah sevgisi ve korkusu bir bütündür. Allah'ı çok seven bir insan, Allah'ı gücendirecek bir davranışta bulunmaktan korktuğunda Allah sevgisi ve korkusu bütünleşir. İşte seven bir insanın yaşadığı Allah korkusu budur. Allah'ı gerçekten seven bir insan, şartlar ne getirirse getirsin, nasıl zorluklarla karşılaşırse karşılaşsın, hangi imtihana tabi olursa olsun, tutkuyla, muhabbetle, aşkla Allah'a bağlıdır. Allah'a olan sevgisini hiçbir şart, hiçbir olay, hiçbir zorluk gölgeleyemez, engelleyemez. Allah'ın sevgisini kaybetme korkusu, Allah aşkını sürekli yaşayan bu kişiyi daima motive eder. Ona sevinç verir. Böyle bir insanın ibadetlerinde gevşek davranması, Allah'a kullukta bile kusur işlemesi, pervasızca harama girmesi imkansızdır. Böylesine samimi imanlı bir insan, Allah'ı razı edebilmek için hayatı boyunca elinden geleni yapacaktır.

Allah'ın Gazabının İnkarcılar İçin Gerekliliği

Allah'ın "Gazaplandıran" ve "İntikam alan" sıfatları da bazı kişiler tarafından yanlış anlaşılmakta ya da kasıtlı olarak çarpıtılmaktadır. Allah'ın gazabı, yalnızca aşağılık insanlara, münafıklara, Allah adına sahtekarlık yapanlara ve öfkeli inkarcılardır. İman edenlere ise ahirette tam bir güven ve rahatlık vardır. Allah Hristiyanlar da dahil olmak üzere, gerçekten iman edenler için ahirette hiçbir korku olmayacağını bir Kuran ayetinde haber vermiştir:

Gerçek şu ki, iman edenlerle Yahudiler, Sabîiler ve Hristiyanlardan Allah'a, ahiret gününe inanan ve salih amellerde bulunanlar; onlar için korku yoktur, onlar mahzun da olmayacaklardır. (Maide Suresi, 69)

Bir insan; Allah'a kul olduğu, Allah'ı razı etmeye çalıştığı sürece, Allah'ın gazabından uzaktır. Allah, yalnızca zalimlerden intikam alır. Bu Allah'ın adetullahıdır. İnsan, ancak zulmettiğinde Allah'ın azabının derin korkusu içinde olur. Fakat iyilik yaptığında, Allah'ı razı etmeye çalıştığında Allah'a güvenir, vicdanı rahattır.

Allah'ın intikam alan vasfı, iman edenler için çok büyük bir nimettir. Örneğin, küçük bir çocuğa zulmeden ve ardından onu öldüren bir insanın yaptığına ahirette karşılığını aldığını, adaletin tecelli ettiğini görmek bir nimettir. Zulmeden kişinin ahirette bu karşılığı aldığını izlemek, zulüm gören çocuk için de çok büyük bir nimettir. İşte bu sebeple iman edenler için cennet nasıl bir nimetse, zulmedenlerin cezalandırıldığı cehennem de iman edenler için bir nimettir. Cennet de cehennem de Allah'ın sonsuz adaletinin ahirette tecelli ettiği yerlerdir. Peygamberlere zulmetmeye çalışanlar da, Hz. İsa (as)'a ihanet edenler ve onu şehit etmeye çalışanlar da, masum çocukları, insanları, hayvanları katledenler de Rabbimiz'in intikam alan sıfatı gereği ahirette en adil karşılığı almışlardır ve alacaklardır. Dünyada her birine tevbe kapısı elbette sonuna kadar açıktır. Fakat tevbe etmekte büyüklenenlerin bu karşılığı alması, bu zulmü bizzat yaşayanlar için de, bunu izleyenler için de bir iç rahatlığıdır. Dolayısıyla Allah'ın intikam alan vasfı, gerçekten iman eden vicdan sahibi bir kişiyi sevindirmelidir.

Merhamet konusunu da iyi değerlendirmek gerekir. Bizlere merhamet duygusunu öğreten Allah'tır. Allah dilemeseydi, dünyada hiçkimse böyle bir duygunun varlığını bilmeyecekti. İnsanların tümü, merhamet duygusundan tamamen mahrum yaşayacaktı. Dolayısıyla, Allah'ın yarattığı ve öğrettiği bir şeyi Allah'a karşı delil gibi getirmek, Allah'a [Haşa] merhamet dersi vermeye cüret etmek (Allah'ı tenzih ederiz) son derece cahilcedir, büyük bir suçtur. Allah sonsuz merhametlidir. Yüce Allah kimin nasıl fıtratta yaratıldığını, **kimin merhameti, kimin de azabı hak ettiğini kuşkusuz ki en iyi bilendir**. Ahirette hiç kimse, en küçük bir haksızlıkla karşılaşmayacaktır. Allah sonsuz adalet sahibidir ve ahirette herkes hakkında hak ile hüküm verilecektir. İncil'de Rabbimiz'in sonsuz adaletini ifade eden sözlerden bazıları şöyledir:

Kendisine sövüldüğünde sövgüyle karşılık vermedi, acı çektiğinde kimseyi tehdit etmedi; davasını, adaletle yargılayan Tanrı'ya bıraktı. (1 Petrus 2: 23)

Haksızlık eden ettiği haksızlığın karşılığını alacak, hiçbir ayırım yapılmayacaktır. (Pavlus'tan Koloselilere Mektup, 3:25)

[Allah] kötülük eden herkese... sıkıntı ve elem verecek; iyilik eden herkese... yücelik, saygınlık, esenlik verecektir. Çünkü Allah insanlar arasında ayırım yapmaz. (Pavlus'tan Romalılara Mektup, 2:9-11)

Allah "herkese, yaptıklarının karşılığını verecektir." Sürekli iyilik ederek yücelik, saygınlık, ölümsüzlük arayanlara sonsuz yaşam verecek. Bencillerin, gerçeğe uymayıp haksızlık peşinden gidenlerin üzerineyse gazap ve öfke yağdıracak. (Pavlus'tan Romalılara Mektup, 2:6-8)

Allah adaletsiz değildir. [Allah'ı tenzih ederiz.] Emeğinizi ve kutsallara hizmet etmiş olarak ve etmeye devam ederek O'nun adına gösterdiğiniz sevgiyi unutmaz. (İbranilere Mektup, 6:10)

Allah Kuran ayetlerinde ise şöyle buyurur:

Biz ise, kıyamet gününe ait duyarlı teraziler koyarız da artık, hiçbir nefis hiçbir şeyle haksızlığa uğramaz. Bir hardal tanesi bile olsa ona (teraziye) getiririz. Hesap görücüler olarak Biz yeteriz. (Enbiya Suresi, 47)

Zulmeden her nefis, yeryüzündekilerin tümüne sahip olsa bunu (azaba karşılık) mutlaka fidye olarak verirdi. Onlar azabı görünce pişmanlıklarını gizlerler, oysa onlar haksızlığa uğratılmadan aralarında adaletle hükmedilmişdir. (Yunus Suresi, 54)

Allah Korkusu Allah'a Güzel Bir Kul Olmak ve Cenneti Hak Etmek İçin Şarttır

Yukarıda saydıklarımız, iman eden bir insanı motive eden çok büyük gerçeklerdir. Allah'ı gerçekten seven ve bundan dolayı Allah'a karşı kusur işlemekten şiddetle korkan bir insanın olaylara bakış açısı bambaşka olur.

Böyle bir kişi harama giremez, ibadetlerini görmezden gelemmez, vicdanının sesine umursuz kalamaz. Kısacası Allah için yapması gereken her şeyde olağanüstü derecede titiz olur.

Böyle bir insan vicdanlı olur, egoist olmaz, yaşamının sonuna kadar fedakar ve şefkatlidir.

Böyle bir insan asla başkalarına zarar vermez, Allah'a hesap veremeyeceği bir şeyi yapmaktan çok korkar.

Böyle bir insan, yaşadığı her anın hesabını Allah'a vereceğini, Allah'ın her an kendisini görüp izlediğini bilerek yaşar.

Bu insan, gerçek yaşamın dünya değil, ahiret olduğunun sürekli olarak bilincindedir.

Böyle bir insan, Allah'ı gereği gibi seviyor olmanın neşesi, sevinci ve coşkusu içindedir. Bu coşku hayatı boyunca hiçbir şekilde sona ermez. Dolayısıyla **Allah'tan korkan bir insan, nimet içinde yaşar.**

İncil'de Allah korkusu şu sözlerle tarif edilmiş ve Hristiyanlar Allah korkusuna davet edilmiştir:

... Gurbeti andıran bu dünyadaki zamanınızı Allah korkusunda geçirin. (Petrus'un 1. Mektubu, 1:17)

Rab'den korkmanın ne demek olduğunu bildiğimizden insanları ikna etmeye çalışıyoruz. Ne olduğumuzu Allah biliyor; umarım siz de vicdanınızda biliyorsunuz. (Pavlus'tan Korintlilere 2. Mektup, 5:11)

... *Senin gazabın üzerlerine geldi. Ölüleri yargılamak, kulların olan Peygamberleri, kutsalları, küçük olsun büyük olsun Senin adından korkanları ödüllendirmek ve yeryüzünü mahvedenleri mahvetmek zamanı da geldi.* (Vahiy, 11:18)

Öyle ki, *Allah'ı hoşnut edecek biçimde saygı ve korkuyla ibadet edelim.* (İbranilere Mektup, 12:28)

Eğer bir insan, Allah'a iyi bir kul olamamaktan dolayı korku içinde değilse, Allah'ı sevdiğini iddia ediyor fakat Allah için çok az şey yapıyorsa ve sonsuz ahiret hayatında kurtuluşu için sadece Allah'a olan sevginin yeterli olduğunu iddia ediyorsa, bu kişi ciddi bir yanılgının içinde demektir. Böyle bir düşünce Allah'ın istediği samimiyete uygun değildir. Allah korkusu insanı ibadetleri yerine getirmeye, Allah için daha iyi bir kul olmaya teşvik eden en temel etkidir. Dolayısıyla Allah korkusunu gerekli görmeyip (Allah'ı tenzih ederiz) sadece Allah sevgisine sahip olmanın yeterli olacağını düşünen bir insan korku ile umut içinde bir ruh halinde olmayacaktır. Bu da Allah rızasını kazanmak ve Allah'ı hoşnut etmek için sürekli bir çaba içinde olmasını engelleyecek, böyle bir kişiyi daima rehavete sürükleyecektir.

İşte şu anda, Allah korkusunu reddederek Allah'ı sevmenin yeterli olduğunu savunan bazı Hristiyanların içinde bulunduğu durum budur. Dolayısıyla bu kişiler, Allah'tan korkmanın ne demek olduğunu, burada anlatılan şekliyle tekrar daha derin düşünmeli ve İncil'deki "Allah'tan korkun" çağrılarına uymalıdır.

BÖLÜM 5

HZ. İSA (AS)'IN İLAH OLDUĞUNA İNANANLARIN CENNETE GİDECEKLERİ YANILGISI

Gerçek İman Sahipleri Zorluklarla Denenirler

Şu an dünyada üçleme inancını savunan pek çok Hristiyan, hiçbir tereddüt olmaksızın, kesin olarak cennete gidecekleri gibi bir fikre inanmaktadırlar. Bu yanlış inanca göre, cenneti hak etmek için (haşa) Hz. İsa (as)'ın ilah olduğuna inanmak yeterlidir. Elbette ki bu hatalı düşünce gerçek İsevilikte yer almayan, Kilise'nin sonradan belirlediği inançlardan biridir. Ancak Kilise'nin yaptırımları ve baskısı nedeniyle Hristiyanlar bu hatalı inanca kesin olarak uymaları gerektiğini düşünmektedirler. Hristiyanlar bu şekilde, Hz. İsa (as)'ın bütün günahların kefareti için çarmıha gerildiğine, papalar ve papazların günahları bağışlayabildiklerine inanırlar. Bütün bunların kendilerini kurtardığı ve mutlaka cennete gidecekleri yanılgısına kapılırlar. Söz konusu Hristiyanlara göre ahirette bir ceza olacaksa, bu sadece Hz. İsa (as)'ı ilah olarak tanımayanlar içindir. (Allah'ı tenzih ederiz)

Aşağıdaki açıklamalarımız, bu derin yanılgının içine düşmüş olan Hristiyanlara yöneliktir. Bu inançtaki Hristiyan kardeşlerimize şu soruları yöneltiyoruz:

-O zaman imtihan niye vardır? Neden insanlar denenmektedir?

-Neden zorluklar, felaketler, ateizm, komünizm, sevgisizlik, katliamlar, savaşlar, depremler, kasırgalar, ölümler yaratılmaktadır?

-Neden haramlar ve helaller vardır?

-İyilik ve kötülük neye göredir?

-Dünyanın amacı, yemek yiyip oturmak ve "Hz. İsa (as) ilahtır" deyip ölümü beklemek midir?

-Allah rızası için gayret etmek, zorluk çekmek, nefsi ezmek, güçlüklerle, hastalıklara ve felaketlere sabretmek bu inançta nerededir?

-Cennete gitmek madem bu kadar kolay, o zaman vefa, fedakarlık, hakkından feragat, ince düşünce, dostluk, korumacılık gibi güzel vasıfları uygulamanın gereği nedir?

-Ateizm, dinsizlik, komünizm gibi son derece tehlikeli akımlarla mücadele bu inançta nerededir?

-Böyle bir inançta ibadetler var mıdır?

-Böyle bir inançta Allah rızasını kazanmak için çaba göstermek var mıdır?

Elbette ki Allah böyle bir din yaratmaz.

Yeryüzündeki yaratılışın bir sebebi, Allah'ın bir kanunu vardır. Yüce Allah bu sebebi bir Kuran ayetinde şöyle bildirmiştir:

O, amel (davranış ve eylem) bakımından hanginizin daha iyi (ve güzel) olacağını denemek için ölümü ve hayatı yarattı. O, üstün ve güçlü olandır, çok bağışlayandır. (Mülk Suresi, 2)

İncil'de de Hristiyanların sürekli bir ümit içinde, gayret etmeleri gerektiği bildirilmektedir:

*Ümidinizden doğan tam güvenceye kavuşmanız için **her birinizin sona dek aynı gayreti göstermesini arzu ediyoruz.** Tembel olmamanızı, vaat edilenleri iman ve sabırla miras alanların örneğine uymanızı istiyoruz. (İbranilere Mektup, 6:11-12)*

*Öyleyse sevgili kardeşlerim... **kurtuluşunuzu sonuca götürmek için daha çok gayret edin.** (Pavlus'tan Filipililere Mektup, 2:12)*

*İşte bu nedenle **her türlü gayreti göstererek imanınıza** erdemi, erdeminize bilgiyi, bilginize özdenetimi, özdenetiminize sebat gücünü, sebat gücünüze Allah yoluna bağlılığı, bu bağlılığınıza kardeşseverliği, kardeşseverliğinize sevgiyi katın. (Petrus'un 2. Mektubu 1:5-7)*

*"Allah'ın Egemenliği'ne [cennete], **birçok sıkıntıdan geçerek girmemiz gerekir**" diyorlardı. (Elçilerin İşleri, 14:22)*

Yaratılış amacımız imtihan olmaktır. Bu imtihan, Allah için yaşayan insanlarla, iman etmeyenleri birbirinden ayırt edecektir. Ayette belirtildiği şekilde davranış ve amel bakımından her kişi imtihana tabi tutulacak ve bu imtihanı geçen cenneti kazanacaktır.

İncil'de de dünyadaki zorlukların hikmeti şöyle haber verilmiştir:

*Bakin bu acılar, **Allah'ın isteğiyle çektiğiniz bu acılar [Allah'ın imtihanı olarak karşılaştığınız zorluklar] sizde ne büyük ciddiyet, arınmak için ne büyük istek yarattı!...** (Pavlus'tan Korintlilere 2. Mektup, 7:11)*

Dünyadaki imtihan zordur. İşte bu nedenle peygamberler sürekli olarak zorluk yaşamışlardır. Bu yüzden **ölümle tehdit edilmiş, yurtlarından sürülmüş, haksız yere hapsedilmişlerdir.** Allah rızası için tebliğ yapan, Allah'ın varlığını anlatan, şu an dünyayı sarmış bütün dinsiz akımlara karşı cephe alan her kişi benzer zorlukların içine girer. Allah'a iman eden, O'nun gücünü, büyüklüğünü anlatan herkes o imtihanın zorluklarını yaşar. Böylelikle, Allah'a karşı samimiyetini göstermiş olur. **Zorluklara rağmen Allah'ı sevmek, zorluklara rağmen ibadetleri yerine getirmekte kararlı olmak bir insanı gerçek dindar yapar.** Allah'a karşı samimiyet ve sevgi, bu zorluklara karşı gösterilen sebat ve kararlılıkla kanıtlanır. Dolayısıyla iman için ölçü, Allah için zorluklara göğüs germek, ortam ve şartlar ne olursa olsun ibadetten ödün vermemek ve **dünya için değil, Allah için yaşamaktır.**

Allah için yaşayan bir insan bu dünyada rahat etme peşinde değildir. Tam tersine başına zorluklar geleceğini bilir. Güçlükler ve imtihanlarla deneneceğinin farkındadır. Allah'a karşı samimiyetini böyle göstereceğine inanmıştır. Bu, Allah'ın Kuran'da açıkça bildirdiği bir gerçektir:

Yoksa sizden önce gelip-geçenlerin hali başınıza gelmeden cennete gireceğinizi mi sandınız? Onlara öyle bir yoksulluk, öyle dayanılmaz bir zorluk çattı ve öylesine sarsıldılar ki, sonunda elçi, beraberindeki mü'minlerle; "Allah'ın yardımı ne zaman?" diyordu. Dikkat edin. Şüphesiz Allah'ın yardımı pek yakındır. (Bakara Suresi, 214)

Hz. İsa (as), bir peygamber ve tebliğci olması sebebiyle, Allah'a iman etmeye davet ettiği için zorluklarla karşılaşmıştır. Bu gerçek de bize İncil'de birçok pasajda haber verilir:

O an Ruh, İsa'yı çöle gönderdi. İsa çölde kaldığı kırk gün boyunca şeytan tarafından denendi. Yabanıl hayvanlar arasındaydı, melekler ona hizmet ediyordu. (Markos, 1: 12-13)

Ne var ki, adam çıkıp gitti, olayla ilgili haberi her tarafa yayıp duyurmaya başladı. Öyle ki, İsa artık hiçbir kente açıkça giremez oldu. Ancak dışarıda, ıssız yerlerde kalıyordu. Ve halk her yerden ona akın ediyordu. (Markos, 1: 45)

İsa bundan sonra eve gitti. Yine öyle büyük bir kalabalık toplandı ki, İsa'yla öğrencileri yemek bile yiyemediler. Yakınları bunu duyunca, "Aklını kaçırmış" diyerek onu almaya geldiler. Yeruşalim'den gelen din bilginleri ise, "Baalzevul onun içine girmiş" ve "Cinleri, cinlerin önderinin gücüyle kovuyor" diyorlardı. (Markos, 3: 20-22)

Meryem'in oğlu, Yakup, Yose, Yahuda ve Simun'un kardeşi olan marangoz değil mi bu? Kızkardeşleri burada, aramızda yaşamıyor mu?" Ve gücenip onu reddettiler. İsa da onlara, "Bir peygamber, kendi memleketinden, akraba çevresinden ve kendi evinden başka yerde hor görülmez" dedi. (Markos, 6: 3-4)

"İnsanoğlu, başkâhinlerin ve din bilginlerinin eline teslim edilecek. Onlar da onu ölüm cezasına çarptıracak ve öteki uluslara teslim edecekler. Onunla alay edecek..." (Markos, 10: 33-34)

Fısıh ve Mayasız Ekmek Bayramı'na iki gün kalmıştı. Başkâhinlerle din bilginleri İsa'yı hileyle tutuklayıp öldürmenin bir yolunu arıyorlardı. "Bayramda olmasın, yoksa halk arasında kargaşalık çıkar" diyorlardı. (Markos, 14: 1-2)

Başkâhinler ve Yüksek Kurul'un öteki üyeleri, İsa'yı ölüm cezasına çarptırmak için kendisine karşı tanık arıyor, ama bulamıyorlardı. Birçok kişi ona karşı yalan yere tanıklık ettiyse de, tanıklıkları birbirini tutmadı. (Markos, 14: 55-56)

İsa onların kötü niyetlerini bildiğinden, "Ey ikiyüzlüler!" dedi. "Beni neden deniyorsunuz?" (Matta, 22: 18-19)

Bu sırada başkâhinlerle halkın ileri gelenleri, Kayafa adındaki başkâhinin sarayında toplandılar. İsa'yı hileyle tutuklayıp öldürmek için düzen kurdular. (Matta 26: 3-4)

İncil'de aynı zamanda, Allah için zorluklara göğüs geren havarilerin durumu da anlatılmaktadır:

"Size doğrusunu söyleyeyim" dedi İsa, "[Allah rızası için] benim ve Müjde'nin [Allah'ın emirlerinin] uğruna evini, kardeşlerini, anne ya da babasını, çocuklarını ya da topraklarını bırakıp da şimdi, bu çağda çekeceği zulümlerle birlikte yüz kat daha fazla eve, kardeşe, anneye, çocuğa, toprağa ve gelecek çağda sonsuz yaşama kavuşmayacak hiç kimse yoktur. Ne var ki, birincilerin birçoğu sonuncu, sonuncuların birçoğu da birinci olacak." (Markos, 10:29-31)

[Hz. İsa (as):] "[Allah rızası için] benim adım uğruna evlerini, kardeşlerini, anne ya da babasını, çocuklarını ya da topraklarını bırakan herkes, bunların yüz katını elde edecek ve sonsuz yaşamı miras alacak. Ne var ki, birincilerin birçoğu sonuncu, sonuncuların birçoğu da birinci olacak." (Matta, 19:29-30)

Bunun için, Allah'ın isteği uyarınca acı çekenler, iyilik ederek canlarını güvenilir Yaradan'a emanet etsinler. (Petrus'un 1. Mektubu, 4:19)

[Hz. İsa (as):] "Ama siz kendinize dikkat edin! İnsanlar sizi mahkemelere verecek... [ve] dövecekler. Benden ötürü [Allah rızası için bana uyduğunuzdan ötürü] valilerin, kralların önüne çıkarılacak, böylece onlara tanıklık edeceksiniz. Ne var ki, önce Müjde'nin [Allah'ın emirlerinin] bütün uluslara duyurulması gerekir. Sizi tutuklayıp mahkemeye verdiklerinde, 'Ne söyleyeceğiz?' diye önceden kaygılanmayın. O anda size ne vahyolunursa onu söyleyin. Çünkü konuşan siz değil, Allah olacak. Kardeş kardeşi, baba çocuğunu ölüme teslim edecek. Çocuklar

anne babalarına başkaldırıp onları öldürecek. Benim adımdan ötürü [Allah rızası için bana uyduğunuzdan ötürü] herkes sizden nefret edecek. Ama sonuna kadar sebat gösteren kurtulacaktır." (Markos, 13:9-13)

Ama bütün bu olaylardan önce sizi yakalayıp zulmedecekler. Sizi... zindanlara atacaklar. Benim adımdan ötürü kralların, valilerin önüne çıkarılacaksınız... Anne babanız, kardeşleriniz, akraba ve dostlarınız bile sizi ele verecek ve bazılarınızı öldürecekler. Benim adımdan ötürü [Allah rızası için bana uyduğunuzdan ötürü] herkes sizden nefret edecek. Ne var ki, başınızdaki saçlardan bir tel bile yok olmayacaktır. Sebat göstermekle canlarınızı kazanacaksınız." (Luka, 21:12-19)

... O gün Yeruşalim'deki kiliseye karşı dehşetli bir baskı dönemi başladı... Saul ise iman edenler topluluğunu kırıp geçirmeye başladı. Ev ev dolaşarak, kadın-erkek demeden iman edenleri dışarı sürüklüyor, hapse atıyordu. Bunun sonucu dağılan imanlılar, gittikleri her yerde Allah sözünü müjdeliyorlardı. (Elçilerin İşleri, 8:1-4)

... [Peygamberler] iman sayesinde ülkeler ele geçirdiler, adaleti sağladılar, vaat edilenlere kavuştular, aslanların ağızını kapadılar. Kızgın ateşi söndürdüler, kılıcın ağzından kaçıp kurtuldular. Güçsüzlükte kuvvet buldular, savaşta güçlendiler, yabancı orduları bozguna uğrattılar... Başkalıysa salıverilmeyi reddederek dirilip [ahirette] daha iyi bir yaşama kavuşma umuduyla işkencelere sabrettiler. Daha başkaları alaya alınıp kamçılandı, hatta zincire vurulup hapsedildi. Taşlandılar, testereyle biçildiler, kılıçtan geçirilip öldürüldüler. Koyun postu, keçi derisi içinde dolaştılar, yoksulluk çektiler, sıkıntılara uğradılar, baskı gördüler. Dünya onlara layık değildi. Çöllerde, dağlarda, mağaralarda, yeraltı oyuklarında dolanıp durdular. (İbranilere Mektup, 11:33-38)

[Hz. İsa (as):] "Bunları size, sendeleyip düşmeyesiniz diye söyledim... Evet, öyle bir saat geliyor ki, sizi öldüren herkes Allah'a hizmet ettiğini sanacak. Bunları, Allah'ı ve beni tanımadıkları için yapacaklar. Bunları size şimdiden bildiriyorum. Öyle ki, saati gelince bunları size söylediğimi hatırlayasınız..." (Yuhanna, 16:1-4)

(Konuyla ilgili tüm diğer İncil sözleri için bkz. İncil'den Güzel Sözler, 17. bölüm, Harun Yahya)

İncil'in ve Kuran'ın bize bildirdiği şudur: İman edenler, sırf iman ettikleri, Allah yolundan gittikleri ve tebliğ yaptıkları için;

I öldürülmektedirler

I sürgün edilmektedirler

I incitici sözler işitmektedirler

I mahkemelere çıkarılmaktadırlar

I hapsedilmektedirler

I dövülmekte, işkenceye uğratılmaktadırlar

I kamçılanmakta, zincire vurulmaktadırlar

I yalancı şahitler tarafından suçlanmaktadırlar

I yoksulluk içinde yaşamaktadırlar

I delilikle suçlanmaktadırlar

I aileleri tarafından reddedilmekte, hatta aileleri tarafından öldürülmektedirler

I dağlarda, mağaralarda, yeraltı oyuklarında yaşamaktadırlar

I nefret edilmektedirler

I acı çekmektedirler

Bunlar, İncil'e göre gerçek mümin vasıflarıdır. Peygamberler ve samimi iman edenler böyle yaşamışlardır. İmtihan olmuş, zorluk çekmişlerdir. Bunlar, yalnızca Allah'a iman ettikleri ve dinden taviz vermedikleri için başlarına gelmiştir. Demek ki gerçek mümin, Allah adına zorluklara göğüs geren ve imtihanı çetin olan insandır.

Biz bütün peygamberleri bu yüzden severiz. Havarileri ve sahabeleri bu yüzden severiz. Onlar imandaki derinliklerini, Allah sevgilerini, Allah rızası için yaşamayı ve dünyayı değil ahireti istediklerini göstermişlerdir. Onlar işte bu sebeple cennetin en güzel köşklerinde rızıklanmaktadırlar.

Gerçek iman budur. Bu, Allah'ın üç İlahi kitapta da bildirmiş olduğu ve peygamberlerin hayatlarıyla kanıtlanmış bir gerçektir. Gerçek iman, evde oturup yalnızca Allah'ı sevdiğini söylemek değildir. Allah'ı sevdiğini iddia edenlerin, imanın gerçek mahiyetini bilmeleri gerekmektedir.

"Hz. İsa (as)'ın İlah Olduğuna İnanırsanız, Cennete Gidersiniz" Mantığı Büyük Bir Tehlikedir

Şu anda Evanjeliklerin ve diğer üçlemeyi savunan Hristiyan mezheplerinden büyük bir bölümünün ahiret anlayışı son derece hatalıdır. Böyle bir inançta Allah için ilmi mücadeleye ihtiyaç yoktur. Ateizm, Darwinizm ve komünizm gibi dinsiz akımlarla mücadeleye gerek yoktur. Böyle bir inançta ibadete de gerek yoktur. Kişi zaten kendi inancına göre Allah'ın rızasını çoktan kazandığını düşünür. Haftada bir kere kiliseye gitmesi yeterlidir. Kimisi bunu bile gerekli görmemektedir. Böyle bir inançta Allah adına güçlük çekmek diye bir kavram yoktur. Söz konusu kişi zaten güçlükle karşılaşacağı ortamlara ve konulara girmez. Böyle bir ortamda insanın nefsi ile çatışan, nefsini ezmesi ve eğitmesi gereken, Allah için fedakarlık yapmasını gerektiren, Allah'a karşı sabır, vefa, kararlılık ve azim gibi temel iman özelliklerini göstermesi gereken hemen hiçbir olay yoktur. Kişi, dünyada dünyayı yaşar; nefesine, ailesine, yaşamına ters gelen hiçbir şeyle karşılaşmaz; zulüm yapsa da, günaha girse de cennetlik olduğunu düşünür. Çünkü Hz. İsa (as)'ın ilah olduğuna inanıyordur. Böyle bir din anlayışında da bu yeterli görülür.

Burada elbette bir kısım Hristiyanları ayrı tutmak gerekir. Tabi ki tüm Hristiyanlar bu inançta değildir. Bu tanım, üçleme iddiasını savunan ve yanlış bir cennet anlayışına sahip olan birtakım Hristiyanlara yöneliktir.

Böylesine yanlış bir din anlayışında adalet sistemi yoktur. Zulüm yapan ile Allah için iyilik yapan arasında bir ayrım bulunmaz. Çünkü insanlar arasındaki tek ayrım üçleme inancını kabul edip etmemek üzerinedir. Bir insan hayatı boyunca Allah için çile çekse, iyilik yapsa, tüm yaşamı Allah adına fedakarlıklarla geçse bile üçlemeyi reddettiği anda, bu inanca göre cehenneme gidecektir.

Samimi Hristiyan kardeşlerimize çağrımız şudur:

Her hak dine zaman içinde bidatler dahil edilmiştir. Her hak dini bozmaya çalışmış çeşitli odaklar olmuştur. Hristiyanlığa da söz konusu bidatleri dahil edenler, gerçek dindarlar değildir. Dolayısıyla bunlara körü körüne uymak sonunda ciddi bir pişmanlığı getirebilir. Samimi Hristiyanlar da doğru olan yolu, Allah'ı tanıyarak; hak olan İncil sözlerine uyararak; vicdanlarına, akıllarına ve imanlarına başvurarak bulmalıdırlar.

Dindar olmak için Allah korkusu gerekir. Allah sevgisinden kaynaklanan derin Allah korkusu ile ibadetler zevkle ve tavizsiz yapılır, zorluklara güzel bir sabırla sabredilir, yaşanan her an Allah için yaşanır. **Dindar olan kişinin hayatı değişir.** Gerçek dindar, Allah ile beraber yaşar. İşte bu nedenle hayatı insanların çoğunluğundan

farklıdır. Elbette dindar bir kişi de dünya nimetlerinden en güzel şekilde faydalanır, fakat dünyadan beklentisi yoktur. Zorluklar, çetin olaylar, felaketler onu üzmez; çünkü iyilikler gibi her zorluğun da Allah'tan geldiğini bilir. Zorluklara daha fazla şükreder, zorluklarla daha fazla güçlenir. Bu gerçek İncil'de de şöyle bildirilmiştir:

*Kardeşlerim, **çeşitli deneyimlerle yüz yüze geldiğinizde bunu büyük sevinçle karşılayın.** Çünkü bilirsiniz ki, **imanınızın sınanması dayanma gücünü yaratır.** Dayanma gücü de, hiçbir eksiği olmayan, olgun, kamil kişiler olmanızı sağlar. (Yakup'un Mektubu, 1:2-4)*

*Zaman sona ererken açığa çıkarılmaya hazır olan kurtuluşa kavuşasınız diye iman sayesinde Allah'ın gücüyle korunuyorsunuz. Bu nedenle şimdi **kısa bir süre çeşitli deneyimler sonucu acı çekmeniz gerekiyorsa da, sevinçle coşmaktasınız. Böylelikle içtenliği kanıtlanan imanınız... size övgü, yücelik, onur kazandıracak.** İmanınız, ateşle arıtıldığı halde yok olup giden altından daha değerlidir. Mesih'i görmemiş olsanız da [Allah rızası için] onu seviyorsunuz. Şu anda onu görmediğiniz halde ona [Allah'ın bir Peygamberi olarak] iman ediyor, sözle anlatılmaz yüce bir sevinçle coşuyorsunuz. Çünkü imanınızın sonucu olarak canlarınızın kurtuluşuna erişiyorsunuz. (Petrus'un 1. Mektubu, 1:5-9)*

Allah'ı seven bir insan işte bu yüzden Allah için her an her şeyi yapabilecek güçtedir. Allah sevgisinde azim, kararlılık, sebat ve güzel ahlak vardır. Allah sevgisi, fedakarlık gerektirir. Dolayısıyla **cenneti hak etmek çaba ister.** Allah'ı razı etmek; Allah için yaşamak, imtihana sebat göstermek ve gerektiğinde dünyevi her şeyden, başta can ve maldan Allah için feragat etmek ile mümkün olur.

*"Benim yüzümden **insanlar size sövüp zulmettikleri, yalan yere size karşı her türlü kötü sözü söyledikleri zaman ne mutlu size! Sevinin, sevinçle coşun! Çünkü göklerdeki [ahiretteki] ödülünüz büyüktür.** Sizden önce yaşayan Peygamberlere de böyle zulmettiler." (Matta, 5:11-12)*

Hristiyan, Musevi ya da Müslüman olsun, ahirette mahzun olmayacak olanlar; **Allah'a Bir ve Tek olarak iman edenler** ve salih amellerde bulunanlardır. Kuran ayetlerinde bu gerçek bildirilmiştir:

Şüphesiz, iman edenler(le) Yahudiler, Hristiyanlar ve Sabiiler(den kim) Allah'a ve ahiret gününe iman eder ve salih amellerde bulunursa, artık onların Allah Katında ecirleri vardır. Onlara korku yoktur ve onlar mahzun olmayacaklardır. (Bakara Suresi, 62)

Gerçek şu ki, iman edenlerle Yahudiler, Sabiiler ve Hristiyanlardan Allah'a, ahiret gününe inanan ve salih amellerde bulunanlar; onlar için korku yoktur, onlar mahzun da olmayacaklardır. (Maide Suresi, 69)

Eğer samimi Hristiyanlar, üçleme inancının getirdiği anlayışa uyarak, haşa Hz. İsa (as)'ın ilah olduğuna inanmanın kendilerine cennet kapılarını açacağına inanmaya devam ederlerse, bu onlara sonsuz ahiret hayatlarında hiç beklemedikleri bir pişmanlık getirebilir. İşte bu nedenle üçleme yanlıgısı içindeki Hristiyanlar, bu kitap boyunca belirtilen uyarıları dikkate almalı, Allah'ın gerçek dindarlar için belirlediği iman şartlarını ve razı olduğu hayat şeklini gözden geçirmeli ve gerçek iman nasıl olması gerektiğini mutlaka anlamaya çalışmalıdırlar. Elbette gerçek iman en büyük şartı, kitabın başında da belirtmiş olduğumuz gibi, **TEK OLAN ALLAH'A** iman etmektir.

Şunu hatırlatmak gerekir: Burada yapılan hatırlatma, yalnızca Hristiyan kardeşlerimizin iyiliği içindir. Böyle bir hatırlatma görülebileceği gibi başka kimsenin menfaatine değildir. Herkes ahirette kendi yaptıklarından sorumludur. Fakat Kuran'da Müslümanlar üzerine yüklenen "iyiliği emretme ve kötülükten menetme" emri gereği burada bu hatırlatmaların yapılması bir ibadettir.

Bu kitapta bazı Hristiyan kardeşlerimiz belki de hayatlarında hiç duymadıkları gerçekleri okumaktadırlar. Hz. İsa (as) zuhur ettiğinde, o mübarek peygamberimiz de Hristiyan kardeşlerimize içine düştükleri bu büyük

yanılgıları, Hristiyanlığın içine dahil edilen bidatleri anlatacaktır. Çünkü bütün bunlar, İncil'i ve Tevrat'ı tasdik etmek ve tamamlamak üzere gönderilmiş ve dolayısıyla Hristiyanların da, Musevilerin de kutsal kitabı olan Kuran'da yazmaktadır. Bu kitapta birçok örnekle de gösterdiğimiz gibi, Kuran ayetleri ile mutabık olan pek çok İncil pasajı da bunları doğrulamaktadır. Dolayısıyla Hristiyan kardeşlerimiz, akla ve vicdana uygun olanı yapmalıdırlar. Bu değerli dönemi ciddi bir çaba harcayarak, dünyada zulmün, kargaşanın, acıların ve zorlukların yerine barış, kardeşlik ve sevginin yerleşmesi için çalışarak geçirmelidirler. Ahirette güzel bir karşılığı ancak bu şekilde alabileceklerini de unutmamalıdırlar.

BÖLÜM 6

BAZI HRİSTİYANLARIN ARMAGEDDON YANILGISI

Ahir Zaman, Deccal Fitnesinin Yaşanacağı Dönemdir

Şu anda ahir zamanda yaşıyoruz. Bu önemli zaman dilimi, dünyadaki kıyametten önceki son dönemdir. Ve bu kutlu dönem, Peygamberimiz (sav)'in hadislerinde ayrıca İncil ve Tevrat pasajlarında çok detaylı anlatımlarla tarif edilmiştir. Kıyametten önceki son dönem, yani ahir zaman, deccal fitnesinin yaşanacağı, felaketlerin, zulümlerin, kargaşa ve mutsuzlukların, savaşların, katliamların, dejenerasyonun, ekonomik krizlerin, maddi çöküntülerin, terör, şiddet ve vahşetin en kapsamlı şekilde yaygınlaşacağı ve herkesin bir kurtarıcı aradığı dönem olacaktır. İnsanların büyük bir bölümü bu dönemde kötülüğü yaygınlaştıracak, Allah'ı ve ibadetleri unutmaya meyiledecek, kendilerince sorunların çözümünü savaş, katliam ve kötülükte bulacak, kargaşa ve bozgunculuğa yöneleceklerdir.

Ahir zamanda deccal fitnesinin yaygınlaşması, yeryüzündeki bütün toplulukların felakete sürüklenmesi ve insanların bir kurtarıcı için Allah'a yalvarmaları ile birlikte, Rabbimiz ahir zamanın kutlu şahıslarını yeryüzüne gönderecektir. Bu kutlu şahıslar, Hz. İsa (as) ve Hz. Mehdi (as)'dır. Yeryüzü, Hz. İsa (as) ve Hz. Mehdi (as)'ın yeryüzündeki zuhuru ile sükun bulacak, deccalin fitnesi ortadan kalkacak ve yeryüzünde daha önce hiç görülmemiş bir Altın Çağ dönemi yaşanacaktır. Bu dönemde savaşlar sona erecek, tek bir damla kan akıtılmayacak, top, tüfek, silah kullanılmayacak, insanlar hiçbir şekilde zulüm görmeyecektir. Hz. Mehdi (as), yeryüzüne tam bir barış ve huzur ortamını getirecek, adaletle hükmedecek ve uyuyanı dahi uyandırmayacaktır. Peygamberimiz (sav) hadislerinde bu büyük ve önemli gerçeği şöyle haber vermiştir.

İnsanlar, bal arılarının beyleri etrafında toplanması gibi, Hz. Mehdi (as)'ın çevresinde toplanırlar. Daha önce zulümle dolu olan dünyayı, adaletle doldurur. Adaleti o denli olur ki, UYKUDA OLAN BİR KİMSE DAHİ UYANDIRILMAZ VE BİR DAMLA KAN BİLE AKITILMAZ. Dünya, adeta asr-ı saadet devrine geri döner. (El Kavlu'l Muhtasar Fi Alamatil Mehdiyy-il Muntazar, sf. 29 ve 48)

[HZ. MEHDİ (AS)'IN] ZAMANINDA NE BİR KİMSE UYKUSUNDAN UYANDIRILACAK, NE DE BİR KİMSENİN BURNU KANAYACAKTIR. (El Kavlu'l Muhtasar Fi Alamatil Mehdiyy-il Muntazar, sf. 44)

Ona [Hz. Mehdi (as)'a] biat edenler, [Kabe civarındaki] rukün ve makam arasında biat ederler. UYUYANI UYANDIRMAZ, ASLA KAN DÖKMEZLER. (El-Heytemî, El-Kavlu'l Muhtasar Fi Alamet-il Mehdiyy-il Muntazar, s. 24)

Hz. Mehdi (as) döneminde, savaş olmayacaktır:

SAVAŞ [ERBABI] DA AĞIRLIKLARINI [SİLAH VE MALZEMELERİNİ] BIRACAK. (Sünen-i İbn-i Mace, 10/334)

HARP [ERBABI] AĞIRLIKLARINI [YANI SİLAH VE SAİREYİ] BIRAKIR. (İmam Şa'rani, Ölüm-Kıyamet-Ahiret ve Ahirzaman Alametleri, 496)

Düşmanlık ve kini de kaldıracaktır... KAP SU İLE DOLDUĞU GİBİ YERYÜZÜ BARIŞLA DOLACAKTIR. Din birliği de olacak, artık Allah'tan başkasına tapılmayacaktır. SAVAŞ DA AĞIRLIKLARINI BIRAKACAK. (Sünen-i İbn-i Mace, 10/334)

Hiçbir kimse arasında bir düşmanlık kalmayacaktır. Ve bütün DÜŞMANLIKLAR, BOĞUŞMALAR, HASETLEŞMELER MUHAKKAK KAYBOLUP GİDECEKTİR. (İmam Şa'rani, Ölüm-Kıyamet-Ahiret ve Ahirzaman Alametleri, s.496)

Hz. Mehdi (as) döneminde kötülükler ortadan kalkacak, yerini iyiliklere bırakacaktır:

Onun (Hz. Mehdi (a.s.)) döneminde İYİ İNSANLARIN İYİLİĞİ ARTAR, KÖTÜLERE KARŞI BİLE İYİLİK YAPILIR. (Kitab-ul Burhan fi Alamet-il Mehdiyy-il Ahir Zaman, s. 17)

Kap su ile dolduğu gibi yeryüzü barışla dolacaktır. Hiçbir kimse arasında bir DÜŞMANLIK KALMAYACAKTIR. VE BÜTÜN DÜŞMANLIKLAR, BOĞUŞMALAR, HASETLEŞMELER MUHAKKAK KAYBOLUP GİDECEKTİR. (Sahih-i Müslim, 1/136)

Hz. Mehdi (as) döneminde savaşların son bulacağı Tevrat'ta da haber verilmiştir:

... Son günlerde... Rab birçok halkın arasındaki anlaşmazlıkları çözecek... Ulus ulusa kılıç kaldırmayacak, savaş eğitimi yapmayacaklar artık. (Yeşaya, 2:2-4; Mika, 4:1-3)

Savaş arabalarını Efrayim'den, atları Yeruşalim'den (Kudüs'ten) uzaklaştıracağım. Savaş yayları kırılacak... (Zekeriya, 9:10)

O dönemde [Hz. Mehdi (as) döneminde], açlık ya da savaş, haset ya da düşmanlık olmayacak... (Maimonides, Mişna Tora, Kralların Kanunları 12:5)

... Ülkeden yayı, kılıcı, savaşı kaldıracağım, güvenlik içinde yatıracağım onları. (Hoşea, 2:18)

... Ülkenize barış sağlayacağım. Korku içinde yatmayacaksınız... Savaş yüzü görmeyeceksiniz. (Levililer, 26:5-6)

"... Topladıkları silahları yakacaklar. Küçük büyük kalkanları, yayları, okları, sopaları, mızrakları ateşe atacaklar... Yakmak için silahları kullanacaklar..." Egemen Rab böyle diyor. (Hezekiel, 39:9-10)

... İnsanlar kılıçlarını çekiçe dövüp saban demiri, mızraklarını bağcı bıçağı yapacaklar... (Yeşaya, 2:4; Mika, 4:3)

Dolayısıyla Hz. Mehdi (as) ve Hz. İsa (as) döneminde kan yoktur. Savaşlar yoktur. Deccalin fitnesi durdurulmuştur. Milletlere, devletlere barış gelmiştir. O dönemde kimse savaşın peşinde olmayacaktır. Çünkü

savaşın temel sebebi olan batıl itikatlar, Darwinist-materyalist zihniyet ve bu çarpık zihniyetin getirdiği menfaatçilik, bencillik ve ruhsuzluk ortadan kalkmış olacaktır. İnsanları gerçek dindarlıktan uzaklaştıran radikal din ve ideolojileri ortadan kalkacak ve dolayısıyla şiddetin ve sevgisizliğin temel zihniyeti yok olacaktır. Hz. Mehdi (as) ve Hz. İsa (as)'ın zuhuru ile yaşanacak olan Altın Çağ, dünyanın en mutlu, en rahat, en huzurlu, en barış dolu ve en bolluk içindeki dönemi olacaktır.

Hz. Mehdi (as) şu an yaşamaktadır, Hz. İsa (as) ise nüzul etmiştir. Her iki kutlu şahsın da zuhuru beklenmektedir. Her iki kutlu şahıs da deccalın fitnesine karşı ilmi mücadelelerini gizli ve açık şekilde şu an gerçekleştirmektedirler. Onların zuhuru ile birlikte, barışa ve rahatlığa doğru bir gidişat yaşanacaktır. Fakat bundan önce, dünyayı fitnelerin ve savaşların sardığı bir dönemin varlığı haber verilmiştir. İçinde bulunduğumuz dönem, Hz. Mehdi (as) ve Hz. İsa (as)'ın zuhurunun öncesi, fitne ve kargaşaların yaşanmakta olduğu dönemdir.

Bir kısım Evanjelikler ise gelecekte Ortadoğu'da, özellikle Mezopotamya bölgesinde Armageddon adı verilen bir savaş yaşanacağına inanır ve bu savaş beklentisine uygun olarak bölge üzerinde çeşitli planlar geliştirirler. En büyük yanılgıları ise, Armageddon savaşının Ortadoğu'da çoktan başlamış ve uzun bir süredir devam ediyor olduğudur.

Armageddon senaryolarının arkasındaki kirli emeller

Bazı Hristiyanlar İncil'de, Hz. Mesih'in çıkış vaktinde gerçekleşeceği bildirilen Armageddon savaşı sırasında atların yularlarına varacak miktarda kan döküleceğinin bildirildiğini iddia ederler. Yakın gelecekte yaşanması beklenen söz konusu savaşta, yedi yıl sürecek bir felaket döneminin olacağını, yaşanan savaşlar sırasında Musevilerin dörtte üçünün, Müslümanların ise tümünün yok edileceğini, İsrail ve bir kısım Ortadoğu topraklarının tamamen harap olacağını, tüm bunların da Hz. İsa (as)'ın çıkışı için önemli bir işaret olacağını ifade ederler.

Bu dehşetli senaryoya göre, Museviler Müslümanlara karşı 'Armagedon' olarak adlandırılan savaşı kazanmadıkça, Hz. İsa (as) yeryüzüne tekrar dönmeyecektir. Bu nedenle bir kısım Hristiyanlar, Hz. İsa (as)'nın yeryüzüne dönmesi için, bu büyük savaşın çıkmasını ve savaşın Musevilerce kazanılmasını adeta şart olarak görmektedirler. Bu savaş bittikten sonra da, Hz. İsa (as)'ya iman eden 144.000 Musevi dışında tüm Musevilerin öldürülmesi beklenmektedir. Bu kanlı savaşlar neticesinde, tüm Müslümanların ve neredeyse tüm Musevilerin yok edileceğine; diğer taraftan sadece Hz. İsa (as)'ya bağlı Hristiyanlarla, seçilmiş 144.000 Musevi'nin kurtuluşa ereceğine inanmaktadırlar.

Söz konusu Evanjelik Hristiyanlar İncil'de ahir zamanda gerçekleşeceği bildirilen ve detaylı olarak tarifi yapılan Armageddon Savaşını tamamen yanlış yorumlamaktadırlar. Onlara göre gelecekte gerçekleşmesi beklenen bu büyük savaş için, Ortadoğu'nun şekillendirilmesi ve bu savaşın ve dolayısıyla Hz. İsa (as)'ın gelişinin hızlandırılabilmesi için aynı bölgede karışıklıkların çıkarılması gerekmektedir. Şu anda Ortadoğu'da sürekli kan akmasının, kardeşin kardeşe savaşmasının ve bitmek bilmeyen gerilimin Hz. İsa (as)'ın gelişi için mutlaka gerekli olduğu yanılgısını savunmaktadırlar. Türkiye'nin güneydoğusunu içine alan, aynı zamanda Irak ve Suriye'yi kapsayan ve Ortadoğu'ya kadar uzanan geniş bölge içinde, kendi inançlarına göre Müslümanların ve Musevilerin çok büyük bir kısmının katledileceği, kanın sel gibi akıtılacağı bir vahşet için hazırlık yapmaktadırlar. Bu kan beklentisi Evanjelik Hristiyanların çok büyük bir bölümü için vazgeçilemez bir amaç, gün geçtikçe daha da güçlenen bir hedefe dönüşmüştür, çünkü onların batıl inancına göre, Hz. İsa (as)'ın zuhuru için Armageddon'un gerçekleşmesi, bu bölgenin acilen kana bulanması gerekmektedir.

Bu vahim beklentinin bir sonucu olarak, bir kısım Hristiyanlar dünyada yaşanan savaş, çatışma ve anlaşmazlıkları yatıştırmak yerine, **adeta kan dökümünü teşvik eden politikalara destek vermekte, hatta savaş**

kışkırtıcılığı yapmaktadırlar. Bu vahşeti kendilerince bir doğum sancısı olarak nitelendirmekte, Hz. İsa (as)'ın müjdeli gelişi için bu vahşetin destekçisi olmaları gerektiği yanılığısına inanmaktadırlar.

Oysa söz konusu Hristiyanlar büyük bir yanılgı içindedirler. Armageddon savaşı Ortadoğu'da çoktan başlamıştır ve halen devam etmektedir. 2003 Irak savaşı, İncil'de Armageddon olarak belirtilen, hadislerde ve Tevrat'ta da tüm alametleriyle tarif edilen ahir zaman alameti büyük savaşın başlangıç tarihidir. O tarihten bu yana Ortadoğu'da çatışmalar sona ermemiş ve sürekli olarak Müslüman kanı akmıştır, halen de akmaktadır. Milyonlarla ifade edilebilecek sayılarda Müslüman şehit olmuştur, Müslüman ülkelerin büyük bir çoğunluğunda çatışma, iç savaş, kargaşa ve terör vardır. Dolayısıyla Evanjeliklerin gelecekte olmasını bekledikleri Armageddon, aslında 2003 tarihinden beri Ortadoğu'da sürmektedir. Bu savaş, uzun bir süreç içinde gerçekleşmekte olan bir savaştır. Dolayısıyla günümüzde Ortadoğu'da yaşananların dışında gelecekte gerçekleşecek bir büyük savaş bulunmamaktadır. Gelecekte daha büyük bir savaş beklentisi, söz konusu Hristiyanları Ortadoğu ile ilgili pek çok konuda yanılığa düşürmektedir.

İlginç olan, Müslümanları savaş ve katliam yanlısı göstermeye, kendilerini ise sevgi ve barış yanlısı göstermeye çalışan bir kısım Hristiyanların böylesine hevesle savaş beklentisi içinde olmalarıdır. Oysa İslam inancına göre, ahir zamanda Hz. İsa (as)'dan hemen önce zuhur edecek ve Hz. İsa (as) ile birlikte tüm dünyaya İslam ahlakını hakim edecek olan **Hız. Mehdi (as) devrinde savaşların olmayacağını müjdeleyen kişi, İslam Peygamberi Hız. Muhammed (sav)'dir.** Yani bir kısım kişilerin dünya çapında yürüttükleri propagandanın aksine, gerçekte barış, huzur, adalet, şefkat ve sevgi yanlısı bir ahir zaman tasavvuru olan din İslam'dır.

Bir kısım Hristiyanların Hız. İsa (as)'ın dönüşü için milyonlarca insanın kanının dökülmesini, ülkelerin helak olmasını vazgeçilmez bir koşul olarak öne sürmeleri ve büyük bir gaflet içinde tüm Müslümanların büyük bir heyecanla bekledikleri mübarek Hız. Mehdi (as)'ın çıkışını deccaliyet olarak nitelendirmeye kalkmaları oldukça tehlikeli bir zihniyettir.

Bu senaryoda yanılgı taraf, tahrif edilmiş İncil pasajlarında yer alan bazı ifadeleri yanlış yorumlayarak, atların eyerlerine kadar kan dökülmesini heyecanla bekleyen bir kısım Evanjelik Hristiyanlardır. Ortadoğu'da zaten şu anda oluk oluk kan akıtılmakta ve bahsedilen dehşetli senaryo zaten gerçekleşmektedir. Gelecekte, bir başka savaş ile bundan daha korkunç bir senaryonun gerçekleşeceğine inanmak, bunun için Ortadoğu'yu tahrik etmek ve yeniden şekillendirmek gerektiğini savunmak deccaliyetin oyununa gelmektir.

Bu, dünya üzerinde gizli bir örgütlenme ve hakimiyet kurmak isteyen odakların, Hristiyan görünümü altında İncil'in sonradan eklenmiş ya da yanlış yorumlanmış bazı bölümlerini delil göstererek oynadıkları bir oyundur. Dindar kimliği ile bu oyunu oynamaktadırlar. Deccal ordusu, geçmişte de defalarca kullandığı ve defalarca başarılı olduğu bu oyunu tekrar oynamakta sakınca görmemektedir. Amaç; **dindar Müslüman, Hristiyan ve Musevilerin kardeş olmalarını;** Darwinizm'e, materyalizme, ateizme karşı **birlikte** fikri mücadelede bulunmalarını önleyebilmektir.

Uzun bir dönem boyunca oynanan bu oyun neticesinde dindarlar güçlerini yitirirken, deccaliyetin savunucuları güçlenmiş, böylece manevi değerleri yok sayan, bencilliği tek geçerli değer kabul eden, hayatı bitmek bilmeyen bir mücadele ve sadece gücünün ayakta kalabileceği bir savaş alanı gibi gösteren Darwinist ve materyalist zihniyeti kolaylıkla yaygınlaştırmışlardır. Armageddon şu an bu odakların en vahşi planıdır. Bu oyunun farkında olmayanların, barış ve sevgi dini olan İslamiyet'e karşı ne kadar hatalı bir bakış açısına sahip olacakları da anlaşılabilir.

İslam'a Karşı Olumsuz Bakış Açısı Planlı Geliştirilmiş Bir Senaryodur

Bazı İncil pasajlarını delil göstererek insanları büyük bir savaş beklentisi içine sokan bazı deccali odaklar, geliştirdikleri bu kanlı ahir zaman senaryosu ile asıl olarak, İslam'a yönelik yanlış bir bakış açısı oluşturmaya çalışmaktadırlar. Savaş senaryolarını destekleyen bir kısım yayınlar, yalan haberler, tek yanlı yorumlar ve provokasyonlar yoluyla samimi Müslümanları deccal gibi gösterme çabası içindedirler. Dünyada şu anda bir kısım Evanjelik Hristiyanların, İslam'a yönelik hasmane tutumlarının ve önyargılı bakış açılarının altında yatan temel neden budur. Bu kişiler, kendilerini dindar göstererek, ahir zaman tasavvurlarını İncil'e dayandırdıklarını iddia etmekte, tüm insanların barış ve güvenlik içinde yaşayacakları bir dünya tarifi yapan İslam dininde kesinlikle var olmayan savaş ve zulüm yanlısı hükümleri kendilerince İslam'a maletmeye çalışmaktadırlar. Bu odakların amacı, dikkati Müslümanların üzerine çekerek, savaş çığırtkanlığı yapan taraftarlarını ve Ortadoğu'da büyük bir savaş çıkarmaya yönelik politikalarını kamufle etmek; gerçekleşmesi halinde ateizme, dinsizliğe ve materyalizme karşı çok büyük bir güç oluşturacak olan Ehl-i Kitap ve Müslüman birlikteliğini bir şekilde engellemektir.

Bu çirkin oyun neticesinde, samimi dindar Hristiyanların bir kısmı İslam'ı yanlış tanımakta, yanlış yorumlamakta, İslam'ın güzellik, barış ve sevgi dini olduğu gerçeğinden habersiz kalmaktadırlar. Bu oyun, aynı zamanda Müslümanlarla Hristiyanlar arasında suni bir ayrılığın oluşmasına da neden olmaktadır. Bu sinsi plan neticesinde, aynı Allah'a inanan samimi dindarlar birlik olamamakta, hatta tam tersine aralarında suni bir nifak ve husumet oluşmaktadır. Bu durum, tüm dünyaya dinsizliği, Darwinizm'i, anarşiyi, zulmü, savaşları, cinayetleri, dejenerasyonu yaymak isteyen deccal sisteminin sinsice faaliyetlerini sürdürmesi için aradığı en uygun zemini oluşturmaktadır. Üç büyük dinin mensupları, yani Müslümanlar, Hristiyanlar ve Museviler birbirleriyle uğraşırken, meydan onlara kalmaktadır.

İnananların güç kaybetmesi, deccal taraftarlarının güç kazanması anlamına gelir. Bu nedenle de deccal taraftarlarının ateizmi, materyalizmi ve ahlaki dejenerasyonu yayabilmeleri, kendi ideolojilerini güçlendirmeleri için, iman edenlerin güçsüz ve kendi içlerinde paramparça olmaları gerekmektedir. Deccal taraftarlarının samimi dindarların arasındaki ittifakı bozmak ve onları bölmek için bu kadar uğraşmalarının sebebi budur. Oynanan bu sinsi oyun neticesinde dindar Hristiyanlar da, aslında farkında olmadan ve elbette istemeden bu odakların dinsizliği yayma politikasına alet olmaktadır.

Bu kirli oyuna karşı tüm gerçek dindarların tetikte olması ve asıl fikri mücadeleyi birlik ruhu içinde, Allah inancına karşı çıkan ve toplumları din ahlakından uzaklaştırmaya çalışan ideolojilere karşı yapmaları aciliyet arz eden bir durumdur. İnsanların barış ve huzur içinde, adalet ve güven içinde yaşamalarının önündeki en büyük tehlikenin, dinsizliği yayma amacını taşıyan deccal sistem ve onun denetimindeki Darwinizm, materyalizm gibi sapkın ideolojiler olduğu hiçbir zaman unutulmamalıdır.

Şunu belirtmek gerekir ki, İncil'de geçen deccal tarifi, Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav)'den rivayet edilen hadislerle tam bir mutabakat içindedir. Dolayısıyla, İslam kaynaklarında tarif edilen ve Müslüman aleminin asırlardır beklediği, deccal ile Hristiyan aleminin beklediği deccal aynı özelliklere sahiptir, aynı aldatma yöntemlerini uygulayacak, aynı sapkın ideolojilerin yaygınlaşması için kirli bir mücadele yürütecektir. Bir başka deyişle asıl olan Hristiyanların, ortak düşmanları olan deccale karşı Müslümanlarla birlikte hareket etmeleridir.

Armageddon çoktan başlamıştır ve halen devam etmektedir

Daha önce belirttiğimiz gibi, ileride yaşanacağı söylenen Armageddon aslında çoktan başlamıştır ve sürmektedir. Armageddon savaşının, geçtiğimiz yıllarda gerçekleşen Irak savaşı ile başladığı ve halen devam etmekte olduğunu hem İslami kaynaklarda hem de Hristiyan kaynaklarında yer alan alametler durumu tam olarak teyit etmektedir. "Büyük ve kanlı bir savaş olacak" diyen deccal taraftarı odaklar da bu gerçeği çok iyi bilmekte, fakat bilinçli olarak insanlardan saklamaktadırlar.

Irak; 2003 yılında ABD, İngiltere, Avustralya, İspanya, Danimarka ve Polonya'dan gelen askerlerle işgal edilmiştir. Bu işgal sırasında, Müslümanlardan da, Hristiyan veya başka dinlere mensup kişilerden de sivil ve asker çok fazla insan şehit edilmiş veya öldürülmüştür.

İncil'de Irak'ın ahir zamandaki işgali şu şekilde tarif edilmiştir:

Dünya tüccarları onun [Babil¹] için ağlayıp yas tutuyor. Çünkü mallarını satın alacak kimse yok artık. Altını, gümüşü, değerli taşları, incileri, ince keteni, ipeği, mor ve kırmızı kumaşları, her çeşit kokulu ağacı, fildişinden yapılmış her çeşit eşyayı, en pahalı ağaçlardan, tunç, demir ve mermerden yapılmış her çeşit malı, tarçın ve kakule, buhur, güzel kokulu yağ, günnük... zeytinyağı, ince un ve buğdayı, sığırları, koyunları, atları, arabaları... satın alacak kimse yok artık. Diyecekler ki, "Canının çektiği meyveler elinden gitti, bütün değerli ve göz alıcı malların yok oldu..." Babil'de bu malları satarak zenginleşen tüccarlar, **kentin çektiği ızdıraptan dehşete düşecekler...** "İnce keten, mor ve kırmızı kumaş kuşanmış, altın, değerli taş ve incilerle süslenmiş koca kent! **Onca büyük zenginlik bir saat içinde yok oldu.** Gemi kaptanları, yolcular, tayfalar, denizde çalışanların hepsi, onu yakan ateşin dumanını görünce uzakta durup, **"Koca kent [Babil] gibisi var mı?" diye feryat ettiler...** "Denizde gemileri olanların hepsi onun sayesinde, onun değerli mallarıyla zengin olmuşlardı. **Kent bir saat içinde viraneye döndü.**" ... **"Koca kent Babil de işte böyle şiddetle atılacak...** Senin tüccarların dünyanın büyükleriydi." (Vahiy, 18:11-21)

Irak'ın farklı ülkeler tarafından işgal edilmesi, Irak'ta yaşanacak katliam, çatışmaların Şam adı altında Suriye'ye uğrayacağı ve Ortadoğu'daki Armageddon savaşı hadislerde de en ince detayına kadar bildirilmiştir:

"Ahir zamanda Bağdat alevlerle yok edilir..." (Risalet-ül Huruc-ül Mehdi, Cilt 3, sf. 177)

Irak'ın işgalinin başladığı günden itibaren Bağdat, en yoğun bombardımana tutulan şehirlerden biri olmuştur. Ağır bombardıman, geceleri Bağdat'ın tıpkı hadiste haber verildiği gibi alev alev yanmasına neden olmuştur. Bağdat'ın gazete ve televizyon haberlerine yansıyan görüntüleri, yukarıdaki hadiste dikkat çekilen olayla tam olarak mutabıktır.

Resulullah (sav) şöyle buyurmuştur: "...Öyle bela ve musibetler olacak ki, hiçbir kimse, sığınabileceği bir makam bulamayacaktır. **Bu belalar Şam'ın etrafında dolanacak, Irak'ın üzerine çökecek.** Arabistan yarımadasının elini ve ayağını bağlayacaktır... Onlar belayı bir tarafta defetmeye çalışırlarken, diğer taraftan o yine ortaya çıkacaktır." (Kenzul Ummal, Kitab-ul kıyame kısm-ul efal, c.5, s. 38-39)

Hadiste bildirilen "musibetlerin Şam'ın etrafında dolaşıp, Irak'ın üzerine çökecek olması", hem Suriye hem de Irak'ta çatışmaların sürekli devam ettiğini vurgulamaktadır. Nitekim günümüzde Ortadoğu'nun en karışık coğrafyası Suriye ve Irak'tır.

"... Irak'a saldırılmadıkça kıyamet kopmaz. Ve Irak'taki masum insanlar Şam'a doğru sığınma yerleri ararlar. Şam yeniden yapılır, Irak da yeniden yapılır." (Kenzul Ummal, Kitab-ul kıyame kısm-ul efal, c. 5, s. 254)

¹ Babil: Günümüz Irak'ın başkenti Bağdat yakınlarında bulunan eski bir şehir ismidir.

Hadiste Irak'ın ve Suriye'nin yeniden inşa edileceğine dikkat çekilmektedir. gerçekten de yaşanan çatışmalar nedeniyle Irak'ın ve 2011 yılından beri de Suriye'nin hemen her yeri yerle bir olmuştur. Her iki ülkenin de yeniden inşa edilmesi mecburi hale gelmiştir.

"Irak halkı üç fırkaya ayrılır. Bir kısmı çapulculara katılır. Bir kısmı ailelerini geride bırakıp kaçarlar. Bir kısmı savaşır ve öldürülürler. Siz bunları gördüğünüz vakit kıyamete hazırlanın." (Yusuf el-Makdisi, Fera İdu Fevaidi'l Fikr Fi'l İmam El-Mehdi El-Muntazar)

Hadiste haber verildiğine göre, Irak'taki karışıklıklar ve Irak'ın belli bölgelerinin işgali sonrasında halkın bir grubu "çapulculara" katılacaktır. Gerçekten de çatışmalar sırasında halkın bir kısmı, hırsızlık, gasp, yağmalama gibi "çapulculuk" olarak nitelendirilebilecek faaliyetleri yapanlara dahil olmuşlardır. Hadiste bir kısım halkın ise, yapılan zulümden dolayı bulundukları yerden bir an önce kaçmaya yeltenecekleri, hatta geride bıraktıkları ailelerini dahi düşünemez konumda olacakları haber verilmiştir. Hadiste halkın bir kısmının ise, savaşa katılacağı ve öldürüleceği bildirilmektedir. Irak'ın, önce ABD ve özellikle sonra çeşitli radikal örgütler tarafından işgali sırasında da, çok fazla çatışma gerçekleşmiş ve çok fazla kişi hayatını kaybetmiş, çok fazla sayıda kişi de bölgeden kaçmıştır.

Ebu Nadre (r.a.) dedi ki; Cabir (r.a.)'ın yanında idik, şöyle dedi: "Öyle bir zaman yaklaşıyor ki, Irak ahalisine bir kafiz (ölçek), bir dirhem (bir ağırlık ölçüsüdür) sevk olunmayacak". Dedik ki: "Bu kimden dolayı olur." Dedi ki: **"Acemler ('Arap olmayanlar) bunu men' ederler."** Sonra dedi: "Şam ahalisine bir dinar, bir müdy (kile, bir ölçü birimidir) sevk olunmayacak". "Bu kimden dolayı olur" dedik. **"Rumlar'dan dolayı"** dedi. (Et-Tac, Ali Nâsif el-Hüseyni)

Irak, Müslüman olmayan yabancı devletler tarafından işgal edilmiş ve hemen arkasından hadiste belirtildiği gibi, yine yabancı devletler tarafından Irak'a uzun süre ambargo uygulanmıştır.

"Irak'a ölçeği ve dirhemi verilmeyecek. Şam'a da ölçeği ve dinarı verilmeyecek. Mısır'a ölçeği ve dinarı verilmeyecek. Başladığınız yere döneceksiniz" buyurdu ve üç kere tekrar etti. Buna Ebu Hureyre'nin eti ve kanı şahit oldu." (Müslim, Fiten 33, (2896); Ebu Davud, Harac 29, (3035))

"Iraklıların elinde ölçecekleri bir tartı aleti ve alışveriş yapabilecekleri bir para hemen hemen kalmayacak." (Kenzul Ummal, Kitab-ul kıyame kısm-ul efal, c.5, s. 45)

Hadislerde üç ülkeye dikkat çekilmesi manidardır. Irak, Suriye ve Mısır, çeşitli sebeplerle günümüzde karışıklıkların arttığı Ortadoğu'nun üç büyük ülkesidir. Hadislerde belirtildiği şekilde söz konusu çatışmalar nedeniyle her üç ülkenin de ekonomisi büyük zarar görmüştür. Irak'ın işgali sonrasında Irak dinarının tedavülden kaldırılması söz konusu olmuş, Mısır'da yaşanan iç çatışmalar sonrası ekonomiye büyük darbe gelmiştir. Suriye'de ise zaten ekonomi diye bir şey kalmamış durumdadır.

İncil pasajlarından ve Peygamberimiz (sav)'den rivayet edilen hadislerden de açıkça anlaşılacağı gibi Irak'ta başlamış ve Ortadoğu'nun büyük bir bölümünde yaygınlaşmış olan savaş, Armageddon ile ilgili tüm tariflere uygun düşmektedir. Armageddon, Hazreti İsa (as) ve Hz. Mehdi (as)'ın çıkışından önce yeryüzünde gerçekleşecek olan ahir zaman alametlerinden bir alamettir. Armageddon konusunda geliştirilmiş geleceğe dair bütün oyunlar Hz. Mehdi (as) ve Hz. İsa (as)'ın gelişi ile bozulacaktır. Deccal odaklarının destekçisi haline getirilmiş olan bir kısım Müslüman ve Hristiyanların kan ve vahşet beklentileri boşa çıkacaktır. Hz. İsa (as)'ın zuhuru, bir kan ve savaş habercisi değil, tam tersine bütün bu savaşların sona erdiği, Ortadoğu'nun ve dünyanın refaha erdiği bir barış habercisi olacaktır.

GERÇEK MÜSLÜMANLAR, GERÇEK HİRİSTİYANLAR VE GERÇEK MUSEVİLER BARIŞ KONUSUNDA İTTİFAK EDECEK VE BİRLİKTE ALLAH'IN ADINI YÜCELTECEKLERDİR. Hz. Mehdi (as)'ın zuhur ettiği dönem, tüm bu vahşet senaryolarının aksine, SEVGİ, BARIŞ, HUZUR, GÜVENLİK DÖNEMİ OLACAKTIR.

Hz. Mehdi (as) döneminde SAVAŞLAR, KATLIAMLAR SONA ERECEKTİR. SUÇ İŞLENMEYECEKTİR, CEZAEVLERİ BİLE BOŞALACAKTIR. Tank, top, tüfekler eritilip yok edilecektir.

Hz. Mehdi (as) döneminde değil savaş kargaşa yaşanması, TEK BİR KİŞİNİN BURNU BİLE KANAMAYACAKTIR. Hz. Mehdi (as), şefkati, sevgisi, adaleti, güzel ahlakı ile bütün dünyayı kardeşliğe, barış ve sevgiye yöneltecek, dünya barış ve bolluğun hüküm sürdüğü, insanların nimet ve huzur içinde yaşadığı ALTIN ÇAĞ'a girecektir.

Cenab-ı Allah, her üç dinde de sevgiyi, barışı ve kardeşliği övmüş ve yüceltmıştır. Allah'ın tüm inananlara bir rahmet olarak haber verdiği Hz. Mehdi (a.s.) dönemini, bir katliam ve vahşet dönemi gibi göstermeye çalışan sapkın düşüncenin, deccalin bir oyunu olduğu görmezden gelinmemelidir. Samimi olan her Müslüman ve her Hristiyan akılcı düşünmeli ve oynanan bu oyunun farkına varmalıdır.

BÖLÜM 7

BAZI HRİSTİYANLARIN MÜSLÜMANLARA YÖNELİK BAKIŞ AÇILARINDAKİ YANILGILAR

Bağnaz, bir dinin gereklerini uygular gibi görünüp aslında o dine sonradan dahil edilmiş hurafelere uyan hatta hurafeleri kendisi oluşturan kişiye denir. Her dinin içinde bağnazlar olabilir. Bağnaz bir insanın en belirgin özelliği, tabi olduğunu iddia ettiği dinin hükümlerine göre davranmayı reddetmesi, hatta o dinin getirdiği yükümlülükleri kabul etmemesi, kendine göre bir din anlayışı benimsemesi ve bunu kendisine ve topluma dayatmaya çalışmasıdır. Dolayısıyla bağnaz görüşteki bir insan için dinde olmayan uygulamalar kolaylıkla dine dahil edilebilir. Din dışı olan konular pervasızca uygulanabilir, hatta din adı altında cinayetler işlenebilir, toplumlar cehalete sürüklenebilir, baskılar uygulanabilir, sevgiyi ön plana çıkaran hak dinler nefret dinleri şeklinde lanse edilebilir. İşte bu yüzden bir bağnaz, son derece tehlikelidir.

Biraz önce belirttiğimiz gibi bağnaz her dinden çıkabilir. Hristiyan bağnazlar olduğu ve Hristiyanlığı olduğundan tamamen farklı gösterdikleri, bu sevgi dinini adeta bir nefret dini şeklinde gösterebildikleri gibi; İslam'ı olduğundan farklı göstermeye çalışan da bağnazlardır. İslam adı altında öfke, cahillik, nefret, intihar, katliam gibi terimlerle anılan; bilime, sanata, güzel olan her şeye karşı olan; nimetlerden zevk alamayan ve Hristiyan ve Musevilere karşı hasmane bir tutum içinde olan zihniyet, Müslümanların değil, bağnazların zihniyetidir. Pek çok insan kendilerince İslam ile özdeşleştirdikleri bu garip görüntüyü eleştirmekte ve bu nedenle İslam'a karşı cephe almaktadırlar. Oysa cephe almaları gereken İslam değil, bağnazlıktır, radikal zihniyettir..

Radikalizm, Kuran'a zıt, sevgisiz sistemin adıdır

İslam dinine maledilmeye çalışılan karanlık ve kan dökücü zihniyet, gerçekte Müslümanlık değil, bağnazlıktır. Bu, din adına radikalizmi savunmak demektir. **Bağnaz kişi, yani bir radikal sevgisizdir, ruhu kapkaradır, bağnaz ve anlayışsızdır. Her türlü güzelliğe, estetiğe, sanata, bilime karşıdır. Hayata karşıdır; neşeye, sevince, mutluluğa karşıdır.**

Bağnaz zihniyetteki bir kişi her güzelliğe nefretle bakar. Çiçekten nefret eder, çocuktan nefret eder, kediden, köpekten, tavşandan nefret eder. İçi ve ruhu bomboştur. Ruhlarında sevgiye dair hiçbir şey yoktur. İnsana değer vermez, canlı hiçbir varlığa önem vermezler. İncelik, şefkat, merhamet onların aşına oldukları kavramlar değildir.

Bütün bunların sonucu olarak bir bağnaz, **kadından da nefret eder.** Bazı kişilerce İslam'a mal edilmeye çalışılan kadın düşmanlığı, gerçekte kadına en fazla değeri veren, kadını yüceltip koruyan İslam'ın değil, bağnaz ve gerici radikallerin özelliğidir. (Bu konu kitabın ilerleyen sayfalarında detaylı olarak ele alınacaktır)

Bağnaz zihniyetteki bir kişi, kimseyi sevmeyi sevmediği gibi sevilmez de. Herkes bir bağnazın varlığından, mantığından, yaşam şeklinden, düşünce tarzından rahatsızlık duyar. Hatta bağnaz zihniyetekilerden diğer bağnazlar bile nefret ederler. Hiçbir zaman birlik içinde, dostluk ve rahatlık içinde değildirler. Bu elbette Kuran'dan uzak yaşamalarından kaynaklanır.

Burada tekrar önemle belirtmek gerekir ki bir bağnaz ya da başka bir deyişle bir radikal, her dinde her kesimde bulunabilir. Yalnızca Müslümanların değil, Hristiyan ve Musevi topluluklarının arasında da dini özünden uzaklaştırmaya çalışan, Allah inancının getirdiği coşku ve sevgi yerine kapkaranlık ve kan dökücü bir ruh halini yerleştirmeye çalışan insanlar bulunmaktadır. Burada konu itibarıyla Müslümanlar arasına sızmaya çalışan bağnaz kesimden bahsedilmektedir.

Bir bağnaz, hangi kesimden ve hangi dinden olursa olsun aynı kirli ve karanlık fikrin temsilcisidir. **Bu ürkütücü ruh halinin bir sonucu olarak bağnaz zihniyetteki bir kişi daima kan ister. Her yerde kan arar. Ancak kan ve zulüm ile rahat eder.** İçindeki nefreti ancak kan akıtarak, kötülükle ifade eder. İşte, İslam adına ortaya çıkıp kan dökücülüğü savunan, Hristiyanlara, Musevilere hatta Müslümanlara düşmanlık ve husumet saçan kişiler, Kuran'da tarif edilen gerçek MÜSLÜMANLAR DEĞİL, deccaliyetin etkisi altındaki BAĞNAZLARDIR.

İşte tüm bu sebeplerden dolayı Hristiyan kardeşlerimizin bağnazları, gerçek Müslümanlardan, bağnaz zihniyeti de gerçek İslam dininden çok iyi ayırt etmeleri gerekmektedir. Ancak o zaman karşı olduklarının İslamiyet değil radikalizm olduğunu görebileceklerdir.

Peki İslam, neden dünyada bağnazlar tarafından olduğundan farklı gösterilmekte ve buna izin verilmektedir?

Müslüman Karşıtlığını Körükleyen Deccaliyet ve Radikalizm Bağlantısı

Müslüman karşıtlığını yaygınlaştırmak, deccal için önemli bir hedeftir. Çünkü İslam son hak dindir ve Kuran 1400 yıldır hiçbir değişikliğe uğramamıştır. Allah'ın koruması altında olan Kuran ayetleri, hak dinin kamil anlamda yaşanması için yeterlidir. Kuran'a tam uyularak yaşanan gerçek İslam ile sağlam ve güçlü iman oluşur.

İşe bu güçlü iman, insanların gitgide daha fazla dindarlaşması ve üç dinin inananları arasında her geçen gün gelişen tesanüt, deccal için büyük bir tehlike ve tehdittir. İslam ahlakında önemli bir yeri olan birlikten-beraberlikten kaynaklanan maddi ve manevi güç, deccalin yıllar içinde geliştirdiği bütün şeytani sistemleri ve ideolojileri ortadan kaldıracak büyüklüktedir. Deccal; Müslümanların tamamı birlik olduğunda ve bu birlik, Musevi ve Hristiyanlarla da ittifak kurduğunda bunun dünyada nasıl dev bir güç oluşturacağını, felsefesinin ilmi ve fikri yönden nasıl bir bozguna uğrayacağını çok iyi bilmektedir.

Deccal sisteminin önde gelenleri, oluşturdukları şeytani sistemin karşısında yer alan bu manevi gücün varlığından uzun süredir haberdardırlar. Nitekim yıllardır, ince politika ve stratejilerle oluşturdukları kanlı Armageddon planının sebebi de bunun farkında olmalarıdır. Bu plan dahilinde, **gerçekte Darwinist ve ateist olan birtakım kişileri "Müslüman" adı altında terörist olarak yetiştirmiş, sözde İslam'a hizmet adı altında katliamlara göndermişlerdir.** Yine söz konusu odaklar, masum insanlara yönelik cinayet, suikast, katliam, intihar saldırısı gibi İslam'ın ruhuna tamamen aykırı olan kavramları İslam'da varmış gibi sunmuşlardır. Hatta İslam'a aykırı olan fikirleri öylesine yaygınlaştırmışlardır ki, **kendilerini İslam alimi gibi gösteren bir takım kişiler** bile, tüm dinler arasında yaşanacak ve milyonların ölümüyle sonuçlanacak bu kanlı savaş planını açıkça savunur hale gelmişlerdir. Yüz binlerce kişiyi etkilemiş, yüz binlerce kişiye adam öldürmeyi, katliam yapmayı makul gösterebilmişlerdir. Üstelik bunu Allah adına yaptıklarına, kendilerini ve çevrelerindeki kişileri inandırmışlardır.

Bu kitapta ele aldığımız Armageddon savaşı beklentisi gibi İslam'a maledilmeye çalışılan katliam ve savaş senaryoları da aynı deccali zihniyetin ürünüdür. Deccal bu yöntemi kullanarak iman edenler arasında ayrılık çıkarmayı, onları birbirine düşürmeyi, iman edenlerin gücünü kırmayı ve böylelikle de kendi sapkın planlarını uygulamak için imkan ve ortam sağlamayı hedeflemektedir ve bunu büyük oranda başarmıştır.

Şunu daima hatırlamak gerekir. Deccal, iman edenlere karşı her zaman Allah'ın ismini kullanarak ortaya çıkmıştır. O, hiçbir zaman kendi yüzünü açıkça belli etmez. İman edenleri doğru yoldan uzaklaştırmak **için mutlaka dini ve dindar görünümü birtakım insanları kullanır**. İşte bu nedenle deccal dindar kesim üzerinde etkili olabilmiş, kendi şeytani sistemini destekleyecek ve güçlendirecek her türlü batıl ve sapkın fikri kolaylıkla yaygınlaştırmıştır.

İslam'la bağdaştırılmaya çalışılan sapkın iddiaların -bunlar arasında Müslümanların Hristiyanları ve Musevileri katletmek istedikleri, Müslüman olmayanlara yaşam hakkı tanımayacakları, sevgi ve şefkatten uzak oldukları gibi gerçekdışı iddialar sayılabilir- tümü uydurmadır.

Gerçek bir barış ve sevgi dini olan İslam'ın aslını bilmeyenler, Kuran ayetlerindeki kardeşlik, adalet, barış, merhamet ve şefkat ile ilgili ayetlerden habersiz olan kimseler, bu gerçek dışı iddiaların sapkın yönlerini göremeyebilirler. Deccali odakların İslam'a yüklemeye çalıştıkları söz konusu İslam görüntüsünün sapkın ve yalan olduğunu anlayabilmek için; **Kuran ile hükmeden, Kuran'ın ruhunu bilen, Kuran'ı Peygamberimiz (sav) gibi anlayan ve uygulayan** insanlar olmak gerekmektedir. Eğer bir insan "bağnaz" ise, yani İslam dinini sapkın hurafelerle yorumluyor, kendince akıl ve mantık ile bağdaşmayan -aynı zamanda Kuran ile de bağdaşmayan- hükümler üretiyor, bir kolaylık dini olan İslam'ı (haşa) zor, anlaşılmaz, çatışmacı, kavgacı, sevgisiz vs. gibi gösteriyorsa, bu gerçeği anlaması -Allah'ın dilemesi dışında- mümkün değildir. Asıl önemlisi bağnazlık, yalnızca İslam için değil, Hristiyanlık ve Musevilik için de büyük bir tehlikedir. Dolayısıyla İslam'a maledilmeye çalışılan sapkın anlayışların temelini anlayabilmek için bağnazlığın Kuran'dan ve genel olarak tüm hak dinlerden ne kadar uzak olduğunu iyi kavramak gerekmektedir.

Bağnazlar Kuran'ı uygulamazlar ve uygulatmazlar

Bağnazlık yani radikalizm **İslam'a karşı deccalin en büyük taraftarlarıdır**. Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav) bunu bir hadis-i şerif ile şöyle haber vermiştir:

"Ümmetimden başı sarıklı yetmiş bin alim kişi, deccale tabi olacaklar." (İmam Ahmed Bin Hanbel, Müsned, sf. 796)

Peygamberimiz (sav) hadisinde, deccale tabi olacak kişileri belirtirken, özellikle **Müslüman ümmetinin içinden çıkacak ve kendini "alim" gibi gösterecek** kişilerden bahsetmektedir. Hadiste, deccal taraftarı olarak tüm Allah dostlarına karşı faaliyet yapan ve dine en çok zarar veren başlıca grubun, **kendini Müslüman olarak gösteren bağnazlar** olduğuna dikkat çekilmektedir.

Yine Peygamberimiz (sav) bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmaktadır:

*"Ahir zamanda türemeler çıkacak: beyinleri çalışmayacak. Konuşurken çok güzel konuşacaklar. **Kuran okuyacaklar, fakat imanları gırtlaklarından aşağıya geçmeyecek...**" (Buhari, Sahih 3611, 5057, 6930, Müslim, 1066, Ebu Davud 4767, Ahmed bin Hanbel, Müsned 1, 81, 113, 131, 289; Tayalisi, el-Müsned, nr. 1984.)*

Hadis-i şerifte belirtildiği gibi, bu kişiler çok güzel hitabeti olan ve Kuran'ı okuyan kişiler olacak; fakat "imanları boğazlarından geçmeyecek", yani **Kuran'ı esas olarak kabul etmeyeceklerdir**. Kuran'dan bahsedecek

ancak Kuran'a bağılı olmayacak ve Kuran'a hurafe karıştırarak hükmedeceklerdir. Kuran'ın açıklamalarını yeterli görmeyecek, İslam adına kendi türettikleri dini uygulayacaklardır.

Bağnazların amacı, Kuran'ı uygulatmamaktır. Onlar, Kuran'da olmayan şeyleri İslam dinine dahil etmeye çalışırken, Kuran ayetlerinde yer alan ve kendi batıl hurafelerine uymayan hükümleri ve tavsiyeleri de reddederler.

Onlar için Kuran'ın sevgiyi, şefkati, kardeşliği, birliği, barışı öğütlemesi, Kuran'da tüm güzelliklerin övülmesi, sanatın, bilimin teşvik edilmesi büyük bir öfke sebebidir. Kuran ahlakını yaşamanın getirdiği ruh kalitesi ve derinliği, akılcı, estetik, modern, sevgi dolu Müslüman modeli, onların hurafeci dinlerine hiçbir şekilde uymamaktadır. İşte bu yüzden deccal, kendince Kuran'a dayalı İslam dinini içten vurmak ve sözde ortadan kaldırmak için bağnazlığı kullanmaktadır. Ancak özellikle belirtmek gerekir ki, deccalin ordusunun önemli bir kısmını her dinden çıkacak olan ve kendi dinlerine de tüm dünyaya da zarar verme amacındaki bağnazlar oluşturmaktadır. Hristiyan bağnazlar da, Musevi bağnazlar da, Müslüman bağnazlar da aynı kanlı senaryo için birleşmekte, bu savaşın oluşması ve dünyadaki deccali sistemin yaygınlaşması için ellerinden ne gelirse yapmaktadırlar.

Burada şunu da belirtmek gerekir: Gerçekten samimi olan, Cenab-ı Allah'ı kalpten ve içten seven, yalnızca bilgisizliğinden veya aldığı yanlış eğitimden dolayı İslam dininde gerçekte yer almayan fikirleri savunan kişiler olabilir. Şu anda dünyadaki radikal kesimin büyük bir bölümünü bu kişiler oluşturmaktadır ve bu kişilere yönelik mutlaka şefkatli bir eğitim çalışması gerekmektedir. Onlar, Kuran'ın ışığı ile aydınlandıklarında mutlaka doğruyu ve hakkı kabul edecek olan kişilerdir. Yüce Allah mutlaka samimi kullarına doğru yolu gösterendir.

Bağnazlık Hristiyanlık için de bir tehlikedir

Daha önce belirttiğimiz gibi bağnaz her dinden çıkabilmektedir. Nitekim Hz. İsa (as)'a kendilerince zarar vermeye çalışanlar da din adına ortaya çıkan dönemin bağnazlarıydı.

İncil'de Hz. İsa (as), ikiyüzlüler, körler ve yılanlar şeklinde seslendiği bağnazları şu açık ifadelerle tarif etmiştir:

"Vay halinize ey din bilginleri ve Ferisiler, ikiyüzlüler! Göklerin Egemenliği'nin kapısını insanların yüzüne kapıyorsunuz; ne kendiniz içeri giriyor, ne de girmek isteyenleri bırakıyorsunuz!"

"Vay halinize ey din bilginleri ve Ferisiler, ikiyüzlüler! Tek bir kişiyi dininize döndürmek için denizleri, kıtaları dolaşırsınız. Dininize döneni de kendinizden iki kat cehennemlik yaparsınız."

"Vay halinize ey din bilginleri ve Ferisiler, ikiyüzlüler! Siz nanenin, dereotunun ve kimyonun ondallığını verirsiniz de, Kutsal Yasa'nın daha önemli konularını –adaleti, merhameti, sadakati– ihmal edersiniz. Ondalık vermeyi ihmal etmeden asıl bunları yerine getirmeniz gerekirdi. Ey kör kılavuzlar! Küçük sineği süzer ayırır, ama deveyi yutarsınız!"

"Vay halinize ey din bilginleri ve Ferisiler, ikiyüzlüler! Bardağın ve çanağın dışını temizlersiniz, oysa bunların içi açgözlülük ve taşkınlıkla doludur. Ey kör Ferisi! Sen önce bardağın ve çanağın içini temizle ki, dıştan da temiz olsunlar."

"Vay halinize ey din bilginleri ve Ferisiler, ikiyüzlüler! Siz dıştan güzel görünen, ama içi ölü kemikleri ve her türlü pislikle dolu badanalı mezarlara benzersiniz. Dıştan insanlara doğru görünürsünüz, ama içte ikiyüzlülük ve kötülükle dolusunuz."

"Sizi yılanlar, engerekler soyu! Cehennem cezasından nasıl kaçacaksınız? İşte bunun için size peygamberler, bilge kişiler ve din bilginleri gönderiyorum. Bunlardan kimini öldürecek, ... Kimini havralarınızda kamçılacak, kentten kente kovalayacaksınız. Böylelikle, doğru kişi olan Habil'in kanından, tapınakla sunak arasında öldürdüğünüz Bereky'a oğlu Zekeriya'nın kanına kadar, yeryüzünde akıtılan her doğru kişinin kanından sorumlu tutulacaksınız. (Matta 23: 13-35)

Hristiyanlar Bağnazlığı, Gerçek İslamiyetle Karıştırmamalıdır

Kuran'da hiçbir şekilde yeri olmayan; İslam adına savaşlar çıkaran, zulüm yapan, intihar saldırıları düzenleyen, öldürme ve kan dökme peşinde olan Müslüman modeli, Hristiyan ve Musevilerin İslam dini hakkında yanlış bir kanaat sahibi olmalarına sebep olmaktadır.

Daha önce belirttiğimiz gibi **kan dökücü zulüm sistemini savunanlar gerçek İslam'dan yani Kuran ahlakından tamamen uzaktırlar**. Onlar, cehaletle kendi ürettikleri hurafelerle ve batıl inanışlarla dolu batıl dinlerinin bir gereği olarak bunu yapmaktadırlar. **Kuran'da sevgisiz, merhametsiz, çatışmacı bir zihniyete kesinlikle yer yoktur.**

Kuran'da Rabbimiz hangi dinden olursa olsun, bağnazlığı savunan, dini hurafelerle karıştırmaya ve yaşanmaz hale getirmeye kalkan, Allah adına insanları aldatmaya çalışan bu zihniyetteki kişileri şöyle tanıtmaktadır:

Onlardan öyleleri vardır ki, dillerini Kitab'a doğru eğip бүkerler, siz onu (bu okur gördüklerini) kitaptan sanasınız diye. Oysa o kitaptan değildir. "Bu Allah Katındandır" derler. Oysa o, Allah Katından değildir. Kendileri de bildikleri halde Allah'a karşı (böyle) yalan söylerler. (Al-i İmran Suresi, 78)

Gerçek Müslümanlık Allah'ın Kuran'da bildirdiği, mübarek Peygamberimiz (sav)'in tefsir ettiği İslam ahlakına uymakla olur. Yani Müslümanlar, bazı bağnazların hurafelerine ve uydurma izahlarına göre değil, **Kuran'a ve Peygamberimiz (sav)'in sünnetine göre yaşamakla yükümlüdürler**. Ölçü hurafeler değil, Kuran ve sünnettir. Asr-ı Saadet döneminde, Kuran'a ve Peygamberimiz (sav)'in hayatına göre yaşanan İslam gerçek İslam'dır. Peygamberimiz (sav)'in çok şefkatli, sevgi dolu, koruyucu, asil, sanata, estetiğe, güzelliğe, temizliğe, nezakete çok değer veren hayatı her Müslüman için en mükemmel örnektir. Dolayısıyla **Müslüman olmayanların İslam'ı gerçeklere göre değil de bazı bağnazların karanlık yaşamlarına göre değerlendirmeleri büyük bir hatadır**. (Konuyla ilgili detaylı bilgi için bkz. Harun Yahya, *Karanlık Tehlike Bağnazlık*)

Hristiyan kardeşlerimiz aşağıdaki açıklamaları mutlaka dikkatle okumalıdır:

1. BÖLÜM

İslam'ı Şiddetle Bağdaştırmak Gerçek İslam'ı Tanımamaktan Kaynaklanır

Terörist saldırıları, kitle katliamlarını, intihar bombacılarının eylemlerini İslam'la bağdaştıran bazı kişiler, dünyada İslam adına terör estirenlerin Müslüman oldukları yanılgısına kapılmaktadırlar. Üstelik bu kişilerin Kuran'a uyan gerçek birer Müslüman olduklarını düşünmektedirler. Oysa bu kişilerin ne İslam ile ne de kutsal kitabımız Kuran-ı Kerim ile hiçbir ilgileri yoktur.

İslam Dini; Terörist Saldırıları, Katliamları, İntihar Saldırılarını ve Her Türlü Vahşeti Lanetler

Günümüzde dünyaca tanınıp bilinen ve ülkelerinde zalimlikler yapan terörist liderlerin büyük bir çoğunluğu, gerçekte provokasyon için özel olarak eğitilmiş istihbarat ajanlarıdır. Bunlar, Amerika ve Avrupa'da tanınmış istihbarat birimlerine mensupturlar ve doğrudan bu teşkilatlardan emir alırlar. Bu kişilerin tamamı materyalist ve Darwinist eğitim görmüştür. Bu kimseler Allah'ın emrettiği gerçek İslam ahlakını hayatlarının hiçbir anında yaşamayan, Peygamberimiz (sav)'in sevgi ve şefkat dolu, merhametli, affedici ve adalet sahibi ahlakından uzak, **Darwinist telkinlerin etkisi altında olan kimselerdir. Bu kişilerin düştükleri büyük yanılgıya göre hayatta kalmanın ve güçlü olmanın tek yolu çatışmadır, savaştır. Sözde şiddet ve zulüm yaşamın gereğidir, sevgi, şefkat ve merhamet gibi hasletler ise kişiyi zayıf gösteren acizliklerdir.**

Bazı ibadetleri yerine getirmeleri, herhangi bir İslam ülkesinin vatandaşı olmaları, kimliklerinde Müslüman yazıyor olması gerçeği değiştirmez. Bu kimseler tamamen Darwinist dünya görüşüne sahip insanlardır. Çevrelerindeki insanları da materyalist-Darwinist bakış açısına göre değerlendirirler:

Onların bu büyük yanılgılarına göre, "İnsanlar, biraz daha gelişmiş hayvanlardır; ruhları ve benlikleri yoktur, hiç kimseye karşı sorumlu değildirler. Her hayvan gibi insan da hayatta kalabilmek için bencil olmak, sadece kendini düşünmek zorundadır. Bu hayvan topluluğunun içinde zayıf olanlar mutlaka elenerek, yok edilmelidir." Elbette ki bu yanlış mantıktaki bir insanın kitle katliamları gerçekleştirmesini engelleyebilecek hiçbir ahlaki ve vicdani neden kalmamaktadır.

Söz konusu terörist liderler, gerçekte, Amerika'da ve çeşitli Avrupa ülkelerinde, İslam ahlakından uzak şekilde "şımarık ve züppe" yetiştirilmiş, gece kulüplerinden çıkmayan, Batı kültürünün olumsuz ve dejenere yönlerini kabullenmiş ateist zihniyetteki kişilerdir. Burada şunu belirtmek gerekir ki, bir kimse din ahlakını yaşamaya başlamadan önce her türlü farklı yaşantı içinde olabilir, bu kınanacak bir durum değildir. Kişinin samimi olarak tevbe edip Allah inancına yönelmesiyle Allah'ın bu hatalarını affetmesi umulur. Ama söz konusu kimseler için durum farklıdır.

Bu kişiler görev zamanları geldiğinde, sakal bırakıp ehl-i sünnet bir Müslüman görünümüne bürünüp işbaşına geçerler. Birtakım istihbarat teşkilatlarının derin bölümlerinden gereken emirleri alır ve bunlara uygun eylemlerini tereddütsüz yerine getirirler. **Onların Müslümanlıkla, İslam ile hiçbir ilgileri yoktur.** Onların dini İslam değil; materyalizmdir, Darwinizm'dir. Kuran'a tam anlamıyla uyan, samimi Müslümanların, Kuran'a muhalif olan böyle bir zulüm sisteminin destekçisi ve parçası olmaları mümkün değildir. **Dünyada bu zulmü gerçekleştirenler, Darwinistler, materyalistler, Stalin hayranları, Che hayranları, Lenin hayranları, Mussolini hayranları, Hitler hayranları, Mao hayranlarıdır.** Bunlar, kanlı materyalistlerin, komünistlerin, faşistlerin sapkın fikirlerini kendi akıllarınca İslam adına uygulamaya kalkan, din ahlakından tamamen uzak düşüncedeki insanlardır. Bir kısım çevreler tarafından haksız yere, İslam dinine mal edilmeye çalışılan zalimane sistem, işte bu şekilde işlemektedir.

Müslümanların bir bölümü, sözde İslam adına yapılan bu zalim uygulamaların gerçekleri yansıtmadığını iddia edebilir ve bunu külliyen inkar yoluna gidebilirler. Oysa asıl doğru olan, bu eylemleri reddetmek değil, bunların, birtakım din karşıtı istihbarat ajanları tarafından, kendilerince İslam dinini dünyada etkisiz kılmak ve İslamiyet'in güçlenmesinin önüne geçmek için yapıldığını anlatmaktır. Bütün bunların İslam dininde kesinlikle haram edilen eylemler olduğunun herkese duyurulmasıdır.

Hiroşima'ya Atılan Bomba Hristiyanlara Mal Edilmemiştir, Terörist Eylemler de Gerçek Müslümanlara Mal Edilemez

Yukarıda bahsettiğimiz düşüncedeki Hristiyanlar, Müslümanlara yönelik bu asılsız iddialarda bulunurken, önemli bir noktayı görmezden gelmektedirler. Bilindiği gibi tarihte Amerika Birleşik Devletleri geçmişte; Hiroşima ve Nagazaki'ye atom bombası atarak on binlerce masum insanın yaşamını yitirmesine sebep oldu. Bu kişiler arasında Müslümanlar, Hristiyanlar ve Museviler de vardı. Çocuklar da vardı, yaşlılar da, masum kadın ve erkekler de. Fakat İslam alemi, hiçbir zaman çoğunluğu Hristiyan olan ABD hükümetinin gerçekleştirdiği bu uygulamayı Hristiyanlığa mal etmedi.

Bombayı atan kişilerin hangi dinden olduklarının üzerinde hiç durmadı, bu bombalamanın bir "Hristiyan saldırısı" olduğunu iddia etmedi. Yine aynı şekilde geçmişte yaşanan ve ismi açıkça "Haçlı seferleri" olan saldırılar sırasında da binlerce Müslüman vahşice şehit edildi, hatta farklı mezheplerdeki Hristiyanlar da işkenceye uğratılıp öldürüldü, camilerin yanı sıra kiliseler de talan edildi. Son dönemde Irak'ta, Afganistan'da ve diğer bazı Müslüman ülkelerinde dökülen kanlar da Müslüman kanıydı. Fakat hiçbir zaman Müslümanlar bunlardan yola çıkarak, İncil'e uyanların kan dökücü oldukları yorumunu yapmadılar.

Aklı başında her insan, zulmün yaşandığı bir yerde mutlaka dinsizliğin hakim olduğunu rahatlıkla anlayabilir. Nitekim Kuran'a uyan, Allah'a iman eden aklı başında Müslümanlar, söz konusu katliamlardan dolayı hiçbir zaman Hristiyanlığı sorumlu tutmazlar. Bu, Allah'a kalpten inanan bir kişinin yapabileceği bir şey değildir.

Müslümanlara karşı söz konusu çirkin iddialarda bulunan bir kısım Hristiyanların da artık bu yanlış düşüncelerinden ve alışkanlıklarından vazgeçme zamanı gelmiştir. Genelde bu iddiaların temelinde bilgisizliğin büyük etkisi olmaktadır. Bu nedenle Hristiyanlar önyargısız bir gözle Kuran'ı okumalı, Peygamberimiz (sav)'in hayatını incelemeli ve mutlaka gerçek İslam ahlakını yaşayan salih müminlerin eserlerini, yaşantılarını, düşüncelerini ve faaliyetlerini göz önünde bulundurmalarıdır.

Sayın Adnan Oktar'ın Gargad Ağacı Hadisi İle İlgili Açıklamaları

Gargad Ağacı Hadisiyle, Ahir Zamandaki Gizli Kamera Sistemleri Haber Verilmektedir

ADNAN OKTAR: Hadiste, "Yahudilerle savaşıacak ve onları öldüreceksiniz." diyor. Eğer Musevi olan bir insan din karşıtı ise ve Müslümanlara saldırıyorsa, kan döküyorsa, çocukları öldürüyorsa, insanları öldürüyorsa kendini meşru olarak savunursun. Buradaki hadiste meşru savunmayı söylüyor, gidip de masum bir Museviyi öldürmek haramdır.

"Öyle ki taş dahi: 'Ey Müslüman, işte Yahudi, arkamda (saklandı), gel, öldür onu!' diyecek." Şimdi mesela 3-4 yaşında bir çocuk var, taşın arkasında duruyor, taştan da bir ses duydu kişi, "Ey Müslüman gel, Yahudi var arkamda öldür" diye. Sen halüsinasyon görüyorsun demektir, sana şeytan sesleniyordur. Çocuk öldürülmez, mazlum öldürülmez, kadın öldürülmez. Ancak meşru müdafaada kendini savunabilirsin. Bunun dışında adam öldürme yoktur. Dolayısıyla biz bir taşın arkasında Yahudi bir çocuk görsek, taştan da bize ses gelse, biz deriz ki; "halüsinasyon görüyoruz" ve sese uymayız.

Mesela on tane Musevi çocuğu, hepsini öldürse biri Allah vermesin. "Nereden çıkarttın bunu" desek, "Bana taş söyledi de onun için yaptım" derse, biz onun deli olduğunu anlarız ve cinayet işlemiştir bu adam, katildir. Alenen cinayet işlemiştir, zulüm yapmıştır ve karşılığı cehennemdir.

Hadisin anlamını iyi bilmek lazım. Ahir zamanda iletişime dikkat çekiyor Peygamber Efendimiz (sav)... Kayadan, kayanın içerisinden gelen bilgiyle onlara karşı operasyon yapılıyor veya ağaçlara gizleniyor. Ağacın içerisine sezdirmeden gömülüyor ve oradan bilgi alınıyor gizli kamerayla. Bu, savunma savaşında oluşacak sisteme dikkat çekmektir. Hz. Mehdi (a.s.) devrindeki yüksek teknolojiye dikkat çekiyor Peygamber Efendimiz (sav). Yoksa masumu öldürmek haramdır.

Hiçbir Musevi Peygamber Efendimiz (sav) zamanında o şekilde katledilmedi. Hiçbir Hristiyan katledilmedi. Peygamberimiz (sav) bizzat cübbesini çıkarıp, seriyordu, Ehl-i Kitap onun üzerine oturuyordu, onlara hürmet ediyordu Peygamberimiz (sav), saygı gösteriyordu. Peygamberimiz (sav) zamanında Müslümanlar, Hristiyanların yanına hicret ettiler, onlara güvendiler, can güvenliği için. Onlarla kardeş oldular, gittiler sofralarına oturdular, yemeklerini yediler, Hristiyan Musevi kadınlarla evlendiler.

ALTUĞ BERKER: Söylediğinizle ilgili ayet okuyorum Hocam; 5. surenin (Maide Suresi) 5. ayeti: "**Bugün size temiz olan şeyler helal kılındı. (Kendilerine) Kitap verilenlerin yemeği size helal, sizin de yemeğiniz onlara helaldir. Müminlerden özgür ve iffetli kadınlar ile sizden önce (kendilerine) kitap verilenlerden özgür ve iffetli kadınlar da, namuslu, fuhuşta bulunmayan ve gizlice dostlar edinmemişler olarak -onlara ücretlerini (mehirlerini) ödediğiniz takdirde- size (helal kılındı.)**"

ADNAN OKTAR: Hristiyan kadınla evleniliyor, Musevi kadınla evleniliyor. Evlenmek ne demek? Sevgi var demektir, dostluk var demektir, kardeşlik var demektir, değil mi? Çocuklarının annesi oluyor. Aynı yatakta

yatıyorsun, aynı ortamda yiyip içiyorsun. Kuran ayeti okuduğumuz. Ayetle belirtiliyor. (Sayın Adnan Oktar'ın 21 Kasım 2010 tarihli röportajından)

Taşlar ve Ağaçlar Ahir Zamanda Müslümanlara Bilgi Verecektir

ADNAN OKTAR: ...Peygamber Efendimiz (s.a.v.) buyuruyor; "*Müslümanlar Yahudilerle savaşmadıkça kıyamet kopmaz.*" Yahudilerle Filistin'de savaştılar. Altı gün savaşı var. Çok büyük olay oldu. Mısır'la savaştılar, Suriye'yle savaştılar, Ürdün'le savaştılar. Bu hadis gerçekleşti. Bu oldu.

Yine bir başka hadiste de buyuruyor ki Resulullah (s.a.v.); "*Her taş, her ağaç ey Müslüman arkamda bir Yahudi var, gel onu öldür diyecek.*" Şimdi bir kere, bir insan suçuna göre cezalandırılır. Bir taşın arkasında bir Yahudi çocuğuyla karşılaşsak, mazlum küçük bir çocuk. Taş da bize ses getiriyor. "*Bak, burada yanımda bir Yahudi çocuğu var, onu öldür.*" Bu şeytandan gelen bir sestir. Biz buna uymayız. Çünkü o cinayete teşvik eden bir halüsinasyondur. Bu doğru değil. Biz ne yaparız? Arkamızda bir şey olup olmadığını, mesela bir elektronik bir cihazla olur, biz ondan tespit edebiliriz.

Elektronik haberleşmeyle insanların yerini tespit edebiliriz. Ama öldürmek için değil, onu etkisiz hale getirmek için. Zarar veren bir Yahudi ise, dinsiz bir Yahudi ise, Allah'sızsa, kitapsızsa, Tevrat'a uymuyorsa, Kuran'a uymuyorsa, çünkü Tevrat'ta da Müslümanlara zulüm yok. Tevrat'a göre Müslümanlara çünkü Ben-i Nuh olarak bakması gerekir Musevilerin. Ben-i Nuh. Ben-i Nuh nedir? Müslüman, mümin demektir. Her Musevi, Müslümana Ben-i Nuh olarak baktığına göre, mümin olarak gördüğüne göre; onun canına, malına, ırzına, namusuna dokunması haramdır. Dokunamaz ama bunun dışında zulüm yapan bir Yahudi ise, demek ki taşlar, ağaçlar, her türlü cisim, mobilya da olabilir, bir şey de olabilir; mikro kameralarla, teknik aletlerle bize bunu haber verecek. Biz de yerini bulup onu etkisiz hale getireceğiz.

Öldürme demek, fikren etkisiz hale getirmek anlamındadır. Mesela Hz. Mehdi (as) için de var, deccaliyeti öldürüyor. Deccali öldürüyor yani fikrini öldürüyor. Fikren öldürmedir, ilim olarak öldürmektir, bedeni değil, inşaAllah. Dolayısıyla taş ve ağacın Müslümanlara bilgi vermesi, ahir zamanda zaten gerçekleşiyor şu an.

Biz dedik; "Güneydoğu'da Mehmetçiklerimizin mücadelesinde mikro kameralar yerleştirilsin, düşmanın yeri tespit edilsin" dedik. Kamera nereye yerleştirilir? Gizli, düşmana karşı mücadele yapılıyorsa, taşın içine yerleştirmen lazım. Veyahut ağacın içine yerleştirilecektir ki görülsün. Gizlice düşmanı tespit edebilmek için, mükemmel bir teknolojiye, gizli bir istihbarat ağının nasıl kurulacağına Peygamberimiz (sav) vahiyle mükemmel bir şekilde işaret etmiş.

Bu ancak ahir zamanda oluyor şu an. Yahudiler için değil bu; ateist Yahudi, ateist Hristiyan, ateist Müslüman eğer zulüm veriyse, acı çektiriyorsa, cinayet işliyorsa, onu bizim tespit etmemiz gerekir. Resulullah (sav) onun bir yönünü söylemiş, bir kısmını söylemiş. Biz oradan tamamını anlamış oluruz. Peygamberimiz (sav) özlü ve kısa anlatır. Mücadele anında bizim nefsi savunma yapacağımız vakit, Müslüman demek ki gizli bilgiyi bu tarz bir sistemle elde edecek ahir zamanda. Mesela Peygamber Efendimiz (sav); "*İnsanlar avuçlarının içine bakacaklar, Hz. Mehdi (as)'ı görecekler*" diyor. Şimdi yaptılar. İpodlar var; telefonlar var. Adam avucunun içe baktı mı karşısındaki insanı görüyor. Bu gerçekleşmiş oldu. Kastedilen bu, inşaAllah. (Sayın Adnan Oktar'ın 14 Kasım 2010 tarihli röportajından)

"İslam'da Şiddet" İddiası, Deccaliyetin ve Ona Uyan Bağnazların Uydurmasıdır

Kuran'a göre İslam'da şiddetin, terörün, intihar saldırılarının hiçbir şekilde yeri yoktur. Kuran'a göre savaş, yalnızca can, mal, ırz güvenliği tehlikeye düştüğünde savunma amacıyla yapılabilir. Böyle bir durumda dahi Müslümanlar asla ileri gitmemekle, esir almaları durumunda esirlere adaletli davranmakla, hatta kendileri açken bile esirlere öncelikli yemek vermekle, onları affedip salıvermekle, bir an önce barışı sağlamakla, mazlumlara ve sivilleri korumakla yükümlüdürler. Nitekim Peygamberimiz (sav)'in hayatı incelendiğinde İslam'ın bu konuda nasıl bir tavrı gerekli kıldığı açıkça görülmektedir.

Müslümanlar savunma maksatlı savaşmışlardır

Peygamber Efendimiz (sav) ve sahabeler, Mekke'de yaşadıkları 13 yıl boyunca Mekkeli müşriklerin akıl almaz işkencelerine, saldırılarına, iftiralarına maruz kalmış, evlerinden zorla çıkarılmış, ölümle tehdit edilmişlerdir. Yapılan bunca saldırı ve baskıya rağmen asla şiddete başvurmamışlardır.

Mekke'deki baskıların çok artmasının ardından Medine'ye hicret etmiş, Medine döneminde de aynı saldırılara maruz kaldıklarından ve açıkça can güvenlikleri tehlikeye düştüğünden, sadece kendilerini savunmak amacıyla mecburi savaflara katılmışlardır. Örneğin, Bedir savaşı, Mekkeli müşriklerin ordularını toplayıp Müslümanları şehit etmek amacıyla atakta bulunmaları üzerine çıkmıştır.

Hendek savaşı da Müslümanların, kendilerini korumak için şehrin etrafına hendekler kazdıkları, tamamen bir savunma savaşıdır. Kısaca geçmişteki savaşlar, putperestlerin doğrudan azgınca saldırıda bulunmaları sonucunda mecburiyetten kaynaklanan savunma savaşlarıdır. Hiçbiri saldırı savaşı değildir. Bu dönemde Peygamberimiz (sav)'e indirilen savunma ile ilgili özel hükümler de yalnızca bu savaşlardaki özel duruma has olarak indirilmiş ayetlerdir.

Hz. Muhammed (sav) de Hz. İsa (as) gibi sevgi, şefkat ve merhamet insanıdır

Bazı Hristiyanlar, her ikisi de bizim için çok değerli olan Peygamberlerimizi kendilerince -cahilce bir tutumla- karşılaştırma yoluna gitmektedirler. Hz. İsa (as)'ın bir sevgi insanı olduğu, fakat Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav)'in savaş yanlısı bir tutum izlediği yönünde yakışıksız çıkarımlar yapmaktadırlar. Bu, Hz. Muhammed (sav)'in de Hz. İsa (as)'ın da Allah'a teslim olmuş, vahiy ile hareket eden mübarek elçiler olduğunu gözardı eden cahil ve ön yargılı birtakım Hristiyanlar tarafından ortaya atılmış bir iftiradır.

Bu iki mübarek insan da, Allah'ın sevgilileri, dostları olduklarından elbette her ikisi de sevgi, şefkat ve merhamet insanıdır. Bunun aksi mümkün değildir.

Peygamberimiz (sav)'in 23 yıllık bir peygamberlik dönemi olmuştur. Putperestlerin doğrudan saldırılarının olduğu oldukça çetin dönemleri de alan bu 23 yıllık dönem içinde Peygamberimiz (sav), Müslümanların canlarına kast eden ve Müslümanların tüm barış yanlısı tutumlarına rağmen kesintisiz bir şekilde devam eden saldırılar karşısında iman edenleri korumak için savunma maksatlı savaşlar yapmıştır. Ve tüm bu savaşlar sırasında Allah'ın vahiyyle hareket etmiş, Allah'ın vahiyyle kararlar vermiştir. Eğer Müslümanları korumayı hedefleyen savaş yükümlülüğü Allah'tan gelen bir vahiy ile Hz. İsa (as)'a bildirilmiş olsaydı, o da tıpkı Peygamberimiz (sav) gibi bu ibadeti teslimiyetle yerine getirecekti. Fakat Hz. İsa (as), 3 yıl süren peygamberlik dönemi boyunca putperestlerin bu tarzda bir saldırısıyla karşılaşmamıştır. Dolayısıyla savaş ve savunma ile ilgili bu ayetlerin indirilmesine gerek olmamıştır.

Savaşın, Peygamberimiz (sav)'in ve Müslümanların hoşuna gitmediği halde farz kılındığı, Kuran ayeti ile bildirilmiştir.

Savaş, hoşunuza gitmediği halde üzerinize yazıldı (farz kılındı). Olur ki hoşunuza gitmeyen bir şey, sizin için hayırlıdır ve olur ki, sevdiğiniz şey de sizin için bir şerdir. Allah bilir de siz bilmezsiniz. (Bakara Suresi, 216)

İslam'da savunma savaşında dahi aşırı gidilmemesi, affedici olunması emredilir

Allah'ın Kuran'da bize tarif ettiği iman derinliğini görüp anlayabilen bir insan, Müslüman için asıl olanın hep affetmek olduğunu da rahatlıkla kavrayabilir. Örneğin Kuran'da Allah, savaş durumunda aşırı gitmemeyi, savaş halindeki bir topluluk savaş durdurduğu takdirde Müslümanların da durması gerektiğini haber verir:

Sizinle savaşanlara karşı Allah yolunda savaşın, (ancak) aşırı gitmeyin. Elbette Allah aşırı gidenleri sevmez. (Bakara Suresi, 190)

Onlar, (savaşa) son verirlerse (siz de son verin); şüphesiz Allah, bağışlayandır esirgeyendir. (Bakara Suresi, 192)

Müslümanların savaşa girebilmeleri için, karşı taraftan bir saldırı gelmesi şarttır. Savaş; uyarılara rağmen hiçbir şekilde sözden anlamayan, saldırgan, zalim bir topluluğun zulmünden korunmak amaçlı başvurulmuş bir mecburiyettir. Böyle bir durumda da, Müslümanlar, aşırı gitmemekle yükümlüdürler; yani sadece kendilerini savunmalıdırlar. Yukarıdaki ayette Rabbimizin bildirdiği gibi, saldıran tarafın savaşa son vermesi durumunda Müslümanların da durmaları öğütlenmektedir. Ayrıca İslam'a göre savaş sırasında kadınlara, çocuklara, yaşlılara ve sakatlara itina gösterilmesi, onların korunması, onların zarar görmemesi için olağanüstü önlemler alınması çok önemlidir.

İslam'da haksız yere cana kastetmek haramdır

Yine Kuran'da, cana kastetmenin haram olduğu açıkça belirtilmiştir:

"Kim bir nefsi, bir başka nefse ya da yeryüzündeki bir fesada karşılık olmaksızın (haksız yere) öldürürse, sanki bütün insanları öldürmüş gibi olur. Kim de onu (öldürülmesine engel olarak) diriltirse, bütün insanları diriltmiş gibi olur. Andolsun, elçilerimiz onlara apaçık belgelerle gelmişlerdir. Sonra bunun ardından onlardan bir çoğu yeryüzünde ölçüyü taşıranlardır. (Maide Suresi, 32)

Ve onlar, Allah ile beraber başka bir ilah'a tapmazlar. Allah'ın haram kıldığı canı haksız yere öldürmezler ve zina etmezler. Kim bunları yaparsa 'ağır bir ceza ile' karşılaşır. (Furkan Suresi, 68)

Ayetlerden de açıkça anlaşıldığı gibi, bir Müslümanın bir fesada ya da bir başka nefse karşılık olmaksızın, haksız yere cana kastetmesi Kuran'da haram kılınmıştır. Maide Suresi'nde Allah, gönderdiği elçilerin bu haramı insanlara tebliğ etmelerine rağmen, bir çoğunun haddi aşanlardan olduğunu bildirmektedir. Yani Kuran ile hüküm belirlenmiş olmasına rağmen, Kuran'ı yeterli bulmayarak ölçüyü taşıracak, haksız yere zulüm ve kan dökülmesi peşinde olacak bir topluluktan bahsedilmektedir. İşte bu topluluk, İslam adına ortaya çıkan fakat deccaliyetin etkisi altında olan bir takım bağnaz kimselerdir.

Yine Kuran'da savaşta esir alınan kişilerin, affedilmeleri ve salıverilmeleri öğütlenmiştir. Allah, cinayet işlenmesi durumunda bile, öldürülen kişinin yakınları tarafından suçlunun affedilmesinin daha hayırlı olacağını Kuran'da bildirmiştir. Müslümanın Kuran'a göre yükümlülüğü, hep Allah rızası için en hayırlısını seçmektir.

Cinayette dahi Allah, affetmeyi hayırlı gördüğüne göre, Müslümanın asıl yerine getirmesi gereken hüküm budur. İslam, şefkat, merhamet, sevgi, barış, adalet ve huzur dinidir. İslam'ı Kuran'da tarif edilen şeklinden daha farklı göstermeye çalışanların bu tutumlarından ivedilikle vazgeçmeleri gerekmektedir.

2. BÖLÜM

Kadın Düşmanlığı İslam'ın Değil, Darwinistlerin ve Bağnazların Özelliğidir

Kadın düşmanlığı ve kadını ikinci sınıf vatandaş gibi görme yanılgısı, Darwinistlerin, faşistlerin, komünistlerin ve bağnazların ortak özelliğidir. Bağnazlar hurafeler içinde yaşadıklarından, Darwinistler de kadınları sözde az gelişmiş bir hayvan türü olarak gördüklerinden kadınlara değer vermez, hatta nefret ederler. Ancak bunların hepsi elbette ki şeytanın sevgiyle ortaya çıkan, insanlık dışı düşüncelerdir.

Müslüman topluluklarda olduğu kadar, Hristiyanlar ve Museviler için de bağnazlığın büyük bir tehlike olduğundan bahsetmiştik. Hristiyanlardan da, Musevilerden de kadını ikinci sınıf vatandaş olarak görüp, kadına yönelik nefretini her fırsatta belli eden pek çok bağnaz bulunmaktadır. Ancak, nasıl ki bazı Hristiyanların ya da bazı Musevilerin bu hatalı bakış açıları bütün olarak Hristiyanlığa veya Museviliğe mal edilemezse, birtakım Müslümanların sahip oldukları aynı hatalı bakış açısı da İslam'a maledilemez. İslam dininde kadın ile erkek eşittir. Hatta Kuran'da kadın çok daha üstün tutulmuştur, korunmuştur. Allah Kuran ayetlerinde insanlar arasındaki tek ölçünün takva olduğunu bildirir. **İslam kadını övüp yüceltir. Dolayısıyla kadını küçük gören bir üslubun İslam dininde bulunduğunu iddia edenler çok büyük bir hataya düşmektedirler.**

İslam dininin kadını sözde ikinci sınıf bir insan olarak kabul ettiği yönündeki çarpık bakış açısı, kitabın başından bu yana üzerinde durduğumuz deccali odakların, İslam karşıtlığını yaygınlaştırmak için seçtikleri en hassas konulardan, başvurdukları en temel yöntemlerden biridir. Söz konusu çevreler, hiçbir temeli ve doğruluğu olmayan bu yanlış bakış açısını dünya çapında yaygınlaştırmak ve İslam ile ilgili olumsuz bir anlayış yerleştirmek için de bağnazları kullanırlar.

Peygamber Efendimiz (sav)'in kadınlara olan şefkatli, merhametli yaklaşımından, Kuran ayetlerinde kadınlara verilen tüm haklardan, kadınlara yönelik gösterilmesi gerektiği bildirilen güzel ahlaktan uzak olan bu kişiler, kendi uydurdukları hurafelerle gerçekten de kadınlara zulmü, adaletsizliği, haksızlığı, merhametsizliği, hatta adeta insan yerine koymamayı kendilerince dinimizin emri gibi göstermeye çalışmışlardır. Onları cahilce izleyen kitleler de asırlardır devam eden bu uygulamaları devam ettirmiş ve bu kirli inanç bazı Müslüman topluluklarda zemin bulmuştur. Söz konusu bağnazların hurafelerini dayandırdıkları kaynak ise kadın karşıtlığını savunan uydurma hadislerdir.

Peygamberimiz (sav)'in hadislerinden örneklerle İslam'da kadına verilen değer

ADNAN OKTAR: Peygamberimiz (s.a.v) diyor ki; *"Kadınları sevmek Peygamberlerin ahlakındandır."* Kuleyni, Kâfi ve birçok yerde var. Yine Resulullah (s.a.v)'den hadis: *"Kadınlara karşı sevgisi çoğalmadığı sürece bir kimsenin, imanının artacağını düşünmüyorum."* Kadın sevgisi imanla bağlantılı, inşaAllah.

Resulullah (s.a.v)'den yine hadis: *"Benim göz aydınlığım namazda, haz kaynağım da kadınlarda karar kılındı."* Allah tarafından, bir nimet olarak. Yine Resulullah (s.a.v)'den hadis: *"Kulun kadınlara karşı sevgisi çoğaldıkça, fazilet bakımından da imanı da artar."* *"Kişinin kenz (elinde tutacağı, muhafaza edeceği hazine, servet) edeceği şeyin en hayırlısını söyleyeyim mi? Saliha kadındır"* diyor Peygamberimiz (s.a.v).

Ömer bin el-Hattab şöyle demiştir: *"Vallahi biz cahiliyede (cahiliye devrinde) kadınlara değer vermezdik."* Şimdi nasıl küfürde kadına değer vermiyorlar, aynısı o devirde de var. *"Allah onlarla ilgili ayetler gönderdikten ve onlara bazı hakları verdikten sonra biz de kadınlara değer vermeye başladık ve onları sevdik"* diyor. (Adnan Oktar'ın 7 Ekim 2012 tarihli A9 TV röportajından)

Ahir zamanda kadınlara gereken değer verilecek

ADNAN OKTAR: ...Kadınlara karşı sevgi ahir zamanın özelliği olacak. Mehdi (a.s.) devrinde, kadınlar sevilecek, kadınlar özgür olacak. Peygamberimiz (s.a.v.) onunla ilgili özel hadisler söylemiş. Mesela, kadınların tek başına uzun mesafelerde seyahat edeceklerini söylüyor veya arkadaşlarıyla beraber uzun mesafelerde seyahat edeceklerini söylüyor Peygamberimiz (s.a.v.).

Şu an gidemiyor kadınlar. Bakın Meclis'te de çok az kadın var. Bu çok anormal bir durumdur. En az yarısının kadın olması lazım Meclis'in, kilit noktaların da en az yarısının kadın olması lazım.

Kadın Başbakan da olur, Cumhurbaşkanı da olur, Meclis başkanı da olur. Çok güzel varlıklardır kadınlar, her yerde onların nezih görünümünü, o güzel sıcak görünümlerini biz görelim. Allah'ın Rahman ve Rahim isminin tecellisidir kadınlar. Allah'ın Latif ve Nur isimlerinin tecellileridir. ... (Sayın Adnan Oktar'ın Kocaeli TV ve Aba TV, 27 Kasım 2010 röportajından)

Kuran'da kadının hukuku hep öndedir ve kadın övülmüştür

İslam'da kadının yerini anlamak için öncelikle Kuran ayetlerine ve Peygamber Efendimiz (sav)'in uygulamalarına bakmak gerekir.

Kadın, Kuran'a göre çok mübarek ve övülen bir varlıktır. Kadınlar sonsuz güç ve kudret sahibi olan Rabbimiz tarafından çok büyük bir nimet, kalplere hitap eden bir süs ve güzellik olarak yaratıldıkları gibi, İslam adına materyalizmle, Darwinizm'le, komünizmle ve bunun gibi tüm dinsiz akımlarla ilmi mücadelenin de önemli bir parçasıdır. Kuran ayetlerine bakıldığında kadınların hukukunun erkeğe kıyasla daima ön planda tutulduğu görülür. Kadın, Kuran ayetlerinde sürekli olarak korunmakta, hakları gözetilmekte, maddi ve manevi mağduriyet yaşamayacağı haklarla desteklenmektedir. Zor yükümlülüklerin daha ziyade erkeklere verilmiş olmasının hikmeti budur. Allah kadını, güzel bir tecelli, namus ve temizlik sembolü, şefkat ve sevgi kaynağı olarak yaratmıştır. Kadın, dünyaya sıcaklığı, sevgiyi, en güzel dostluğu öğreten öğretmendir. Allah'ın bir süs olarak yarattığı, övdüğü, koruduğu güzel bir nimettir.

Müslümanlıkta kadın sultandır. İslam'da erkeğe bir kısım fiziksel sorumlulukların yüklenmiş olması bu sebeptendir. Kadın, ev içinde veya dışında çalışmak, para kazanmak zorunda değildir. Elbette isterse çalışabilir, fakat zorda kalmaması, güçlük çekmemesi için erkek kadının bakımı ve ihtiyaçlarıyla ilgilenmeye mecburdur. Dolayısıyla bir erkek hanımını tarlada, fabrikada veya herhangi başka bir yerde çalışmaya zorlayamaz. Tam tersine onun en güzel şekilde rahat etmesi, ona zarar gelmemesi, korunup kollanması erkeğin sorumluluğuna bırakılmıştır.

Kadın-erkek eşitliği konusunda İslam'a yönelik eleştiriler getirmeye kalkan kişiler, Kuran'ın kadınlara verdiği bu üstün değer farkında dahi değildirler. Onlar, kadın-erkek eşitliği üzerine yaygaralar yapar ve İslam'a yönelik suçlamalarda bulunurlarken, önyargılı bir bakış açısına sahip oldukları ve Kuran ayetlerinde tarif edilen gerçek İslam ahlakından habersiz oldukları için, **Kuran'a göre kadının erkekten çok daha üstün tutulmuş olduğunu bilmezler.**

Kuran'ın indirilişi ile o dönemin cahiliye toplumlarında kadınlara olan çarpık bakış açısı ortadan kaldırılmış, kadına toplum içinde saygın bir yer kazandırılmıştır. Peygamberimiz (sav), kadınlara her zaman çok büyük değer vermiş, Rabbimiz'in alemlere rahmet olarak indirdiği Kuran ayetleri vesilesiyle kadınların ikinci sınıf insan muamelesi görmelerine asla izin vermemiştir. Peygamberimiz (sav) aynı zamanda kadınları Allah'tan bir nimet olarak görüp onlara derin sevgi, merhamet, şefkat ve saygı beslemiştir. Peygamberimiz (sav)'in kadınlara duyduğu bu derin duyguları şu hikmetli sözleri çok güzel ifade etmektedir:

*Dünyanızdan bana üç şey sevdirdi: güzel koku, **saliha kadın**, gözümün nuru olan namaz. [Nesâî, İşretu'n-Nisâ 1, (7, 61).]*

Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed (sav)'den rivayet edilen sahih hadislerde, İslam dininde kadınlara verilen gerçek değer tüm açıklığıyla görülmektedir. Bu hadislerden bazıları şöyledir:

Kadınlara ancak asalet ve şeref sahibi kimse değer verir. Onları ancak kötü ve aşağılık kimseler hor görür... (İ. Asakir)

"Sizin en hayırlınız, kadınlarına karşı en iyi davrananlardır." (İ. Asakir)

Hanımlarınızı üzmeysin. Onlar, Allahü Teâlâ'nın size emanetidir. Onlara yumuşak olun, iyilik edin! [Müslim]

Hanımı ile iyi geçinip şakalaşanı Allahü Teâlâ sever, rızklarını artırır. [İ. Lâl]

En üstün mümin, hanımına, en iyi, en lütufkâr davranan güzel ahlaklı kimsedir. [Tirmizi]

En iyi Müslüman, hanımına en iyi davranandır. İçinizde, hanımına en iyi davranan benim. [Nesai]

Hanımına güler yüzle bakan erkeğin defterine, bir köle azat etmiş sevabı yazılır. [R. Nasihin]

Hanımını döven, Allah'a ve Resûlüne asi olur. Kıyamette onun hasmı ben olurum. [R. Nasihin]

Kuran'ı okuyan bir insan, ayetlerde kadının aklına, ince düşünme ve detayları görme yeteneğine dair çeşitli işaretler olduğunu hemen fark eder. Örneğin Kuran'da Sebe Melikesi Belkıs'dan bahsedilmektedir. Belkıs, dönemin devlet başkanıdır. Allah Kuran'da kadının, devlet başkanı olabileceğine ve devlet idarelerini üstlenebileceğine işaret etmektedir.

Allah'a karşı gelen, münafıklık yapan, kötü ahlak gösteren kadınlar "kadın" oldukları için değil, Allah'a karşı isyankar oldukları ve zulmettikleri için yerilmektedirler. Bu konuda hüküm kadın için de erkek için de aynıdır. Bu konudaki hüküm her dinde aynıdır. Devleti yıkmaya kalkan anarşist kadınlar hapse atıldığı için o devlete "kadın düşmanı" denemeyeceği gibi, münafık ve müşrik kadınların varlığından dolayı aynı suçlama bir dine yönelik de getirilemez.

İslam'da erkekler kadınların hakimi değil, gözetip kollayıcılarıdır

Günümüzde birtakım çevreler, özellikle de bazı Hristiyanlar, İslam kaynaklarında "erkeğin kadına egemenliğinin" tarif edildiğini iddia eder ve bazı bağnazların kadınlara yönelik hatalı uygulamalarını da bu mantıklarıyla özdeşleştirirler. Bu hatalı mantıklarına kendilerince delil olarak gösterdikleri ayet şu şekildedir:

Allah'ın, bazısını bazısına üstün kılması ve onların kendi mallarından harcaması nedeniyle erkekler, kadınlar üzerinde 'sorumlu gözeticidir'... (Nisa Suresi, 34)

Bu ayette geçen "kavvam" kelimesinin Arapça'daki manası "koruyucu, kollayıcı, gözetici" demektir. Dolayısıyla ayetteki açıklama, yukarıda yaptığımız izahlarla tam olarak örtüşmektedir. Allah erkeği zorluklara ve sıkıntılara karşı kadını korumakla, kollamakla ve gözetmekle görevlendirmiştir. Bu, daha önce de belirttiğimiz gibi kadının aczinden veya korunmaya muhtaç bir varlık olmasından değil, değerli bir nimet olmasından kaynaklanmaktadır. İnsanların bazılarının bazılarına üstün kılınması ifadesiyle de erkek ve kadının yaratılış farklılığına vurgu yapılmış olduğu açıktır. Kadın ve erkek elbette ki fiziksel anlamda birbirlerinden farklı yapılara sahiptirler. Ancak kadının fiziksel olarak, erkeğe oranla daha naif olması, onun toplum içerisinde erkekten daha az değer görmesi için bir sebep değildir. Elbette güç ve kuvvet bakımından üstün özelliklere sahip kadınlar vardır. Fakat genel olarak erkeklerin zor ve ağır görevleri üstlenecek fiziki bir üstünlüğe sahip oldukları açıktır. Ancak yaratılıştaki bu fiziksel farklılık hiçbir şekilde ahlaki, akli veya manevi bir üstünlüğün işareti değildir, tam tersine erkeğin koruyuculuk vasfını yerine getirmesi için gereklidir.

Kuran'da erkeğin kadının yöneticisi olduğuna dair hiçbir hüküm yoktur. Kuran'a göre ne erkek kadına ne de kadın erkeğe egemenlik kuramaz. Her ikisi de birbirini tamamlamak üzere Allah'a karşı eşit hak ve sorumluluklarla yaratılmıştır. Kadının erkek tarafından "korunuyor ve gözetiliyor" olması, Allah'ın kadına verdiği üstün değerdir.

Üstünlük takvaya göredir, cinsiyete göre değil

Allah Kuran ayetleriyle, kadınlara bir güzellik ve nimet olarak, onları koruma altına almış, fakat bununla birlikte İslam'a hizmet anlamında Müslüman erkek ile Müslüman kadını eşit tutmuştur. Her ikisi de Allah'a ibadet etmekle, Kuran ahlakını yaşamakla, insanlara iyiliği emredip kötülüğü engellemekle ve Kuran'da bildirilen tüm emir ve tavsiyelere uymakla yükümlüdürler. Allah Kuran'ın "**Ey iman edenler, Allah'tan korkup-sakinirsiniz, size doğruyu yanlıştan ayıran bir nur ve anlayış (furkan) verir, kötülüklerinizi örter ve sizi bağışlar. Allah büyük fazl sahibidir.**" (Enfal Suresi, 29) ayetinde, Allah'tan korkup sakınan her insana, 'doğruyu yanlıştan ayıran bir nur ve anlayış' vereceğini vadedmiştir. Kişinin kadın ya da erkek olması bu sonucu değiştirmemektedir. Samimiyetine, ihlasına ve imanına karşılık, Allah bir insana hayatın her alanında kendisini doğru yola ulaştıracak, doğru kararlar almasını ve isabetli tavırlarda bulunmasını sağlayacak bir akıl vermektedir. Dolayısıyla akıl, kişinin cinsiyetine göre değil, tümüyle Allah'a olan samimi bağlılığına, yakınlığına ve korkusuna göre gelişmektedir.

Allah adına dinsiz akımlara karşı ilmi mücadele veren erkek ve kadın Müslümanlar arasında ise **üstünlüğün tek ölçüsü takvadır**. Rabbimiz bir ayette şöyle buyurur:

"Ey insanlar, gerçekten, Biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler (şeklinde) kıldık. Şüphesiz, Allah Katında sizin en üstün (kerim) olanınız, (ırk ya da soyca değil) takvaca en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah, bilendir, haber alandır." (Hucurat Suresi, 13)

Bu ayet, yukarıda tarifini yaptığımız bağnazlara da en güzel cevabı vermektedir. Kendilerince Kuran'ı delil göstererek erkekleri kadınlardan üstün görenler **yalan söylemektedirler. Uydurdukları hurafelerle insanları kandırmaya çalışmaktadırlar. Kuran ayetlerini ve Peygamber Efendimiz (sav)'in hayatını incelemek bağnazların kadına bakış açılarının gerçek İslam dini ile hiçbir ilgisinin olmadığını anlamak için yeterlidir.**

Yüce Allah pek çok ayetinde "mümin erkekler ve mümin kadınlar"dan bahseder. Kuran'da **kadın ve erkek ayrı tutulmamıştır**. Allah müminlerden bahsederken onların erkek veya kadın olmalarına değil, salih amellerde bulunan kişiler olmalarına dikkati çekmektedir. Kuran'da yapılan üstünlük ayrımı kadın ve erkek arasında değil, salih amellerde bulunan müminler ile müşrik ve münafıklar arasındadır. İmanın kendisine kazandırdığı akıl ile hareket eden her insan, kadın olsun erkek olsun, hayata dair her konuda başarı elde edebilir, pek çok insana göre öne de geçebilir. Bu tümüyle kişinin, isteğine, şevkine ve azmine bağlıdır. İman edenler İslam ahlakının bir gereği olarak, kendilerini hiçbir zaman hiçbir konuda yeterli görmezler. Daima daha akıllı, daha yetenekli, daha sorumluluk sahibi, daha kişilikli, daha güzel ahlaklı insanlar olabilmek için çaba harcarlar.

Yüce Allah, Müslümanlar arasında erkek veya kadın ayrımı olmadığını, aralarındaki üstünlüğün yalnızca imana, samimiyete, ihlasa, Allah korkusuna yani takvaya göre belirlendiğini ayetlerinde haber vermiştir:

Mü'min erkekler ve mü'min kadınlar birbirlerinin velileridirler. İyiliği emreder, kötülükten sakındırırlar, namazı dosdoğru kılarlar, zekatı verirler ve Allah'a ve Resûlü'ne itaat ederler. İşte Allah'ın kendilerine rahmet edeceği bunlardır. Şüphesiz, Allah, üstün ve güçlüdür, hüküm ve hikmet sahibidir. Allah, mü'min erkeklere ve mü'min kadınlara içinde ebedi kalmak üzere, altından ırmaklar akan cennetler ve Adn cennetlerinde güzel meskenler vaadetmiştir. Allah'tan olan hoşnutluk ise en büyüktür. İşte büyük kurtuluş ve mutluluk budur. (Tevbe Suresi, 71-72)

Şüphesiz, Müslüman erkekler ve müslüman kadınlar, mü'min erkekler ve mü'min kadınlar, gönülden (Allah'a) itaat eden erkekler ve gönülden (Allah'a) itaat eden kadınlar, sadık olan erkekler ve sadık olan kadınlar, sabreden erkekler ve sabreden kadınlar, saygıyla (Allah'tan) korkan erkekler ve saygıyla (Allah'tan) korkan kadınlar, sadaka veren erkekler ve sadaka veren kadınlar, oruç tutan erkekler ve oruç tutan kadınlar, ırzlarını koruyan erkekler ve (ırzlarını) koruyan kadınlar, Allah'ı çokça zikreden erkekler

ve (Allah'ı çokça) zikreden kadınlar; (işte) bunlar için Allah bir bağışlanma ve büyük bir ecir hazırlamıştır. (Ahzab Suresi, 35)

Ayette açıkça görülebileceği gibi kadın da erkek de Allah'a karşı eşit sorumluluktadır. Kadın ve erkek arasındaki eşitlik, Allah'ın kadına ve erkeğe dünya hayatındaki imtihan sürecinde eşit haklar tanınmasından da anlaşılmaktadır.

"Şüphesiz Biz, yeryüzü üzerindeki şeyleri ona bir süs kıldık; onların hangisinin daha güzel davranışta bulunduğunu deneyelim diye." (Kehf Suresi, 7) ve **"Her nefis ölümü tadıcıdır. Biz sizi, şerle de, hayırla da deneyerek imtihan ediyoruz ve siz Bize döndürüleceksiniz."** (Enbiya Suresi, 35) ayetleriyle Allah, kimlerin daha güzel davranışlarda bulunacağını ortaya çıkması için, kadını da erkeği de denemekte olduğunu bildirmiştir. Bir başka ayette ise Allah **"Andolsun, Biz sizi biraz korku, açlık ve bir parça mallardan, canlardan ve ürünlerden eksiltmekle imtihan edeceğiz. Sabır gösterenleri müjdele."** (Bakara Suresi, 155) şeklinde bildirerek, hayatlarının sonuna kadar kadını da erkeği de çeşitli olaylarla deneyeceğini, tüm bunlara sabır gösterebilenlere ise rahmetiyle karşılık vereceğini müjdelemiştir.

Allah kadına da erkeğe de bir ömür süreci belirlemiş, her ikisini de Kuran'dan sorumlu tutmuş, her ikisine de hayatlarının her anında kendilerine doğruyu ilham edecek bir vicdan vermiş, nefsi ve şeytanı her ikisine düşman kılmıştır. Dünya hayatındaki imtihanın gereği olarak, kadın ya da erkek olsun her kim güzel ahlak gösterip salih amellerde bulunursa, Allah o kişilerin dünyada ve ahirette en güzel karşılığı bulacaklarını bildirmiştir:

Erkek olsun, kadın olsun inanmış olarak kim salih bir amelde bulunursa, onlar cennete girecek ve onlar, bir 'çekirdeğin sırtındaki tomurcuk kadar' bile haksızlığa uğramayacaklardır. (Nisa Suresi, 124)

Kuran'da kadının hakları daima korunmuştur

Allah'ın insanlar arasında huzur ve adaleti sağlaması için bildirdiği Kuran ahlakı ile, kadının gerek toplumsal yaşantısındaki gerekse aile hayatı içerisindeki tüm hakları koruma altına alınmıştır. Kuşkusuz bu, kadınlar için de çok büyük bir rahmet, büyük bir kolaylık ve nimettir. Allah'ın bildirdiği ahlaka göre hareket edildiğinde, kadınlar zorda kalmayacak, gelecekleri ve rahatları güvence altına alınacaktır.

İlerleyen satırlarda Allah'ın Kuran ayetleri ile bildirdiği, kadını ve sahip olduğu sosyal hakları güvence altına alan ayetlerden bazılarını değinecek ve İslam ahlakında kadına ne kadar değer verildiğini ve nasıl bir ihtimam gösterildiğini ortaya koyacağız.

Boşanma durumunda kadınların gönüllerinin alınması ve hoşnut bırakılmaları

Boşanma, nefislerinin istediği yönde yaşayan kimi insanlar için, karşı taraf ile olan tüm çıkar ilişkilerini sona erdirmeleri anlamına gelir. Bu gibi kimseler çıkar ilişkisinin bittiği yerde, karşı tarafa artık ihtimam ve ilgi göstermeleri için bir gerekçe kalmadığına inanırlar. Çoğu zaman, ayrıldıkları insanlara karşı olan tüm sevgi ve saygı hislerini de yitirdikleri için sadece kendi menfaatlerini koruma altına alacak şekilde hareket eder, karşı tarafın içinde bulunduğu durumu, zorluk ve sıkıntıları, ihtiyaç içerisinde oldukları konuları görmezlikten gelebilirler. Oysa Yüce Rabbimiz Kuran'da, boşanma sonrasında kadınlara şefkat ve merhametle, güzel ahlakla davranılması gerektiğini şöyle tarif etmiştir:

Kadınları boşadığınızda, bekleme sürelerini tamamlamışlarsa, onları ya güzellikle tutun ya da güzellikle bırakın... (Bakara Suresi, 231)

Ey iman edenler, mü'min kadınları nikahlayıp sonra onlara dokunmadan boşarsanız, bu durumda sizin için üzerlerine sayacağınız bir iddet yoktur. Artık (hemen) onları yararlandırın (onlara yetecek bir miktar verin) ve güzel bir salma tarzıyla onları salıverin. (Ahzab Suresi, 49)

Boşanma sırasında ve sonrasında erkeğin kadına göstermesi gereken nezaket, saygı, itina, merhamet ve koruyuculuk Kuran'ın emridir. Böylesine bir ahlak yalnızca Kuran ile yaşanır. Açıktır ki kadına en büyük önem İslam'da verilmektedir. Bunu görmek için hurafecilerin aldatmalarına değil, Kuran ayetlerine ve Peygamber Efendimiz (sav)'in uygulamalarına başvurmak gerekmektedir.

Boşandıktan sonra kadınların maddi güvence altına alınmaları

İslam'da boşanmanın ardından kadının maddi anlamda geleceğinin güvence altına alınması emredilmiştir. Boşanan bir kadının başıboş, korumasız, maddi olarak dayanaksız bırakılması Kuran'da yasaklanmaktadır. Eğer bir kişi gerçekten Kuran'a uyan salih bir müminse, Allah'ın Kuran'da belirttiği bu hükümlere de tam olarak uymak zorundadır. Zaten böyle bir insan, bunu Allah sevgisi ile titizlikle ve isteyerek yapar.

Kuran'da boşanmış bir kadının maddi güvence altına alınmasını şart koşan ayetler şu şekildedir:

(Kocası tarafından) Boşanan (kadın)ların maruf (meşru) bir tarzda yararlanma (ve geçim pay)ları vardır. Bu, sakınanlar üzerinde bir hak (borç) tır. (Bakara Suresi, 241)

... Onları yararlandırın, zengin olan kendi gücü, darda olan da kendi gücü oranında, maruf (meşru ve örfe uygun) bir şekilde yararlandırınsın. (Bu,) iyilik edenler üzerinde bir haktır. (Bakara Suresi, 236)

Geniş-imkanları olan, nafakayı geniş imkanlarına göre versin. Rızkı kısıtlı tutulan da, artık Allah'ın kendisine verdiği kadarıyla versin. Allah, hiçbir nefse ona verdiğinden başkasıyla yükümlülük koymaz. Allah, bir güçlüğü ardından bir kolaylığı kılıp-verecektir. (Talak Suresi, 7)

Ayetlerde görüldüğü gibi zengin bir kişi de imkanları kısıtlı olan bir kişi de boşandığı kadını korumakla sorumlu tutulmuştur. Hayatı boyunca o kişiyi bir daha hiç görmeyecek, maddi ve manevi hiçbir çıkar elde etmeyecek de olsa boşandığı eşini maddi anlamda koruma altına almakla ve ona nezaketle davranmakla yükümlüdür. Yüce Allah bunun da mutlaka gönülden, severek ve isteyerek yapılmasının gerekliliğini ayetlerinde belirtmiştir:

"Kadınlara mehirlerini gönülden isteyerek (ve bir hak olarak) verin, fakat onlar, gönül hoşluğuyla size ondan bir şeyi bağışlarsa, onu da afiyetle, iç huzuruyla yiyin." (Nisa Suresi, 4)

Kadınlara verilen malların boşandıktan sonra geri alınmaması

Yüce Rabbimiz ayetlerinde, boşanma durumunda erkeğin evli olduğu süre boyunca eşine vermiş olduğu hiçbir şeyi geri almaması gerektiğini bildirmiştir:

"Bir eşi bırakıp yerine bir başka eşi almak isterseniz, onlardan birine (öncekine) yüklerle (mal ve para) vermişseniz bile ondan hiçbir şey almayın. Ona iftira ederek ve apaçık bir günaha girerek verdiğinizi alacak mısınız? Onu nasıl alırsınız ki, birbirinize katılmış (birleşerek içli-dışlı olmuş)tınız. Onlar sizden kesin bir güvence (kuvvetli bir ahid) de almışlardı." (Nisa Suresi, 20-21)

... Onlara (kadınlara) verdiğiniz bir şeyi geri almanız size helal değildir... (Bakara Suresi, 229)

Allah ayetlerde erkeğe evlilik ile kadına bir söz ve güvence verilmiş olduğunu hatırlatmaktadır. Bu söz nedeniyle de kadına 'yüklerle mal ve para' verilmiş olsa da, yine de bunları geri alma yönünde bir talep içerisinde olunmamasını bildirmiştir. İman eden, Allah'tan korkan ve her işi Allah'ın rızasını kazanabilme umuduyla yapan bir insan, sözün Allah'a karşı verilmiş olduğunu bilir. Bundan dolayı bu konudaki sorumluluğunu en güzel şekilde yerine getirir. Bu, şu an neredeyse dünyanın hiçbir yerinde uygulanamayan çok üstün bir ahlakıdır. İşte Kuran'ın derinliğini, sevgi ve şefkat anlayışını kavrayamayan bağnazların ve onları İslam'ın gerçek temsilcileri olarak görme yanılgısına kapılanların en büyük yanılgılarından biri budur. Hak ettiği değer kadına yalnızca Kuran'da verilmektedir.

Bazı Hristiyanlar bu emirlerin neden şu anda İslam ülkelerinde uygulanmadığını dile getirmekte ve bu konuya şüpheyle yaklaşmaktadırlar. Bunun nedeni elbette ki, şu an İslam ülkelerinde gerçek Kuran ahlakının yaşanmıyor olması, birçok ülkede bağnazların kendi uydurdıkları hurafelelerin hakim konumda olmasıdır. Yoksa tam olarak Kuran'a göre hareket eden bir Müslüman, Allah'ın bu emirlerini gönül huzuru ve mutluluk içinde yerine getirir.

Boşandıktan sonra kadınların barınmalarının sağlanması

Kuran ayetlerine göre erkek, boşanmanın sonrasında bile kadının güvenliğini ve rahatını sağlamakla sorumlu tutulmuştur. O ana kadar, maddi manevi her türlü ihtiyacını eşinin ya da evlilik ortamının sağladığı imkanlar ile karşılayan kadın, boşanmayla birlikte pek çok açıdan zorluk içerisinde kalabilir. Mümin ahlakı böyle bir durumda kişinin olabildiğince anlayışlı olmasını ve karşı tarafın ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçları gibi tüm detaylarıyla düşünüp yardımcı olmaya çalışmasını gerektirir. İşte bu yüzden özellikle boşanma gibi kadının mağdur kalabileceği durumlar için özel olarak Rabbimiz alınması gereken tedbirleri, yapılması gerekenleri, gösterilmesi gereken güzel ahlak özelliklerini ayetleriyle belirtmiştir. Yüce Allah, boşanmanın sonrasında kadının zor durumda kalmaması ve yeterli korumanın sağlanabilmesi için erkeğe, onu yakında tutmasını öğütlemektedir. Hatta bunun bir tehlike anında göz kulak olabileceği şekilde olması gerektiği ayette bildirilmektedir. Boşanma sonrasında kendisine kalabileceği uygun bir yer bulana kadar bu konuda kadına imkan sağlanması, ona herhangi bir şekilde zarar gelmesine izin verilmemesi, mümin için, vicdani açıdan önemli bir sorumluluktur:

"(Boşadığınız) Kadınları, gücünüz oranında oturmakta olduğunuz yerin bir yanında oturtun, onlara 'darlık ve sıkıntıya düşürmek amacıyla' zarar vermeyin. Eğer onlar hamile iseler, yüklerini bırakıncaya (doğumlarını yapıncaya) kadar onlara nafaka verin. Şayet sizler için (çocuğu) emzirirlerse, onlara ücretlerini ödeyin. (Durum ve ilişkilerinizi) Kendi aranızda maruf (güzellikle ve İslam'a uygun bir tarz) üzere görüşüp-konuşun. Eğer güçlük içine girerseniz, bu durumda (çocuğu) onun (babası) için bir başkası emzirebilir." (Talak Suresi, 6)

Burada konunun önemi açısından tekrar belirtilmesi gerekmektedir: Ayetlerde belirtilen bu koruma tedbirleri elbette ki kadının kendine bakmaktan aciz olduğu anlamına gelmemektedir. Bu, bir kısım önyargılı kişilerin İslam dinine saldırmak amacıyla ortaya attıkları hezeyanlardandır. Ayetlerde üstün bir ahlaktan bahsedilmektedir. Burada, söz konusu olan nezaketli bir ahlak, üstün tutma ve değer vermedir. Kadına sahip çıkmak, çok saygın ve değerli bir varlık olduğunu ona hissettirmektir. Allah'ın kadına verdiği önemi ve koruyuculuğu fiili olarak göstermektir.

Kadınlara zorla mirasçı olunmaması

Kuran'da kadının korunması ile ilgili yükümlülüklerden bir tanesi, kadınlara zorla mirasçı olunmamasıdır. Allah ayetinde şöyle buyurur:

"Ey iman edenler, kadınlara zorla mirasçı olmaya kalkışmanız helal değildir. Apaçık olan 'çirkin bir hayasızlık' yapmadıkları sürece, onlara verdiklerinizin bir kısmını gidermeniz (kendinize almanız) için onlara baskı yapmanız da (helal değildir.) Onlarla güzellikle geçinin..." (Nisa Suresi, 19)

Allah bu ayetle de kadına baskı yapılmasını ve maddi açıdan onu zor duruma düşürecek bir uygulamayı men etmiştir.

Anneye verilen değer

Annelik makamı, Kuran'da övülmüştür. Anne-babaya saygı, onlara iyilikle davranma, onları her zaman olduğu gibi yaşlılıklarında da koruyup kollama Kuran'da özellikle salih müminlerin üzerine yükletilmiş sorumluluklardır ve bu konuyla ilgili çok fazla ayet bulunmaktadır. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Biz insana, anne ve babasına (karşı) güzelliği (ilke edinmesini) tavsiye ettik... (Ankebut Suresi, 8)

Kuran'da anne-babaya hürmet ve iyilik Müslümanlara tavsiye edilmiştir. Fakat anneye verilmiş olan özel bir değer vardır. Allah ayetlerinde şöyle bildirmiştir:

Biz insana anne ve babasını (onlara iyilikle davranmayı) tavsiye ettik. Annesi onu, zorluk üstüne zorlukla (karnında) taşımıştır. Onun (sütten) ayrılması, iki yıl içindedir. "Hem Bana, hem anne ve babana şükret, dönüş yalnız Bana'dır." (Lokman Suresi, 14)

Biz insana, 'anne ve babasına' iyilikle davranmasını tavsiye ettik. Annesi onu güçlükle taşıdı ve onu güçlükle doğurdu. Onun (hamilelikte) taşınması ve sütten kesilmesi, otuz aydır. Nihayet güçlü (erginlik) çağına erip kırk yıl (yaşın)a ulaşınca, dedi ki: "Rabbim, bana, anne ve babama verdiği nimete şükretmemi ve Senin razı olacağın salih bir amelde bulunmamı bana ilham et; benim için soyumda salahı ver. Gerçekten ben tevbe edip Sana yöneldim ve gerçekten ben Müslümanlardanım." (Ahkaf Suresi, 15)

Gerçekten de her anne, çocuğunu dünyaya getirebilmek için aylar boyunca büyük fedakarlıklara katlanmaktadır. Allah'ın ayette bildirdiği gibi, zorluk üstüne zorlukla bebeğini karnında taşımakta ve ardından da onu güçlükle içerisinde dünyaya getirmektedir. Ve sonra yine büyük bir özveride bulunarak çocuğunun her açıdan rahat etmesini ve korunmasını da üstlenmektedir. Üstelik bunları yaparken hiçbir karşılık beklememekte hatta kendi ihtiyaçlarını da ikinci plana almaktadır. Allah bu gerçekleri bize hatırlatmakta ve annelerimizin çok değerli varlıklar olduğuna dikkat çekmektedir.

Kuran'da kadına verilen değer ve önem bu kadar kesin hükümlerle açıklanmışken, kadın her yönden korunurken bir kısım Hristiyanlar kendilerince İslam'da kadının hor görüldüğünü iddia ederek, Kuran Müslümanlarına karşı hurafecileri delil getirerek eleştiri getirmeye kalkmaktadırlar. Bu kişilerin yapması gereken ayetleri dikkatlice okumak ve tarafsız olarak düşünmektir. Ayrıca bu kişilerin Tevrat ve İncil'de yer alan kadınlara yönelik bazı ifadeleri dikkate almaksızın Kuran'a eleştiri getirmeye çalışmakta ısrarcı olmaları da çok şaşırtıcıdır.

Tevrat ve İncil'deki Kadınlara Yönelik Çarpık İzahlara Örnekler

İslam dininin kadına bakış açısı ile ilgili yanlış bilinenler, özellikle son dönemlerde bazı Hristiyan gruplar tarafından sıkça dile getirilmektedir. Oysa, yukarıda detaylı olarak anlattığımız gibi, Kuran'ın kadınlara yönelik bakış açısı sevgi, şefkat, merhamet ve adalet temeli üzerine kuruludur.

İslam'a bu eleştirileri getiren bazı Hristiyan gruplarının bu konuda neden **Tevrat ve İncil'de bulunan bazı ifadelere hiç değinmedikleri şüphe konusudur. Tevrat ve İncil'e baktığımızda, kadınlara yönelik oldukça vahim ifadelerin** var olduğunu görürüz.

Örneğin, Hristiyanların da Kutsal Yasa saydıkları, sorumlu olduklarını düşündükleri ve kendi kitapları olarak kabul ettikleri Tevrat'ta zina eden bir kadının cezası **taşlanarak öldürülmektir**. Bir kısım İslam ülkelerinin uygulamalarının aksine taşıyarak adam öldürme Kuran'da hiçbir yerde yoktur. Ama Tevrat'ta vardır. Konuyla ilgili pasajlar şöyledir:

Eğer bir adam başka birinin karısıyla yataarken yakalanırsa, hem kadınla yatan adam, hem kadın, ikisi de öldürülecek. İsrail'den kötülüğü atacaksınız. (Yasanın Tekrarı 22:22)

Eğer bir adam kentte başka biriyle nişanlı erden bir kızla karşılaşır ve onunla yatarsa, ikisini de kentin kapısına götürecektir, taşlayarak öldüreceksiniz. (Yasanın Tekrarı 22:23)

Ancak bu sav doğruysa, kızın erden olduğuna ilişkin bir kanıt bulunamazsa, kızı baba evinin kapısına çıkaracaklar. Kent halkı taşıyarak kızı öldürecek. (Yasanın Tekrarı 22:20)

Biri başka birinin karısıyla, yani komşusunun karısıyla zina ederse, hem kendisi, hem de zina ettiği kadın kesinlikle öldürülecektir. (Levilliler 20: 10)

Babasının karısıyla yatan, babasının namusuna leke sürmüş olur. İkisi de kesinlikle öldürülecektir. Ölümü hak etmişlerdir. (Levilliler 20: 11)

Bir adam geliniyle yatarsa, ikisi de kesinlikle öldürülecektir. Rezillik etmişler, ölümü hak etmişlerdir. (Levilliler 20: 12)

Bir adam hem bir kızla, hem de kızın annesiyle evlenirse, alçaklık etmiş olur. Aranızda böyle alçaklıklar olmasın diye üçü de yakılacaktır. (Levilliler 20: 14)

Kuran'da ise herhangi birine zina suçlamasında bulunan kişinin, **o sırada olayı bizzat görmüş olan 4 şahit** getirmesi mecburiyeti vardır. Ancak ve ancak o 4 şahit var olduğunda ve şahitler olay yerinde zinaya bizzat şahit olmaları durumunda bir insanın zina yaptığına dair kesin hüküm oluşur.

Hüküm oluştuktan sonra ceza ise yüz değnek vurulmasından ibarettir (Nur Suresi, 2-8). Açıktır ki buradaki ceza hükmü caydırıcı nitelikte verilmiştir. Çünkü bir kişiyi zina yaparken tam o anda alenen görecektir 4 kişinin varlığı, uygulamada imkansızdır.

4 şahit getirilmediğinde ise **bu suçlamanın tamamen ortadan kalktığı ayetlerde bildirilmektedir:**

Bir koca karısına zina suçu attığında ve şahit getirmediğinde ise kadının Allah adına beş kere yemin etmesi onun üzerindeki bu suçlamayı tamamen kaldırır. (Nur Suresi, 8-9)

Tevrat'ta ise zinanın cezası **"taşlanarak ölüm"**dür. Üstelik şahit getirme mecburiyeti bulunmamaktadır. Cezanın infazı için bir söylenti dahi yeterlidir. Bir kısım Hristiyanlar İslam'a bu konuda eleştiri getirmektedir, oysa

Tevrat'taki bu hüküm hakkında hiçbir yorumda bulunmamaktadırlar. Böylesine ağır ve oldukça açık bir hüküm dilendiğinde tüm Musevilere ve Hristiyanlara maledilebilir. Bu konular Museviler ve Hristiyanlar hakkında çok garip fikirlerin oluşmasına yol açabilir. Fakat Müslümanlar, buradaki hükmün **caydırmak amaçlı olduğuna, uygulamada gerçekleştirilmeyeceğine, zaman içinde değiştirildiğine hükmederler ve Musevi ve Hristiyanlara bakış açıları da buna uygun olur.**

Buna bir başka örnek, kuşatılan şehirlerdeki esir kadınlarla ilgilidir. Kuran'da erkek olsun kadın olsun bütün esirler korumaya alınmış, savaş sonunda da salıverilmeleri emredilmiştir. Fakat Tevrat'a göre kuşatılan bir şehirdeki **kadınlar ve çocuklar "düşman malıdır" ve "yağmalanabilirler"**:

Ama barış önerinizi geri çevirir, sizinle savaşmak isterlerse, kenti kuşatın. Tanrınız RAB kenti elinize teslim edince, orada yaşayan bütün erkekleri kılıçtan geçirin. Kadınları, çocukları, hayvanları ve kentteki her şeyi yağmalayabilirsiniz. Tanrınız RAB'bin size verdiği düşman malını kullanabilirsiniz. (Yasanın Tekrarı 20: 12-14)

Dahası kuşatılan bir şehirdeki kadınlar, hatta çocuklar, hatta bebekler dahi ÖLDÜRÜLMELİDİR:

"Bu kadınlar Balamın verdiği öğüde uyarak Peor olayında İsraililerin RAB'be ihanet etmesine neden oldular. Bu yüzden RAB'bin topluluğu arasında ölümcül hastalık baş gösterdi. Şimdi bütün erkek çocukları ve erkekler yatmış kadınları öldürün. Yalnız erkeklerle yatmamış genç kızları kendiniz için sağ bırakın. (Yasanın Tekrarı 20: 16-18)

Musa savaştan dönen ordu komutanlarına -binbaşılara, yüzbaşılara- öfkeleni. Onlara, "Bütün kadınları sağ mı bıraktınız?" diye çıkıştı... (Çölde Sayım 31: 14-15)

"Egemen RAB şöyle diyor: Onları dehşete düşürecek, mallarını yağmalayacak bir kalabalık salacağım üzerlerine. Onları taşa tutacak, kılıçlarıyla parçalayacaklar; oğullarını, kızlarını öldürecek, evlerini ateşe verecekler." (Hezekiel 23: 46-47)

Erkeklerle kadınları, gençlerle yaşlıları, delikanlılarla genç kızları, çobanla sürüsünü, çiftçiyle öküzlerini, calilerle yardımcılarını darmadağın edeceğim. (Yeremya, 51: 22-23)

Yakalananın bedeni delik deşik edilecek, ele geçen kılıçtan geçirilecek. Yavruları gözleri önünde parçalanacak, Evleri yağmalanacak, Kadınlarının ırzına geçilecek... Oklarıyla gençleri parçalayacak, bebeklere acımayacak, çocukları esirgemeyecekler. (Yeşeya 13: 15-18)

Öbürlerine, "Kent boyunca onu izleyin ve kimseye acımadan, kimseyi esirgemededen öldürün" dediğini duydum. "Yaşlıyı, genci, genç kızı, kadını, çocukları öldürün..." (Hezekiel, 13: 5-6)

Şimdi git, Amalekliler'e saldır. Onlara ait her şeyi tümüyle yok et, hiçbir şeyi esirgeme. Kadın erkek, çoluk çocuk, öküz, koyun, deve, eşek hepsini öldür. (1 Samuel, 15: 3)

Heşbon Kralı Sihon'a yaptığımız gibi hepsini yok ettik. Her kenti, kadın, erkek ve çocuklarla birlikte, tümüyle yok ettik. (Yasanın Tekrarı, 3: 6)

Tanrımız RAB onu elimize teslim etti. Onu, oğullarını ve bütün halkını yok ettik. Bütün kentlerini ele geçirdik, hepsini yok ettik. Kadın, erkek, çocuk, kimseyi sağ bırakmadık. (Yasanın Tekrarı, 2: 33-34)

Savaştan bir şehirdeki **kadın-çocuk hiçbir canlının yaşatılmaması gerektiği** yine Tevrat'taki hükümlerden biridir:

Yakınıntaki uluslara ait olmayan sizden çok uzak kentlerin tümüne böyle davranacaksınız. Ancak Tanrınız RAB'bin miras olarak size vereceği bu halkların kentlerinde soluk alan hiçbir canlıyı yaşatmayacaksınız.

Tanrınız RAB'bin size buyurduğu gibi, onları -Hitit, Amor, Kenan, Periz, Hiv ve Yevus halklarını- tümüyle yok edeceksiniz. (Yasanın Tekrarı 20: 15-17)

İslam'da hırsızlık eylemine karşı, ayette açıkça bildirildiği gibi "tekrarı önleyen bir ceza olmak üzere" el kesme vardır. Fakat işlediği suçtan ötürü bir kişi tevbe ediyorsa bu ceza kalkar (Maide Suresi, 38-39). Böyle caydırıcı bir karşılık alacağını bile bile hiç kimse tevbe edip bağışlanma nimetini elbette geri çevirmeyecektir. Dolayısıyla **buradaki hükmün, uygulamaya yönelik değil, yalnızca kişileri caydırmaya yönelik olduğu açıktır.**

Müslümanlara bu hükümden dolayı eleştiri getiren Hristiyanlar, bu konuda asıl olarak Tevrat'a bakmalıdırlar. Tevrat'ta oldukça **ilginç gerekçelerle el kesme cezası vardır üstelik bu kesin hüküm olarak uygulanır ve suç işleyen kişiye acıma da yoktur:**

"Eğer iki adam kavgaya tutuşur da birinin karısı kocasını dövenin elinden kurtarmak için gelip elini uzatır, öbür adamın erkeklik organını tutarsa, kadının elini keseceksiniz; ona acımayacaksınız. (Yasanın Tekrarı 22: 11-12)

Kadınlara yönelik Tevrat'ta geçen ilginç uygulamalardan bir diğeri de şu şekildedir:

Bir kadın cinsel ilişki kurmak amacıyla bir hayvana yaklaşırsa, kadını da hayvanı da kesinlikle öldüreceksiniz. Ölümü hak etmişlerdir. (Levilliler, 20: 16)

Aynı durum İncil için de geçerlidir. Bazı Hristiyanlar Müslümanları, kadını ikinci sınıf vatandaş olarak görmekle suçlarlar. Oysa **İncil'e bakıldığında, kadının ikinci sınıf vatandaş konumuna getirildiğine ve erkeğin de ona egemen olarak yaratıldığına dair izahlar dikkati çekmektedir.** İncil'de bu yöndeki sözler şu şekildedir:

...Mesih ... kilisenin başı olduğu gibi, erkek de kadının başıdır. (Efesliler 5:23)

Kadınlar toplantılarınızda sessiz kalsın. Konuşmalarına izin yoktur. Kutsal Yasa'nın da belirttiği gibi, uysal olsunlar. Öğrenmek istedikleri bir şey varsa, evde kocalarına sorsunlar. Çünkü kadının toplantı sırasında konuşması ayıptır. (1 Korintliler, 14: 34-35)

Kadının öğretmesine, erkeğe egemen olmasına izin vermiyorum; sessiz olsun. Çünkü önce Adem, sonra Havva yaratıldı; aldatılan da Adem değildi, kadın aldatılıp suç işledi. (1 Timoteos, 2:12-14)

Erkek kadın için değil, kadın erkek için yaratıldı. (1 Korintliler, 11: 9)

Görüldüğü gibi Hristiyanlıkta ve Musevilikte kadınları aşağı görmeye yönelik çok ağır ifadeler varken bazı kişilerin bu ifadelere gözlerini kapatarak İslam'ı kötölemeye çalışmaları anlaşılabilir değildir. Bu kişilerin Kuran'da zaten varolmayan hükümlerden dolayı İslam'ı kendilerince hedef almalarının hiçbir açıklaması yoktur. Müslümanlar; Hristiyan ve Musevilere yönelik nasıl böyle bir bakış açısına sahip değillerse, Museviler ve Hristiyanlar arasında da kadını aşağılayan bağnazlar olduğunu biliyor ve bunu hiçbir şekilde bu iki dinin aslına maletmiyorlarsa; Hristiyanların da -Kuran'da olmayan hurafeleri ve bunları uygulayan bağnazları delil göstererek- İslam'a yönelik yanlış bir bakış açısı edinmemeleri gerekir.

Asıl Kadın Düşmanı Olanlar Bağnazlar, Münafıklar, Darwinistler, Materyalistler, Komünistler ve Faşistlerdir

Kadınlara ikinci sınıf insan muamelesi yapmak, her fırsatta onları aşağılamak, kadının nimet olarak değerini bilmemek, kısaca kadınlardan nefret etmek, asıl olarak Darwinistlerin, materyalistlerin, komünistlerin, faşistlerin ve bağnazların özelliğidir. Bu kişiler hiçbir güzellikten zevk almadıkları; sanattan, estetikten, güzel kokudan,

hayvanlardan, bitkilerden, müzikten anlamadıkları gibi; bir nimet olarak yaratılmış kadının değerini de kavrayamazlar. Kendileri de manevi anlamda huzursuz oldukları, temizlik ve estetikten zevk almayan bir hayatın içinde yaşadıkları için güzelliklerin de farkında olmazlar. Hayatlarında zevk değil sıkıntı vardır, bu nedenle de nimetlere nefret ve öfke ile yaklaşırlar.

Bağnazlıkta kadını en fazla aşağılayan, kadına en fazla ikinci sınıf muamelesi yapan kişi örnek insan olarak gösterilir. Bu her üç dinin bağnazları için geçerlidir. Oysa İslam adına ortaya çıkan bağnazlar, Kuran'a tamamen muhalif hareket etmekte, Kuran ayetlerinde ve Peygamber Efendimiz (sav)'in uygulamalarında yer almayan bir bela içinde yaşamaktadırlar. İslam'ı değil hurafelerle oluşturdukları bir batıl dini uygulayan bu insanların düşüncelerinin İslam'a maledilmesi son derece anlamsızdır.

Kadınlara yönelik bu sapkın mantık elbette asıl olarak dinsizliğin kaynağı olan Darwinizm kökenlidir. Darwin, kadınları aşağılık gören bakış açısını açıkça ifade etmekten çekinmemiştir. *İnsanın Kökeni* adlı kitabında, kadınların idrak etme, hızlı kavrama ve taklit konusunda "**daha aşağı ırkların özelliklerini taşıdıklarını**" ve bu nedenle "**daha eski ve alt bir medeniyet seviyesine sahip olduklarını**" (John R. Durant, "The Ascent of Nature in Darwin's Descent of Man" in The Darwinian Heritage, Ed. by David Kohn, (Princeton, NJ: Princeton University Press, 1985), s. 295) yazmıştır. Kadınları kendilerince evrimleşmekte olan, gelişmemiş bir ırk gibi gören bu zihniyetin nasıl ürkütücü bir yaşam şekli olduğu hemen anlaşılmaktadır. Böylesine bağnaz bir zihniyete sahip olan Darwin, kadının evlilikteki rolünü şu inanılması güç sözlerle tarif etmektedir:

"... oynayacak bir nesne - her halükarda bir köpekten daha iyi." (Charles Darwin, *The Autobiography of Charles Darwin 1809-1882* (Edited by Nora Barlow), W. W. Norton & Company Inc., New York, 1958, s. 232-233)

Darwin'in bu dehşet verici bakış açısını devam ettirenler bağnazlar, münafıklar, komünistler, faşistler, dinsizler olmuştur. Kirli ve bağnaz Darwinist zihniyetin tüm savunucuları kadına karşı bu bakış açısını korumaktadır. **Komünist toplumların tamamı bu mantıktadır.** İslam adına ortaya çıkan bazı **Darwinist hocaların tümü bu zihniyettir.** **Kız çocuklarını doğar doğmaz öldüren, kız çocuğu oldu diye kendini aşağılanmış görenler yine bağnazlardır.** Kuran, sürekli olarak kadının lehineyken, hep kadının korunmasına ağırlık verilmişken; bağnazlarda, münafıklarda ve Darwinistlerde bütün sistem erkeği korumaya ve kadını ezmeye yöneliktir. Dolayısıyla kadını aşağı gören bu sapkın zihniyet İslam'ın değil, Darwin'in ve radikalizmin zihniyetidir.

Şu anda İslam ahlakının gerektiği gibi yaşanmadığı tüm toplumlarda kadına ikinci sınıf insan muamelesi yapılmaktadır. Kadına en büyük değeri veren ise İslam ahlakının ve Peygamber Efendimiz (sav)'in sünnetinin tam olarak yaşandığı salih Müslümanların oluşturduğu topluluklardır. Dolayısıyla aşağılık, dinsiz ve Kuran ile değil hurafelerle yaşayan toplulukların kirli anlayışlarını İslami kaynaklıymış gibi göstermeye çalışan kişiler çok ciddi şekilde yanılmaktadırlar. Kadının en üstün tutulduğu, tüm haklarının ve yaşamının koruma altına alındığı, gereken değerin verildiği tek din İslam'dır.

3. BÖLÜM

Dinde zorlama yoktur, bu Kuran'ın kesin hükmüdür

Kuran'ın kesin hükmüdür: **İslam'da zorlama yoktur.**

Ayetlerde bu gerçek şöyle bildirilmiştir:

Dinde zorlama (ve baskı) yoktur. Şüphesiz, doğruluk (rüşd) sapıklıktan apaçık ayrılmıştır. Artık kim tağutu tanımayıp Allah'a inanırsa, o, sapasağlam bir kulba yapışmıştır; bunun kopması yoktur. Allah, iştir, bilendir. (Bakara Suresi, 256)

Eğer Rabbin dileyseydi, yeryüzündekilerin tümü, topluca iman ederdi. Öyleyse, onlar mü'min oluncaya kadar insanları sen mi zorlayacaksın? (Yunus Suresi, 99)

Dedi ki: "Ey kavmim, görüşünüz nedir söyleyin? Eğer ben Rabbim'den apaçık bir belge üzerinde isem ve Rabbim bana Kendi Katından bir rahmet vermiş de (bu,) sizin gözlerinizden saklı tutulmuşsa? Siz bunu istemiyorken biz sizi buna zorlayacak mıyız?" (Hud Suresi, 28)

De ki: "Ey kafirler."

"Ben sizin taptıklarınıza tapmam."

"Benim taptığıma siz tapacak değilsiniz."

"Ben de sizin taptıklarınıza tapacak değilim."

"Siz de benim taptığıma tapacak değilsiniz."

"Sizin dininiz size, benim dinim bana." (Kafirun Suresi, 1-6)

Müslümanlar Allah'ın, "ma'rufu emret, münkerden sakındır" (Lokman Suresi, 17) emri gereği, iyiliği emredip kötülükten sakındırırlar ve insanları güzel sözle Allah'ın yoluna davet ederler. Ancak hidayeti veren Allah'tır (Kasas Suresi, 56) ve Kuran'ı okuyan ve anlayan tüm Müslümanlar da bunu çok iyi bilirler. Dolayısıyla bir Müslümanın görevi, insanlara Kuran'ı anlatmak, onları Kuran'a çağırmak, yani onlara tebliğ yapmaktır. Bu çağrıya ancak hidayet bulan uyacak, hidayet bulmayan ise bu çağrıdan uzaklaşacaktır. Dolayısıyla hidayet bulmamış bir kişi ne kadar zorlanırsa zorlansın hiçbir zaman gerçek anlamda Müslüman olmayacaktır. Dolayısıyla onu buna zorlamak hem Kuran'a göre haramdır hem de sonuç vermeyecektir.

İslam, teslimiyet anlamına gelir. Bir insanın İslam'a girmesi, gerçek anlamda hidayet bulması ve gerçek bir Müslüman olması için Allah'a ve Kuran'a candan ve kalpten teslim olması şarttır.

Peki eğer bir insan İslam'a zorlanırsa ne olur?

Bir insan İslam'a zorlanırsa Müslüman değil münafık olur. Zorla ibadet eder, zorla namaz kılar, sonucunda da öfke ve nefret dolu bir münafığa dönüşür. İslam'dan, Müslümanlardan nefret eder ve Müslüman görünüp hayatını Müslümanları kendince tuzağa düşürebilmek için harcar.

Münafık, Müslümanların en büyük düşmanıdır, dünyadaki en aşağılık mahluktur. Allah münafıklara cehennemde en alçak tabakayı layık görmüştür. Bu aşağılık varlıklar, Müslümanlara sürekli zarar vermeye çalışırlar. Dolayısıyla Allah'ın hükmüne uymayıp bir insanı zorla Müslüman yapmaya çalışmak, yalnızca münafık üretir, zarar getirir. Bu Müslümanın en istemeyeceği şeylerden biridir.

Bir insanın zorla Müslüman olması, Kuran'ın genel ruhuna da aykırıdır. Kuran'da belirtilen bir adalet anlayışı vardır. Buna göre her düşünce her fikir alabildiğine özgürdür. Allah Kuran'da bunu, kafirlere hitap eden, **"Sizin dininiz size, benim dinim bana"** (Kafirun Suresi, 6) ayetiyle açıkça belirtmiştir. Bu, tam demokrasi demektir, din ve inanç özgürlüğüdür. İnanç özgürlüğü ve demokrasi ise Kuran kaynaklıdır. Kuran'da yer alan bu anlayış tüm dünyaya yayıldığında tam demokrasi ve özgürlük yaşanacaktır. Bu adalet sistemi, bütün toplumları, bütün dünyayı, bütün inançları kapsayan insanlığın gereği olan bir kanundur. Allah'ın kanunudur. Kuran'ın hükümleri insanların maddi ve manevi olarak rahat edecekleri şekilde yaratılmıştır.

Kuran ayetlerinde insanların canını yakacak, insanları rahatsız edecek hiçbir hüküm kesinlikle bulunmamaktadır. İslamiyet, insanların seve seve, gönül huzuruyla yaşayacakları, mutlu olacakları bir din olarak indirilmiştir. Bir Müslüman müşrik bile olsa bu kişinin hidayet bulması için dua etmekle, ona şefkatli davranmakla, onu koruyup kollamakla yükümlüdür. Allah, müşriklerin bir yerden başka bir yere giderken korunmalarını dahi Müslümanların üzerine sorumluluk olarak yüklemiştir. Müslümanlar, kendi canları pahasına müşrikleri korumakla görevlendirilmişlerdir. Kuran'da konuyla ilgili ayet şu şekildedir:

Eğer müşriklerden biri, senden 'eman isterse', ona eman ver; öyle ki Allah'ın sözünü dinlemiş olsun, sonra onu 'güvenlik içinde olacağı yere ulaştır.' Bu, onların elbette bilmeyen bir topluluk olmaları nedeniyledir. (Tevbe Suresi, 6)

İslam sevgi, şefkat, anlayış ve saygı üzerine kurulu bir dindir. Bunun dışında bir uygulama yapanlar, İslam ahlakını tanımıyorlar ve gerçek Kuran ahlakını yaşamıyorlar demektir.

Bağnazlar, "Dinde Zorlama Yoktur" Hükmünü Takiyye Olarak Uygularlar

Bazı kimseler, ilk başta "dinde zorlama yoktur" anlayışı ile ortaya çıkan, fakat sonrasında sinsice zor ve dayatma yöntemini kullanmaya başlayan bazı Müslümanları örnek göstererek bu konuda bir takiyye yönteminin kullanıldığını öne sürmektedirler. Öncelikle böyle kişilerin gerçek Müslümanlarla, Kuran'a göre yaşamayıp hurafelerle yaşayan bağnazlar arasındaki ayrımı iyi yapmaları gerekmektedir. Bir bağnaz, Allah'ın Kuran ayetlerinde bildirdiği hükümlerin hayır ve hikmetlerini zaten tam anlamıyla görememiş, Kuran'ın ruhunu tam olarak anlamamış, dolayısıyla Kuran'ın hak ve tek kitap olduğuna tam kanaati gelmemiş olan bir radikaldir. Kendi kafasınca, Allah'ın hükmüne ve Kuran ayetlerine rağmen, eğer zorlarsa, baskı uygularsa bir kişinin Müslüman olabileceğini zanneder. Oysa bu açıkça Rabbimiz'in hükümlerine karşı gelmektir. Bunun sonucunda da –daha önce belirttiğimiz gibi– ortaya münafıklar, İslam karşıtları, İslam'ı zor ve baskı dini gibi gören insanlar çıkmaktadır.

İslam dini Peygamber Efendimiz (sav) dönemindeki gibi doğru ve tam uygulandığında, Kuran ayetlerine eksiksiz bir şekilde uyulduğunda, ancak o zaman gerçek İslam yaşanır. Bunun dışındaki hiçbir örnek İslam değildir. Kuran'ın tek ayetini bile yetersiz gören, kabul etmeyen kişi artık dinden çıkmıştır. Böyle bir insanın İslam adına ortaya çıkıp İslam'da olmayan uygulamaları gerçekleştirmesi İslam'a maledilemez. Tıpkı **Hristiyanlık adına ortaya çıkıp katliamlar yapan, cami ve Kuran yakan bağnazların uygulamalarının Hristiyanlığa maledilemeyeceği gibi.**

Kuran-ı Kerim'deki ayetler ile örtüşmeyen bir uygulama varsa o İslam'ın uygulaması değildir. Dolayısıyla Hristiyanlar, eğer İslam'ın özünü ve gerçeğini bilmek istiyorlarsa, yalnızca Kuran'a bakmalıdırlar.

Kuran, Bağnazlığa Savaş Açmıştır

Kuran; bağnazlığın getirdiği her türlü belaya, mutsuzluğa, zulme, sevgisizliğe, öfkeye, kan dökücülüğe savaş açmıştır. Kuran'a dayalı İslam dini, bağnazlığın tam olarak tersidir.

İslam; sevgi, barış ve dostluğu öğütler. Birlik olmayı, bir arada Allah'ın adını yüceltmeyi, kardeş olmayı, dünyada huzur ve güvenliğin tesis edilmesini teşvik eder.

Bağnazlıktan kurtulmanın yolu İslam'a savaş açmak değildir

Bağnazlığı bilgisizce İslam'ın kendisi olarak kabul edenler ve bu bağnaz sistemi ortadan kaldırmak isteyenler, genellikle büyük bir yanlışlığa kapılarak, İslam'a karşı hasmane bir tutum içine girmektedirler. Bu yanlış bakış açısı, özellikle bazı materyalist, ateist ve Darwinist basın, düşünce kuruluşları ve dünya siyasetinde etkili bir takım çevreler tarafından, bilinçli olarak yaygınlaştırmaya çalışılmıştır. Söz konusu çevreler, Müslümanlığı kasıtlı olarak yanlış tanıtarak, **"Müslümanlar böyledir, size yaşam hakkı tanımazlar, dolayısıyla onlar sizi ortadan kaldırmadan siz onları ortadan kaldırın"** gibi telkinlerle İslam dinine ve Müslümanlara karşı kışkırtıcılık yapmaktadırlar.

Bir kısım Hristiyanlar bu telkinlerin etkisiyle, bağnaz sistemin getirdiği birtakım zalimane uygulamaların ortadan kaldırılması için, Kuran ile ve İslam diniyle mücadele edilmesi gerektiğini savunurlar (Kuran'ı ve İslam'ı tenzih ederiz). Oysa bu akla ve vicdana sığmayan yöntem **bağnazlığın daha da beslenmesine ve gelişmesine yol açar. Kuran'a ve gerçek İslam'a yapılan her türlü saldırı, kendileri gibi düşünmeyenlere yönelik şiddet uygulanması gerektiğini savunan bağnaz sistemi daha da güçlendirir.** Söz konusu bağnazların savunduğu kan dökücü sistemi ortadan kaldırmanın yolu, **Kuran'ı ve gerçek Müslümanlığı ön plana çıkarmak, Asr-ı Saadet Müslümanlığını yeniden hayata geçirmektir.**

Gerçek Müslümanların neşeli, dışadönük, sevgi, şefkat, dostluk ve kardeşlik üzerine kurulu, demokrasi ve özgürlüğü savunan, modern ve ileri görüşlü yaşamları bağnaz zihniyette olanları müthiş rahatsız eder, adeta kavurur ve yakar. Dolayısıyla, Hristiyan kardeşlerimiz, hem Müslümanların hem de Hristiyan ve Musevilerin karşıtı olan bağnaz zihniyete karşı, gerçek Müslümanlara destek olmalıdırlar, onlarla birlikte hareket etmelidirler.

Bağnazla mücadele Müslümanlar için bir ibadettir. Çünkü müşriklerle mücadele etmek Kuran'ın emirlerinden biridir. Kuran'da 'müşrik' diye geçen güruhin diğer adı bağnazlardır. Yüce Allah ayetlerde münafıklardan bahseder, kafirlerden bahseder, kalbinde hastalık olanlardan bahseder, bunların tamamı müşriktir. Bunlar Asr-ı Saadet karşıtlarıdır, **KURAN ADINA KURAN'A SAVAŞ AÇARLAR.**

Fakat elbette bu mücadele, ilmi ve fikri bir mücadele olmalıdır. Daha önce hatırlattığımız gibi bağnaz kesim, genellikle Kuran'dan çeşitli sebepler ve hurafeler neticesinde uzak kalmış eğitimsiz, bilgisiz bir güruhtur. Dolayısıyla bağnaz tehlikesinin ortadan kalkabilmesi için bu kişilerin eğitilmeleri gerekir. Eğitildiklerinde, Kuran'da anlatılan gerçek İslam dinini anladıklarında elbette onlar da bağnaz zihniyetin mantıksızlığını göreceklerdir.

Sevgisiz, şefkatsiz, merhametsiz, akılsız, kültürsüz, görgüsüz; bilimden, sanattan hiç hoşlanmayan; derin düşünemeyen, gösterişçi, dini karmakarışık hale getirmeye çalışan ve sürekli uydurmalarla, hurafelerle kendine göre bir din geliştiren sapkın ekolün adı 'bağnazlık' yani eşittir 'müşriklik'tir. Dolayısıyla **KURAN'A TAMAMEN KARŞI OLARAK GELİŞTİRİLMİŞ, KENDİNCE KURAN'I YETERLİ GÖRMEYEN VE KURAN'DA EMREDİLEN HÜKÜMLERİN TAM TERSİNİ UYGULAYAN BAĞNAZ SİSTEM, MÜSLÜMANLARIN DA FİKRİ OLARAK MÜCADELE ETMELERİ GEREKEN BİR ANLAYIŞTIR.**

Bağnazlığa karşı çözüm, Asr-ı Saadet Müslümanlığını ve gerçek Kuran ahlakını savunmaktır ve radikalizmin pençesine düşmüş kişileri eğitmektir. Peygamberimiz (sav) bağnazlara karşıydı ve İslam'ın getirdiği demokrasi, sevgi, saygı ve özgürlük nimetlerini en mükemmel şekilde uygulamıştı.

Gerçek İslam ahlaki yaşandığında Hristiyanlar da, Museviler de rahat edeceklerdir

Hristiyan kardeşlerimizin, bu kitapta anlattığımız sevgi, barış, demokrasi, hürriyet, mutluluk, modernlik gibi kavramlarla ilgili anlatımları "iyi niyetle yapılmış yorumlar" şeklinde değerlendirmemeleri çok önemlidir. Bunlar bizim şahsi yorumumuz değildir. Bunlar, KURAN'IN ESASIDIR. Bunlar, Kuran'ın ruhuna, Hz. Muhammed (sav)'de

gördüğümüz tüm örneklere, Rahman ve Rahim olan Allah'ın rızasına uygun olmalıdır. Peygamberimiz (sav) döneminde Kuran hükümleri bu şekilde uygulanmıştır. Kan dökücülük, yalnızca bağnazların hurafelerinde vardır. Deccalin kontrolündeki bağnaz zihniyetteki kişiler, kan dökücülüğü bütün dünyaya yaygınlaştırarak bunu İslam olarak göstermiş ve kitleleri aldatmıştır.

Hristiyanların, Kuran'ın gerçek ve asıl mesajını görmeleri son derece önemlidir. Peygamberimiz (sav) de, Kuran-ı Kerim de dünyadaki bütün insanlar için birer nurdur. İnsanları mutlu eden, dünyayı ışıklandıran her şey Kuran'dadır. Allah rızası, vicdan, iman ve kalp gözü ile bakan her insan bunu açıkça görecektir. Kuran'ı, Asr-ı Saadet dönemindeki gibi yaşamak bütün dünyaya tam bir ferahlık ve güzellik getirecektir. Kuran'ın Müslümanlar tarafından bu şekilde uygulanması, Hristiyanlara da, Musevilere de huzur, mutluluk ve rahatlık kaynağı olacaktır. Bunun sonucunda dünyaya son derece mutlu bir hayat hakim olacaktır. İnsanların fıtratında zaten var olan, fakat deccal sisteminin etkilerinden dolayı yok olmuş olan neşe toplumlara geri gelecektir. İnsanlara sevinç gelecektir. Sanat gelişecek, gerçek sanat icra eden sanatçılar ortaya çıkacaktır. Deccal sisteminin etkisiyle yok olup giden mimari yeniden can bulacaktır. Çünkü dünyaya huzur, mutluluk, güven, dostluk, kardeşlik ve hepsinden önemlisi Allah aşkı yayılacaktır. Allah aşkı insanların kalplerinde olduğunda, o topluma sanat gelir, estetik gelir, sevinç gelir, mutluluk gelir, bilim gelir kısacası her şeye güzellik ve coşku gelir. Kuran Müslümanının anlayışı şefkat, merhamet, sevgi, akıl, tutarlılık, dengeli tavırlar sergilemek, makul düşünmek, fedakar olmak, iyi niyetle olaylara bakmak, her şeyde hayır görmek üzerine kuruludur. İslam'ın bu şekilde yaşandığı bir dünya, Hristiyanlar için de Museviler için de olağanüstü güzellikte olacaktır.

Hristiyanların karşı olmaları ve ilmi mücadele vermeleri gereken şey, her üç din için de büyük bir tehlike olan bağnazlıktır, Darwinizm'dir, materyalizmdir. Desteklemeleri ve savunmaları gereken ise, İslam dininin Kuran'daki şekli ile yaşanması ve bunu günümüzde sağlayacak olan Mehdiyettir. Bunu desteklediklerinde bağnazlık, gericilik, Darwinizm, materyalizm ortadan kalkacak, dünyaya bayram sevinci gelecek, her şey ve her yer aydınlanacaktır. Bağnazlığın, Darwinist ve materyalist ideolojilerin etkisinde kalmış insanlar da doğru eğitim ile kazanılmış olacaktır. Kiliseler, havralar Kuran ayetinde haber verildiği gibi Yüce Allah'ın korumasındadır. Hristiyan ve Musevi kardeşlerimiz istedikleri gibi ibadetlerini yapacak, istedikleri şekilde rahat ve güvenliğe kavuşacaklardır. Müslümanlar; Hristiyan ve Musevilerle kardeşlik ve sevgi içinde yaşayacak, savaşlar sona erecek, artık kan dökülmeyecek, dünya refahın, huzurun güvenliğin yaşandığı barış mekanı haline gelecektir. Bu Allah'ın vaadidir. Mutlaka gerçekleşecektir. Fakat bunun için Allah bizden gayret etmemizi istemektedir.

Peygamberimiz (sav)'in Kitap Ehli'ne Karşı Şefkatli, Koruyucu ve Sevgi Dolu Tutumu

Peygamberimiz (sav), Necran Hristiyanlarının Ziyareti Sırasında Oturmaları İçin Abasını Sermiştir

Resulullah (sav)'in Kitap Ehli'nin düğün yemeklerine katıldığına, hastalarını ziyaret ettiğine ve onlara ikramda bulunduğuna dair çok sayıda rivayet bulunmaktadır. Hatta Necran Hristiyanları onu ziyaret ettiklerinde Hz. Muhammed (sav) onlar için abasını yere sermiş ve Hristiyan misafirlerine abasının üstüne oturmalarını söylemiştir.

Peygamberimiz (sav) Kitap Ehlinin Müslümanların Emanında (koruması altında) Olduklarını Söylemiştir

Peygamberimiz Hz. Muhammed (sav)'in, Hristiyan olan İbn Harris b. Ka'b ve kavmine yazdırdığı anlaşma metninde: **"Şarkta ve garpta yaşayan tüm Hristiyanların dinleri, kiliseleri, canları, ırzları ve malları Allah'ın, Peygamberin ve tüm müminlerin himayesindedir. Hristiyanlık dini üzere yaşayanlardan hiç kimse istemeden İslam'ı kabule zorlanmayacaktır. Hristiyanlardan birisi herhangi bir cinayete veya haksızlığa maruz kalırsa Müslümanlar ona yardım etmek zorundadırlar"** yazdırmıştır. (İbn Hişam, Ebu Muhammed Abdumelik, Es-Siretü'n-Nebeviyye, Daru't-Türasi'l-Arabiyle, Beyrut, 1396/1971, II/141-150)

Peygamberimiz (sav), Ziyarete Gelen Kitap Ehli'nin Kalması İçin Sahabenin Evlerini Onlara Tahsis Ederdi

Hz. Peygamber (sav) döneminde, gruplar halinde elçiler ve heyetler Medine'ye ziyaretlerde bulunurlardı. Gelen heyetler –Kitap Ehli de dahil– bazen 10 günden fazla da kalabiliyorlardı ki, Abdurrahman b. Avf, Muğire b. Şube, Ebû Eyyubü'l-Ensarî ve Ensar'dan bazı kimselerin evleri, onlara tahsis edilirdi. Bunlara ek olarak Mescid-i Nebevî'nin etrafındaki ilim tahsil eden Ashab-ı Suffa'nın kaldığı yerler ile Mescid'in yakınlarına kurulan bir çadır, gelen ziyaretçiler için hazırlanırdı.

Hz. Peygamber (sav), görüşmeye gelenlerin bazılarına, emânnâme ve ahidnâme (yazılı emir ve talimat, bazı şahıs ve gruplara tanınan hak ve imtiyazları, yabancılarla yapılan anlaşma hükümlerini içeren belge) ve onlara tahsis edilen arazileri bildiren resmî evrak verirdi. Bazı bölgelere de kendileri içinden valiler tayin ederdi. Yine Kutlu Elçi, Müslümanlara zekat memurları gönderirken, Hristiyan olarak kalanlara da cizye tahsildarları görevlendirirdi. Aslında gelen bu resmî heyetler, tüm Arap yarımadasının, Hz. Muhammed'in (sav)

peygamberliğini ve hakimiyetini kabul edişinin birer kanıtları durumundaydılar. (Sarıçam, Hz. Muhammed ve Evrensel Mesajı, s. 356)

Peygamberimiz (sav) Vahiy İnmeyen Bazı Konularda Mekkeli Müşriklerin Değil Kitap Ehl'i'nin Davranışlarına Göre Hareket Etmiştir *

Allah Resûlü (sav) Mekke'de, vahiy almadığı konularda Mekkeli müşriklerle muhalefet ederek, Ehl-i Kitab'ın davranışlarına uygun hareket etmiştir. (Buhârî, Libâs 70; Müslim, Fedâil 90)

Peygamberimiz (sav), Sahabeyi Hristiyan Necaşi'nin Yanına Hicrete Göndermiştir

Peygamberimizin Hicret'ten önce ilk ilgi duyduğu ve Müslümanların hicret etmelerini arzu ettiği Hristiyan ülke, Habeşistan olmuştur. Allah Resûlü, Mekke müşriklerinin amansız işkenceleri ve tazyikleri karşısında Mekkeli Müslümanların Habeşistan'a hicretlerini arzu etmiş ve bu hislerini şu ifadelerle belirtmiştir.

"İsterseniz ve elinizden gelirse, Habeşistan'a iltica ediniz. Zira orada hüküm süren kralın topraklarında kimseye zulüm edilmez. Orası doğru ve emin bir yerdir, Allah âsân edinceye (kolaylık verinceye) kadar orada kalın." [Hamîdullah, el-Vesâikü's- Siyâsiye, (trcm.Vecdi Akyüz), İstanbul 1997, s.115; Hamîdullah, İslâm Peygamberi, I, 297]

Peygamberimiz (sav) Musevi Birinin Cenazesi Geçerken Ayağa Kalkmıştır

Cabir b. Abdullah (ra) şöyle nakletmiştir:

Yanımızdan bir cenaze geçmişti. Resulullah (sav) hemen o cenaze için ayağa kalktı. Biz de (ona uyarak) kendisi ile beraber ayağa kalktık ve: "Ey Allah'ın Resulü! Bu bir Yahudi kadının cenazesidir" dedik. Bunun üzerine Hz. Peygamber (sav): "... Cenazeyi gördüğünüzde hemen ayağa kalkınız." buyurmuştur. (Müslim, Cenaiz, 78, Hadis no: 1593)

Kays b. Sa'd'in (r.a.) rivayetinde İbn Ebu Leyla şöyle nakletmiştir:

Kays b. Sa'd ile Sehl b. Huneyf, Kadisiyye'de bulunurlarken yanlarından bir cenaze geçti. Bunlar ayağa kalktılar. Kendilerine; bu cenaze, bu yer halkından (yani zımmilerden)dir, denildiğinde Kays ile Sehl de: Resulüllah'ın (sav) yanından bir cenaze geçmişti. Allah Resulü, ayağa kalktı. Bunun bir Yahudi cenazesi olduğu kendisine bildirildiğinde: "Bu da bir insan değil mi?" buyurdu. (Müslim, Cenaiz, 78, Hadis no: 1596)

Peygamberimiz (Sav) Zimmilere Eziyet Edilmemesini Buyurmuştur *

Hadis-i şerifte Efendimiz (sas) "*Kim zimmî (İslam ülkesindeki gayrimüslim) olan birisine eziyet ederse, ben onun hasmı olurum.*" buyurmuştur.

Peygamberimiz (sav)'e İlk Peygamberlik Geldiğinde, Hristiyanlarla Görüşüyordu

Peygamber Efendimiz (sav), Allah Resûlü sıfatıyla tebliğe başladığı zaman, ilk defa Mekke'de bazı **Hristiyanlarla karşılaşmıştı**. Hatta, Kendisine vahiy gelmeye başladığı ilk günlerinde Hz. Hatice ve Peygamber Efendimiz (sav) ile görüşen Varaka b. Nevfel de İncil'in el yazmalarına sahip olan bir Hristiyandı. (*Buhârî, Bedu'l-Vahy 3*)

Peygamberimiz (sav), Kimsenin Dinine Karışılmasına İzin Vermemiştir

Din seçme hürriyetinin ifadesi olan "**La ikrâhe fı'd-dîn (Dinde zorlama yoktur)**" ayetini (Bakara Suresi, 256) uygulamakta olan Peygamberimiz (sav), 630 senesinde, Müslüman olduklarını bildirmek üzere Medine'ye gelen Hımyer hükümdarının elçilerine şu talimatı vermiştir:

"Bir Yahudi veya bir Hristiyan, Müslüman oldukları takdirde, müminlerden olurlar (onlarla hukuken eşittirler). Kim Yahudiliğinde veya Hristiyanlığında kalmak istiyorsa, ona müdahale edilemez." (İbn Hişâm, es-Sîre, II, 586)

Peygamberimiz (sav) Bizzat Kendisi Musevilerle Ticaret Yapmıştır

Allah Resûlü'nün, insanlarla ilişkilerinde temel aldığı değerlerden birisi dürüstlüktür. Bu meziyeti gördüğü kimsenin başka dinden olması, onunla ticarî ilişkilere girmesine engel teşkil etmemiştir. Bizzat kendisi **Medineli Musevi tüccarlardan gıda maddeleri ve borç almıştır**.

Allah'ın Resûlü (sav) vefat ettiğinde, şehirdeki bir Museviden aldığı borç mukabili, zırhı emanette durmaktaydı.

Peygamberimiz (sav)'in Hayber'in Fethi Sırasında Musevilere Gösterdiği Şefkat

Hayber'in fethinden sonra elde edilen ganimetlerin arasında tomarlar halinde Tevrat nüshaları bulunmuştur. Hz. Peygamber (sav) bu nüshaları ganimetlerin içerisinde çıkartıp, nüshaların Musevilere geri verilmesini emretmiştir.

Yine Hayber'in fethinden sonra, Müslüman askerler, Musevilere ait bağlardan ve hurma bahçelerinden yemeye başlamışlardır. Museviler durumu Hz. Peygamber (sav)'e şikayet ederler. Hz. Peygamber (sav) de bölge halkının mallarına, bağ ve bahçelerine el sürülmemesini emreder.

Peygamberimiz (sav) Medine Vesikası'yla (Sözleşmesi) Musevilerin ve Hristiyanların Dinine Karışılmayacağını Söylemiştir

Peygamberimiz (sav)'in Hristiyan, Musevi ve müşrik topluluklarla imzaladığı **Medine Vesikası** da önemli bir adalet örneğidir. Medine Vesikası'nın maddelerinden biri şöyledir:

"Ben-i Avf Yahudileri, müminlerle beraber aynı ümmettirler, Yahudilerin dinleri kendilerine, Müslümanların dinleri de kendilerinedir."

Medine Vesikası'nın 16. maddesinde ise, **"Bize tabi olan Yahudiler, hiçbir haksızlığa uğramaksızın ve düşmanlarıyla da yardımlaşmaksızın, yardım ve desteğimize hak kazanacaklardır"** diye bildirilmiştir.

Peygamberimiz (sav)'den sonra da sahabeleri Peygamberimiz (sav)'in antlaşmaya koydurduğu bu hükme sadık kalmışlar ve aynı hükmü, **Berberi, Budist, Brahman ve benzeri inançlara sahip kişiler için de uygulamışlardır.**

Peygamberimiz (sav) Necranlılara Verdiği Emannamede Onların Müslümanların Koruması Altında Olduğunu Söylemiştir

Bizzat Peygamber Efendimiz (sav) tarafından Edruh, Makna, Hayber, Necran ve Akabeli Kitap Ehli'ne verilen beratlar, Müslümanların **Kitap Ehli'nin can ve mal güvenliğini garanti altına aldıklarını ve onlara inanç ve ibadet özgürlüğü tanıdıklarını** göstermektedir. Peygamberimiz (sav)'in Necranlılar ile yaptığı sözleşmede yer alan şu maddeler de dikkat çekicidir:

Necranlıların ve maiyetindekilerin canları, malları, dinleri, varlıkları ve yokları, aileleri, kiliseleri ve sahip oldukları herşey Allah'ın ve Allah'ın Peygamberinin güvencesi altına alınacaktır.

Hiçbir psikopos ya da keşiş kilisesinden ya da manastırından edilmeyecektir ve hiçbir papaz papazlık hayatını terk etmeye zorlanmayacaktır. Onlara hiçbir eza ya da aşağılama yapılmayacaktır ve toprakları ordumuz tarafından işgal edilmeyecektir. Hak talebinde bulunan olursa, Necran'da adaletlice hüküm verilecektir...

Onlara düşen sadakat ve yükümlülüklerinde çaba içinde olmaktır. Zulme ve baskıya uğramayacaklardır.

İman edenlerin ittifakı bir zorunluluktur

Allah inancının, adaletin ve vicdanın gereği; dünyada Allah inancına karşı olanlarla fikri mücadele içinde olmak, dünyadaki tüm kötülükleri deşifre ederek bunların fikri alt yapılarını ortadan kaldırmaya çabalamaktır. Yaptıkları kanlı eylemlerde kendilerince yüce İslam dinini kullanmaya çalışan, Müslüman ismi veya kimliği taşıyan cahil ve hatta gerçekte dinsiz olan kişilerin İslam ile ve Kuran ayetleriyle hiçbir şekilde bağdaşmayan uygulamalarını birbirinden mutlaka ayırt etmek gerekir.

İslam'ın özünü görmezden gelerek, deccal yanlılarının planlarına kanmak samimi iman eden bir insanın yapabileceği bir tavır değildir. Yapılan bu gizli ve sistemli telkin yöntemleriyle, bir kısım Hristiyanlar kendilerini Müslümanlardan uzak tutup, hatta onlara karşı bir cephe oluşturmaktadırlar. Bunu yaparak kendilerini Evanjelik Hristiyanlardanmış gibi göstermeye çalışan din karşıtı kişilerin etkisi altında Müslümanlara karşı kin ve nefret duygularını teşvik etmektedirler. Allah'ı seven dindarlar olarak Allah'ın dostları ile birlik olmaları gerekirken, ateist, Darwinist, terörist bir sistemin öncülüğünü yapan sinsi bir teşkilatın yolunu -farkında olmaksızın da olsa- izlemektedirler. Bu yanlış inancın hem kendilerine hem de tüm dünyadaki inananlara ne kadar büyük bir zarar verdiğini görememektedirler.

Allah'ın izniyle ALLAH'IN İSMİ VE KELAMI, MUTLAKA TÜM DÜNYAYA HAKİM OLACAK VE GALİP GELECEKTİR. Bu Allah'ın tüm gerçek iman sahiplerine vaadidir. Fakat bunun vesileleri olmak için sebeplere sarılmak, tüm dünyada güçlü bir inanç dayanışması içinde olmak gerekmektedir. Samimi Evanjelik Hristiyanlar, Evanjelik masonların kirli oyunlarını görüp, içine sürüklendikleri büyük tehlikenin farkına varıp samimi dindar Müslümanlarla ittifak ederlerse, tüm insanların barış ve huzur içinde yaşayabilecekleri, savaşların, çatışmaların sona ereceği bir dünya düzeninin kurulması mümkün olacaktır. Allah'tan bir nimet olarak çok daha huzurlu ve çok daha rahat, güzel bir hayat yaşayacaklardır.

Ateist masonluğun gizli önderliğindeki gerçek tehlikenin -yani ateizm, Darwinizm, materyalizm, Marksizm, komünizm tehlikesinin- boyutlarını daha iyi fark ettiklerinde, asıl fikri mücadeleyi tüm inananlarla birlikte, Allah inancına savaş açmış bu tür sapkın sistemlere karşı vereceklerdir. Yüce Allah'ın izniyle, 3 büyük dinin mensuplarının heyecanla bekledikleri Hz. İsa (as) ve Hz. Mehdi (as)'ın zuhur zamanı çok yakındır. Kuran'a göre Allah'ın vaadi gereği, o dönemde Hz. İsa (as)'ın barış ve birliktelik çağrısına mutlaka tüm Hristiyanlar kendi rızaları ile uyacaklardır. Kuran'a göre Hz. İsa (as)'ın yeniden zuhurunda, Kitap ehlinden (Hristiyan ve Musevilerden) ölmeden önce ona iman etmeyecek hiç kimse kalmayacaktır (Nisa Suresi, 159). O zaman, asıl yapılması gerekenin inananlar arasında sevgi ve ittifak oluşturmak olduğunu Yüce Rabbimiz'in izniyle anlayacaklardır. Ancak önemli olan, Hz. İsa (a.s.)'ın ve Hz. Mehdi (a.s.)'ın zuhur dönemine çok yaklaşmışken bu gerçeğin farkına varmak ve BU MÜBAREK İNSANLARA GEREKLİ İLMİ ZEMİNİN HAZIRLANMASINA ÖNCÜLÜK EDEREK ONLARA RAHAT FAALİYET YAPACAKLARI BİR ORTAM HAZIRLAMAKTIR. Kuşkusuz ki Allah'ın, İslam ahlakını, barışı, huzuru ve sevgiyi hakim kılmak için hiçbir şeye ihtiyacı yoktur (Allah'ı tenzih ederiz). Fakat Allah, iman edenlere dua etme ve ecir alma güzelliğini lütfetmiştir. GERÇEK SAMİMİ DİNDARLAR ARASINDAKİ GÜÇLÜ İTTİFAK, DİNSİZLİĞİN YERYÜZÜNDEN KALKMASI VE YÜCE RABBİMİZ'İN İSMİNİN TÜM DÜNYADA BİR VE TEK OLARAK ANILMASI İÇİN BİR DUA NİTELİĞİNDEDİR.

BÖLÜM 8

HZ. İSA (AS) NÜZUL ETTİ

Hiz. İsa (as) ve Hiz. Mehdi (as) Ŗu An Dünyada

Hristiyanların 2000 yıldır, Müslümanların ise 1400 yıldır bekledikleri büyük nüzul gerçekleşmiştir. Hiz. İsa (as) Ŗu an yeryüzündedir. Yaşadığımız dönem ahir zamandır. Dünyanın kurtuluŖa ermesine vesile olacak olan iki kutlu ahir zaman şahsı Hiz. İsa (as) ve Hiz. Mehdi (as) yeryüzündedir. Ŗu an faaliyetlerine devam etmektedirler. Asr-ı Saadet'ten sonraki dünyanın en önemli devri, Ŗu anda yaşanmaktadır. Bu, iman edenler için çok güzel ve çok heyecan verici bir müjdedir.

Peygamberimiz (sav)'den rivayet edilen hadislerden ve Tevrat ve İncil sözlerinden dünyanın son zamanına yaklaştığımız ve Hiz. İsa (as) ve Hiz. Mehdi (as) döneminde yaşamakta olduğumuz anlaşılmaktadır. [konuyla ilgili detaylı bilgi için bkz. *Hiz. İsa (as) ve Hiz. Mehdi (as) Bu Yüzyılda Gelecek*, Harun Yahya,]

Bu kutlu bir dönemdir. Muhteşem bir dönemdir. Dünyanın içinde bulunduğu herc-ü merc yani kargaŖa Hiz. İsa (as) ve Hiz. Mehdi (as)'ın faaliyetleriyle son bulacaktır. Dünya, Asr-ı Saadet döneminin neşesinin, bolluğunun, mutluluğunun, sevincinin ve coşkusunun yaşandığı Altın Çağı kucaklayacaktır.

Altın Çağ, bütün savaşların sona erdiği, bütün insanların huzur ve barış içinde yaşadığı, suçların ortadan kalktığı, açlık, sefalet, korku, zulüm gibi tüm belaların yok olduğu, cezaevlerinin tamamen kapatıldığı, toplumların tüfeklerin, tüm silahların eritilip yok edildiği mutluluk çağı olacaktır. Bu kutlu dönemde, bazı Hristiyanların beklediği gibi savaşlar yoktur, düşmanlık yoktur. Tüm dinler bir arada, kardeşçe ve dostluk içinde yaşayacaklardır. Altın Çağ, tüm dünyanın toplu olarak en büyük rahatı ve huzuru bulduğu saadet dönemi olacaktır.

Hiz. İsa (as) zuhur ettiğinde, bizzat kendisi Hristiyanlara üçleme inancının ne kadar büyük bir yanılgı olduğunu anlatacaktır. Allah'ın oğlu olmadığını, kendisinin de diğer tüm insanlar gibi Allah'a muhtaç, aciz bir kul olduğunu Hristiyanlara kendisi söyleyecektir. Kuran'ı okuyacak, Kuran'a tabi olacak ve tüm Hristiyanları Kuran'a davet edecektir. İşte o zaman Hristiyanların tümü, burada anlatılanların doğruluğuna kesin olarak kanaat getireceklerdir. Ve Allah'ın izniyle ayette belirtildiği gibi Hiz. İsa (as) ölmeden önce ona inanmayacak kimse kalmayacaktır:

Andolsun, Kitap Ehlinden, ölmeden önce ona inanmayacak kimse yoktur. Kıyamet günü, o da onların aleyhine şahid olacaktır. (Nisa Suresi, 159)

Elinizdeki bu kitap üçleme yanılgısına kapılmış olan Hristiyanlara detaylı ve kapsamlı bir açıklama mahiyetindedir. Kitapta yer alan Kuran'da ve İncil'de yer alan izahlarla onları doğru yola, Tek olan Allah'ın yoluna davet etmek amaçlanmaktadır. Hristiyanlara çok büyük ve güzel bir müjde verilmektedir. Allah, onlara ve elbette tüm insanlara Hiz. İsa (as)'ın o güzel, nurlu, muhteşem cemalini gösterecektir. 2000 yıl sonra bağrımıza

basacağımız, coşkuyla sevgiyle karşılayacağımız sevgili peygamberimiz Hz. İsa (as) şu an yeryüzündedir, tüm insanların karşısına çıkacağı, zuhur edeceği günler ise çok yakındır.

BÖLÜM 9

BİR KISIM EVANJELİKLERİN ANTI-CHRİST (DECCAL) DÜŞÜNCESİNDEKİ TEHLİKE

Günümüzde bir kısım Evanjelikler, İncil'deki deccal tarifini yanlış yorumladıkları için, Müslümanların ve Musevilerin bir kurtarıcı olarak bekledikleri ve dünyaya barış getirecek olan Hz. Mehdi (Kral Mesih) hakkındaki açıklamaları kendilerince deccaliyet ile ilişkilendirmektedirler. Bu son derece tehlikeli bakış açısı nedeniyle ahir zamanda gelecek ve bütün dünyaya barış getirecek olan Mehdi'nin vasıflarını deccali vasıflar gibi göstermeye çalışmaktadırlar (Hz. Mehdi (as)'ı tenzih ederiz). Üstelik bu nedenle barış, sevgi, kardeşlik gibi kavramlardan bahsedenlere şüphe ile bakmaktadırlar. Öncelikle bu bakış açısında son derece büyük yanlışlıklar vardır ve bunlar istemeden de olsa, dünyada sevgiyi kaldırarak ve nefreti yaygınlaştıracak tehlikeli düşüncelerdir.

Bütün bir milleti veya topluluğu toptan deccal ilan etmek vicdansızlıktır

Bir kısım Evanjeliklerin İncil'e dayanarak yapmış oldukları deccal tarifinde, barış getirecek bir kurtarıcının aslında deccale işaret ettiği iddiası yer alır. Bu garip iddianın anlamı şudur, her kim barıştan, sevgiden ve dostluktan bahsederse potansiyel olarak deccal veya deccal taraftarıdır. Bu yanlış bakış açısı, dünyada kimsenin barıştan bahsetmemesine, kimsenin birbirine sevgi duymamasına, özellikle Hz. Mehdi (as)'ın çıkışını bekleyen Müslümanların barış ve sevgi sözü etmemesine yol açabilecek bir bakış açısıdır ki, oldukça tehlikelidir. Bu düşünce, dünyanın şu anda en büyük gereksinimi olan inananların ittifakını da imkansız hale getiren oldukça hastalıklı bir bakış açısıdır.

Bu iddiayla yola çıkan bazı Evanjelikler, İsrail etrafındaki ülkeler arasından topyekün bir milleti veya topluluğu hedef almakta, Kitab-ı Mukaddes'te özellikle böyle bir topluluğun işaret edildiğini iddia etmekte ve o kişileri deccal olarak görmekte ve göstermekte bir sakınca duymamaktadırlar.

Bu, ilk başta söz konusu Hristiyanların kendi inandıkları kutsal kitabın esasları ile de örtüşmeyen bir davranış biçimi ve bakış açısıdır. İçinde yaşayan imanlı, güzel ahlaklı, masum, iyi niyetli insanları görmezden gelerek bir milleti zan altında bırakmak, peşinen deccali izleyecek kişiler olarak onları kabul etmek ve buna göre o topluluğa karşı cephe almak ya da onlara karşı nefreti körüklemek çok ciddi bir vicdansızlıktır. Her milletin içinde iyi insanlar da olur kötü insanlar da.

Deccal yanlıları ve Allah taraftarları her devirde iyilikten veya kötülükten yana olmalarıyla birbirlerinden ayrılırlar. Dolayısıyla hangi dine mensup olursa olsun bir millet topyekün kötüdür demek, oradaki masum ve

güzel insanları bir anda yok saymak Allah'ın dininde olmaz. Böyle bir deccal tarifi, çok acımasız, merhametten ve şefkatten uzak bir tariftir. Böyle tarifler terörü, zulmü, bozgunculuğu, nefreti teşvik eder. Böyle tarifler insanları bir topluluğa karşı sebepsiz bir öfkeye hatta saldırıya, savaşa yönlendirir. Böyle bir tarif yapan söz konusu kişiler, aslında kendilerinin deccale hizmet ettiklerinin farkında değillerdir.

Normal şartlarda dinin özünü bilen ve yaşayan bir insanın böyle bir mantığı savunmaması gerekir. Kardeşliğin, güzel ahlakın, insanlara şefkat ve merhametle bakmanın güzelliğini yaşaması ve anlatması gerekir. Bir insan, bir topluluğun tümünden şeytanın takipçisi olduğunu iddia edecek bir mantık taşıyorsa, bu durumda o kişinin dinin özünden haberi yok demektir. Tüm hak dinler insanlara sevgiyle, şefkatle ve merhametle bakmayı öğretir. Yine tüm hak dinler, deccali, deccalin sistemini ve deccal taraftarlarını tarif etmiştir. Tüm kötülüklerin kaynağı olan deccali ayırt etmek ve anlamak son derece kolaydır. Bu tarife göre:

Kan dökmek isteyen, katliamları, acımasızlığı zulmü destekleyen her kim olursa olsun deccalin ordusundandır, deccale hizmet etmektedir. Elbette ki bu kişilerin içinde dinsiz de vardır, Musevi de vardır, Hristiyan olan da vardır, Müslüman olan da vardır. Fakat, "Müslümanlar deccal ordusu" demek son derece hatalıdır. Tüm iyilikleri, deccalin bir ön alameti olarak kabul edip sonra da bunu bir milletle özdeşleştirmek hem günah, hem vicdansızlık hem de ciddi şekilde mantıksızlıktır. O millete mensup olan masum çocuklar, masum kadınlar-erkekler, dindar samimi güzel insanlar bir anda yok sayılmış olmaktadır.

Bu aynı zamanda kendi kutsal kitaplarına karşı da yapılmış bir iftiradır. Kitab-ı Mukaddes'te bu manada bir ifade hiçbir şekilde yoktur. Böyle sapkın bir inanışı savunarak söz konusu Evanjelikler, etraflarındaki insanları da yanlış yönlendirmekte ve onları topyekün nefrete sürüklemektedirler. Bu, vebali çok büyük olan bir sorumluluktur.

İncil'deki Deccal Tarifleri Darwinizm'le Birebir Uyuşmaktadır

*Sonra on boynuzlu, **yedi başlı bir canavarın Roma'nın denizinden çıktığını gördüm. Boynuzlarının üzerinde on taç vardı, başlarının üzerinde küfür niteliğinde adlar yazılıydı.** 2 Gördüğüm canavar parsa benziyordu. Ayakları ayı ayağı, ağzı aslan ağzı gibiydi. Ejderha canavara kendi gücü ve tahtıyla birlikte büyük yetki verdi. 3 Canavarın başlarından biri ölümcül bir yara almışa benziyordu. Ne var ki, bu ölümcül yara iyileşmişti. **Bütün dünya şaşkınlık içinde canavarın ardından gitti. 4 İnsanlar canavara yetki veren ejderhaya taptılar.** "Canavar gibisi var mı? Onunla kim savaşabilir?" diyerek canavara da taptılar.*

*5 Canavara, kurumlu sözler söyleyen, küfürler savuran bir ağız ve kırk iki ay süreyle kullanabileceği bir yetki verildi. 6 Tanrı'ya küfretmek, O'nun adına ve konutuna, yani gökte yaşayanlara küfretmek için ağzını açtı. 7 Kutsallarla savaşıp onları yenmesine izin verildi. **Canavar her oymak, her halk, her dil, her ulus üzerinde yetkili kılındı.** 8 Yeryüzünde yaşayan ve dünya kurulalı beri boğazlanmış Kuzu'nun yaşam kitabına adı yazılmamış olan herkes ona tapacak. 9 Kulağı olan işitsin! (Vahiy, 13)*

"Roma'nın denizinden çıkan 10 başlı canavar"

*"Sonra on boynuzlu, **yedi başlı bir canavarın Roma'nın denizinden çıktığını gördüm. Boynuzlarının üzerinde on taç vardı, başlarının üzerinde küfür niteliğinde adlar yazılıydı.**"*

Roma'nın denizinden çıkarak Hristiyanlara göre 10 tacın tasvir ettiği 10 krallığa yayılacak olan deccaliyet, bazı Evanjelikler tarafından 10 ayrı millete sahip bir ülke olarak kabul edilmiştir ve buna dayanarak deccal tanımlaması yapılmaktadır. Ancak bu son derece mantıksız bir o kadar da tehlikeli bir iddiadır.

Söz konusu İncil pasajında bahsedilen bir ülke veya bir millet değil, 10 krallığa yani çok büyük bir alana yayılacak olan bir ideolojidir. Ki bu, bütün dünyaya bela getirmiş olan ve hala yıkıcı etkisi devam eden Darwinizm'dir. Çıkış noktası İngiltere olan ve bütün dünyaya yayılan sahte ideoloji Darwinizm, insanı kendince hayvan statüsüne koyarak, yaşamın tesadüfen var olduğu iddiasını yaygınlaştırmaya çalışmaktadır. Güçlünün zayıfı ezmesinin hayatın bir gereği olduğu yalanını telkin ederek, bütün belalara, savaşlara, katliamlara, soykırımlara sebep olmuştur.

20. yüzyıl ve sonrasında dünyayı felaketlere sürükleyen Darwinizm, içinde bulunduğumuz ahir zamanda ortaya çıkacak deccalin tanımına mükemmel şekilde uymaktadır. Bir kısım Evanjelikler, kendilerince ülkeleri ve milletleri deccal olarak etiketleyerek hem günaha girmekte hem de ciddi şekilde vakit kaybetmektedirler. Gerçek deccal, bütün dünyada etkisini sürdürür, dünyayı felakete sürüklemeye devam ederken, Evanjelikler yaptıkları yanlış teşhisle vakit kaybetmekte ve asıl mücadele etmeleri gereken hedefi görememektedirler. Deccal bu şekilde aslında onları da oyalamaktadır.

Nitekim İncil pasajındaki diğer bölümler incelendiğinde de bahsedilenin Darwinizm olduğu görülmektedir:

"Bütün dünya şaşkınlık içinde canavarın ardından gitti."

Vahiy 13'te anlatılan deccal tarifinde, söz konusu canavarın bütün dünyaya yayılacağından bahsedilmektedir. Bu, Evanjeliklerin "bir milletin deccallığı"n deccallığı ortadan kaldıran bir ifadedir. Ve yine bu, bahsedilen deccaliyetin, insanların peşinden koşacağı bir fikir akımı olacağını da teyit eder niteliktedir. Gerçekten de Darwinizm, baştan aşağıya bir sahtekarlık olmasına, hiçbir bilimsel delile dayanmamasına, bilimsel keşifler ve deneylerle sürekli olarak yanlışlanmasına rağmen bütün dünyayı peşinden sürüklemiştir.

Vahiy 12'de belirtilen "Bütün dünya şaşkınlık içinde canavarın ardından gitti" ifadesinde "şaşkınca" kelimesi oldukça dikkat çekicidir. Bununla insanların şaşkınlık içinde, yani ne yaptıklarını bilmeden deccalin peşinden gittikleri bildirilmektedir. Nitekim Darwinizmin yayılışı da böyle olmuştur. Delilsiz bir teori, çeşitli sahtekarlık yöntemleriyle provoke edilmiş ve tüm dünya, ne yaptığını bilmeksizin bu ideolojinin bilerek veya bilmeyerek savunucusu oluvermiştir. Hatta öyle ki Darwinist diktatörlük bütün devletleri, bütün üniversiteleri, bütün eğitim kurumlarını, bütün resmi kurumları ve bütün basını etkisi altına almıştır.

"İnsanlar canavara yetki veren ejderhaya taptılar."

Söz konusu tarifte belirtilen canavara yetki veren ejderha, Darwinizm'in kendisine sahte ilah edindiği bilimdir. İnsanlar, bilim ismini Darwinizm'i haklı çıkarmak için kullandılar ve kullanmaktalar. Bilim Darwinizm'i reddetmiş olmasına rağmen bilimsellik adı altında ortaya çıkar ve bilimi [Haşa] Allah'ın yerine koyarlar. Nitekim bazı Darwinist yayınlarda "bilim yeni Tanrı" başlığının atılması tam bahsedilen kehanetin gerçekleştiğini göstermektedir. (Allah'ı tenzih ederiz)

"Canavar gibisi var mı? Onunla kim savaşabilir?" diyerek canavara da taptılar."

Darwinizm'in çeşitli odaklar tarafından yaygınlaştırılması, bütün dünyaya hakim edilmesi ve Darwinist diktatörlüğün etkisiyle "reddedilemez" hale getirilmesi sonucunda insanlar bu büyük deccali akıma teslim oldular.

Nitekim şu anda dünyada herhangi bir profesörün, bir devlet adamının, bir öğretmenin, bir öğrencinin, bir yazarın Darwinizm aleyhine söz söylemesi mümkün değildir. Bu kişiler hemen işlerinden atılır, sosyal çevrelerinden dışlanır, kariyerlerinden olurlar. İşte Darwinist diktatörlüğün bu hakimiyeti ve bu dayatmacı ve zorbaca baskısı sebebiyle şu anda bütün insanlar Darwinizm'e boyun eğmiş durumdadırlar. Pek çoğu doğruyu bilmelerine rağmen Darwinist diktatörlüğün gücüne karşı koyamadıklarından, ona itiraz etmek yerine teslim olmuşlardır. Buradaki tanım tam olarak günaümüzü tarif etmekte, Darwinist diktatörlük karşısında bazı insanların boyun eğmişliğini tanımlamaktadır. İşte bu deccaliyettir.

"Tanrı'ya küfretmek, O'nun adına ve konutuna, yani gökte yaşayanlara küfretmek için ağzını açtı"

Darwinizm, tam olarak bu sözlerde ifade edildiği gibi, Allah inancına karşı çıkabilmek (Allah'ı tenzih ederiz) için ortaya atılmış bir teoridir. Gerçekten de, ilk günden itibaren dünya çapında ateizmi beslemiş ve Allah'a inananlarla, Yaratılışı savunanlar daima evrim savunucularının birer hedefi haline gelmiştir. Ateist ideolojilerin tümünün en temel çıkış noktası Darwinizm'dir. Dolayısıyla bu özelliği ile Darwinizm söz konusu pasajda geçen deccal tanımına tam olarak uymaktadır.

"Canavar her oymak, her halk, her dil, her ulus üzerinde yetkili kılındı."

Gerçekten de Darwinizm'in şu an dünyada ulaşmadığı tek bir köy, tek bir kasaba dahi bulunmamaktadır. Deccal kirli ideolojisini her yerde yaygınlaştırmış, her yere ulaşmıştır.

Bütün bu açıklamalardan çok net olarak anlaşılmaktadır ki, İncil'de tarif edilen deccal tanımı günümüzde tüm topluluklara zehirini yayan Darwinizm'in tam tanımıdır. Nitekim Tevrat ve Kuran'da yapılan deccal tarifleri de birebir şekilde Darwinist ideolojiyle örtüşmektedir. Kutsal Kitaplarda, çeşitli tanımlamalar ve tariflerle hep aynı deccal haber verilmiştir. **Deccal, bazı Evanjeliklerin inandığı şekilde bir ülke, bir millet ya da bir topluluk değil; toplulukları, milletleri ve ülkeleri hakimiyeti altına alan Darwinizm'dir.**

Deccal tarifinde yanlışya düşen bir kısım Evanjeliklerin yanlış takiyye kavramı

Burada bahsini ettiğimiz bir kısım Evanjeliklerin tehlike oluşturan yönleri; iyiyi, güzeli, barışı ve sevgiyi savunanlara deccal yakıştırmaları yapmalarıdır. Bu garip anlayışa göre, Hristiyan olmayan bir kişi veya topluluk potansiyel deccaldır ve eğer barışı, kardeşliği, dostluğu, sevgiyi savunursa, deccal olduğunun da ilanını yapmış olmaktadır. Evanjelikler, Kuran ve Tevrat'ta bildirilen "kurtarıcı Mehdi" tarifini de yanlış yorumlayarak deccal olarak algılamaktadırlar. Öne sürdükleri bu yanlış deccal anlayışı ile adeta insanlara "barışı savunmayın", "insanları kardeşliğe, güzelliğe, birliğe davet etmeyin", "dostluğa ve kardeşliğe davet edene şüphe ile bakın" düşüncesini aşılalmaktadırlar. Aslında kendileri farkında olmasalar da hatta istemeseler de, deccalin isteğini yerine getirmekte, iyiyi kötü göstererek deccalin amacına hizmet etmektedirler.

Bazı Evanjelik Hristiyanların, Müslümanlara yönelik yanlış inançlarından bir tanesi de takiyye konusunda yaptıkları açıklamalardır. Takiyye, "korunmak, saklanmak" anlamlarına gelen bir kelimedir. Kuran'da Nahl

Suresi'nin 106. ayetinde, "**Kim imanından sonra Allah'a (karşı) inkara sapıp da, -kalbi imanla tatmin bulmuş olduğu halde baskı altında zorlanan hariç- inkara göğüs açarsa, işte onların üstünde Allah'tan bir gazab vardır ve büyük azap onlarındır**" açıklaması yer almaktadır. Bu ayette, iman etmiş olmasına rağmen baskı altında bulunan bir kişinin, kendi canının veya başkalarının canının tehdit altında olduğu bulunduğu zor durumdan kurtulabilmek için, geçici olarak imanını inkar edebilmesi anlatılmaktadır. Bir başka deyişle, canı, malı, ailesi veya ülkesi kesin ve muhtemel tehlikelerle karşı karşıya kaldığında kişinin geçici olarak takiyye yapması yani diliyle imanını inkar ettiğini söylemesi meşrudur. Takiyyenin bunun dışında bir anlamı yoktur.

Her nedense hükmü bu kadar açık olan bir kavram, bazı Evanjelikler ve bazı İslam karşıtlarının farklı yorumlarına maruz kalmıştır. Bu kişiler, Kuran'da son derece açık izah edilmiş olan bu konuyu kendilerince, "barış yanlısı Müslümanların tüm hayatlarını bir yalan üstüne kurdukları ve bütün insanları aldatabilmek için bu yalanı savunarak yaşadıkları" şeklinde yorumlarlar. Aslında bu bir yorumlamadan öte, açıkça bir iftiradır. Bunu iddia eden kişiler Müslümanlara, "barışı savunuyorlar fakat eninde sonunda gerçek yüzlerini gösterip katliam yapacaklar" iddiasıyla iftira atmakta, diğer bazı İslam karşıtları da "barışı ve fikir ve inanç özgürlüğünü savunur gözükmüyorlar, oysa bütün insanları zorla İslam'a çevirmeye çalışacaklar" diyerek konuyu saptırmaktadırlar. Bu açıkça bir yanlış, büyük bir yanılgıdır.

Öncelikle gerçek Müslümanlar Allah'ın Kuran'da bildirdiğine kayıtsız-şartsız inanırlar ve uygularlar. Kuran'da bildirilen ise sevgi, barış, merhamet, affediciliktir. İslam dininin özü olan samimiyet ise kalbin ve sözün bir olmasıdır. Dolayısıyla müslümanlar Kuran dışında bir ahlak göstermekten şiddetle kaçınırlar. Allah'ın emirlerine uygun olarak her zaman barışın, sevginin, kardeşliğin, merhametin savunuculuğunu yaparlar.

Takiyye, ayetten de anlaşılabilirdiği gibi baskı altındaki kişinin içinde bulunduğu durumdan kurtulabilmesi için diliyle imanını inkar ettiğini söylemesidir. Bir Müslümanın hayatında belki de hiç karşılaşmayacağı son derece özel bir durum için geçerli olan böylesine bir izahın, bir Müslümanın tüm hayatına mal edilebilecek şekle çevrilmesi şaşılacak bir olaydır. Bu yanlışlığa düşen kişiler gerçek İslamiyet'ten haberdar değildirler, Kuran'da bildirilen din ahlakının samimiyet, dürüstlük üzerine kurulu olduğunu bilmemektedirler. Müslüman, hayatını yalanla yaşamaz, bu haramdır. Müslüman tüm hayatını Müslümanlığın getirdiği dürüstlük ile yaşar. Sevgiyi ve barışı ise takiyye olsun diye değil, Kuran'da Allah'ın emri olduğu için savunur.

Burada çok ciddi bir mantık bozukluğu vardır. Düşünün ki bir insan, Allah rızası için bütün hayatını barışa, kardeşliğe, insanları dost hale getirmeye adayacak ve sonrasında binbir güçlüklerle bir araya getirdiği ve sevgi birliği kurduğu insanları aniden katletmeye karar verecek. Öncelikle bu çok mantıksız ve sapkın bir bakış açısidir. Bir insan eğer şeytani fikirliyse ve insanları katletmek istiyorsa, özellikle katliamların son derece yaygın olduğu günümüzde bunun için takiyye yapmasına gerek yoktur. Bu deccali ve şeytani fikrini zaten her şartta uygulayabilir. Nitekim dini kendilerince bir malzeme olarak kullanan deccal yanlıları kişilerin günümüzde bunu umarsızca uygulamakta olduklarını biliyoruz. Bu kişiler din adına ortaya çıkmakta, "dinin emri gereği" katil olduklarını iddia etmekte, büyük bir iftira ile dine ve dindarlara iftira atmakta ve yalan söylemektedirler. İşte asıl deccaliyet budur.

Deccale asıl hizmet edenler sevgiyi, barışı, şefkati yasaklayanlardır

"Barışı savunanlar takiyye yapıyor" diyen bir mantığa göre, Hristiyan olmayan bütün barış yanlıları deccal ilan edilmelidir. Bütün sevgi taraftarlarına deccal olarak bakılmalıdır. İnsanların din, dil, ırk, kültür, milliyet ayırımı

olmadan bir araya gelmelerini isteyen herkes deccaldır. Şefkati savunan deccaldır. Dostluğu savunan deccaldır. Kısacası, Kuran'da, Tevrat'da ve İncil'de Allah'ın övdüğü bütün güzel ahlak özelliklerini bir Müslümanın yapması bir nevi yasaklanmıştır. Çünkü bir Müslüman eğer güzel ahlak gösterirse, barışı, sevgiyi ayakta tutarsa, o zaman söz konusu Evanjeliklerin deccal tarifine girmektedir. Dolayısıyla dünyada birlik, kardeşlik ve dinler arası ittifak oluşturmaya çalışan gerçek Müslümanlar ile bir Evanjelikin dost olabilmesi imkansız görülür. Çünkü dostluk isteyen deccal olduğu düşünülür, dostluk istemeyenin de düşman. Bu garip mantık, güzel ahlaklı olmayı adeta yasaklamaktadır.

Bu düşünce dünyayı felakete götürmeye yeterlidir. Bu düşüncede dünyada barış kalmaz, merhamet, affedicilik kalmaz. Böyle bir anlayışta dünya barışının olması, insanların sevgi ile bir araya gelmeleri imkansızdır çünkü dünyanın %23'ünü oluşturan dev bir kesimin, deccalin taraftarları olduğuna inanılmaktadır. Deccalin taraftarları ile ittifak mümkün olmayacağına göre, Müslümanlardan her daim uzak durmak, onların barış çağrılarını kanmamak, kardeşlik, dostluk, birlik ve beraberlikten bahsediyorlarsa buna inanmamak gerektiği düşünülür. İşte bir kısım Evanjeliklerin öne sürdüğü ve binlerce insanı peşlerinden sürükledikleri çarpık ve son derece tehlikeli mantık budur.

Bu konudaki önemli örneklerden biri de kendilerini Müslüman gibi gösteren bir kısım radikallerin Musevilere yönelik sapkın iddialarıdır. Onlar da, yukarıda tarifini yaptığımız sapkın bakış açısını, Müslümanlar üzerinde, Musevilere uygulamaya çalışmışlardır. Onların telkinine göre Musevilerden nefret edilmeli, onlarla asla dost olunmamalıdır. Söz konusu radikaller bu konuda çok ciddi çalışmalarda bulunmalarına rağmen biz KURAN'A UYAN GERÇEK DİNDARLAR OLARAK Musevilere yönelik böyle bir bakış açısının olmaması gerektiğini çok iyi biliriz. Bizim karşılaştığımız Tevrat'ın özlü hükümlerine uyan Museviler, "biz dünyaya barış getirmek istiyoruz, Tevrat bize bunu anlatıyor" dediklerinde biz yalnızca buna inanırız. Çünkü onlar da, tıpkı bizim yaptığımız gibi, dinin özünü, yani barışı ve sevgiyi savunmaktadırlar.

Aynı durum Hristiyanlar için de geçerlidir. Müslüman olduğunu iddia eden bir kişi, Hz. İsa (as)'ın gelişini beklediğini söyleyen bir Hristiyanın aslında takiyye yaptığına, yakın bir zamanda gelip kendisini kesip doğrayacağına inanabilir. Aslında bir kısım Hristiyanların Müslümanlara yönelik şu anki bakış açısına bakıldığında, böyle bir vehme kapılmak da son derece kolaydır. Fakat hiçbir gerçek Müslüman, gerçek bir Hristiyanın bunu beklemeyi. Bunu takiyye olarak değerlendirmeyi. İncil'e uyan gerçek bir Hristiyanın gerçekte sevgi ve şefkat dolu olduğunu bilir. Dolayısıyla "güzel olanı savunuyor demek ki deccal" şeklindeki bakış açısı, hem olağanüstü mantıksız, hem son derece sapkın, hem de Allah'ın yarattığı gerçek din anlayışının tam anlamıyla dışında bir iddiadır.

Bir kısım Evanjelikler bu iddialarıyla, aslında günümüzde devam etmekte olan ve bütün insanlığa felaket, huzursuzluk ve dehşet getirmiş olan savaş ve çatışma ortamını bir nevi desteklemektedirler. Büyük bir kısmı bunun farkında olmayabilirler ama yaptıkları tahribat büyüktür. İnsanlara, asla barışın gelmeyeceği telkinini vermekte, kitle katliamlarının, dehşet senaryolarının devam edeceğini söylemektedirler. Yepyeni korku toplumları oluşturmakta ve bu toplumları İncil'in özünden tamamen uzak, nefret ve kin dolu yapılanmalar haline getirmektedirler. Bunu, İncil'e ve Hristiyanlığa hizmet zannetmekte, aslında bu yöntem ile -bilerek ya da bilmeyerek- günümüzde tüm dünyaya hakim olmuş olan deccali sisteme hizmet etmektedirler. İşte bu yüzden söz konusu kişilerin, bir gelenek haline getirilen ve bazı kesimler tarafından körü körüne inanılan bu iddianın ne kadar büyük bir tehlike olduğunun bir an önce farkına varmaları gerekmektedir.

Müslümanlar Kuran'a göre Musevi ve Hristiyanlara sevgi ve şefkat duyarlar. Bu takiyye değil, Kuran'ın hükmüdür

"Müslümanların barış isteyerek takiyye yaptıkları" iddiasında bulunanların gerçekte Kuran hükümleri hakkında yeteri kadar bilgilerinin olmadığı da açıktır. Kuran'da Museviler ve Hristiyanlar, Müslümanların koruması ve güvencesi altına verilmiştir. Bir Müslüman mutlaka Kitap Ehli'ne şefkat ve sevgi göstermekle yükümlüdür. BU HÜKÜMLER TAKİYYE OLSUN DİYE DEĞİL, SEVGİ VE DOSTLUĞUN TEMELİ OLAN GERÇEK KURAN AHLAKI YAŞANSIN DİYE vardır. Bir Müslüman, gerçek Kuran ahlakını yaşadığı için Kitap Ehli'ne sevgi ve şefkat duyar.

Dahası Kuran hükmüne göre, bir Müslüman Kitap Ehli'nden bir kadın ile evlenebilir, onun yemeğini yiyebilir. Bir insan nasıl evlendiği, çocuklarının annesi olan, "eşim", "karım", "sevgilim" dediği bir insanı aniden bir gün karar verip kesmeye kalkar? Bu nasıl bir iddiadır ki, yıllarca iyi davranıp, birlikte aile kurup, çocuklarını yetiştirip, sevgi ve saygı gösterdikten sonra Müslüman erkek aniden karar verecek ve "ben aslında takiyye yaptım, seni şimdi katledeceğim" diyip silaha sarılacak?

Bu delice bir inançtır, delice bir şüphedir. Söz konusu Evanjelikler, savundukları iddianın getirdiği bu gibi mantık bozukluklarını anlayamamaktadırlar. Gerçek Kuran hükümlerini de bilmedikleri için doğru bir değerlendirme yapamamakta ve bunun sonucunda da önemli bir kesim bilgisizce İslam karşıtı haline gelmektedir. Dolayısıyla yeryüzünde kesin bir barış ve dostluk hiçbir şekilde sağlanamamaktadır.

Hız. Mehdi (as) kan akıtmayacaktır ve bu hükmün dışına asla çıkamaz

Bir kısım Evanjelikler, bir süre sonra Hız. Mehdi (as)'ın takiyye yaptığının anlaşılacağını iddia etmektedirler. Sözde Hız. Mehdi (as) barışçıl politikasını terk edecek ve dehşetli katliamlar yapacaktır. Bu akılalmaz iddiaya en güzel cevap Peygamberimiz (sav)'in hadislerinde verilmiştir. Ayrıca hadislere benzer ifadeleri Tevrat pasajlarında da görmek mümkündür.

Müslümanların inandığı ve Peygamberimiz (sav)'den rivayet edilen hadislerle oldukça detaylı tarif edilmiş olan Mehdi'nin en büyük vasfı, başa geçtiğinde TEK BİR DAMLA DAHİ KAN AKITMAYACAK OLMASIDIR. Bur urada vurgulanması gereken önemli bir nokta vardır: Mehdi'nin kan akıtmayacak olması Peygamberimiz (sav)'in emridir. Peygamberimiz (sav)'de bunu, kendisine bildirilen vahiy ile söylemiştir. Dolayısıyla Hız. Mehdi (as)'ın bu hükmün dışına çıkması imkansızdır. Eğer bir kişi, bu hükmün dışına çıkar ve kan akıtırsa, bu durumda o kişinin Müslümanlıkla ilgisi kalmamış demektir. Hız. Mehdi (as), Peygamberimiz (sav)'in emrini, severek, isteyerek, şevkle ve istekle mutlaka uygulayacaktır. Bunun dışında hareket etmesi mümkün değildir, zaten etmez de.

Bir kişinin Hız. Mehdi (as) olabilmesi için sahip olması gereken özellikler hadislerde detaylı olarak belirtilmiştir. Hız. Mehdi (as)'ın sevgiyi, barışı, kardeşliği, merhameti ön planda tutacağı, bunu yaymak için ilimle mücadele edeceği, insanların imanına vesile olacağı haber verilmiştir. Mehdi (as) İslam ahlakının güzelliklerinin yaşanmasına vesile olacaktır.

İslami kaynaklarda bildirilen Mehdi; Musevi kaynaklarda geçen Kral Moşiyah ve İncil'de Faraklit ve su testisi taşıyan adam tarifleriyle belirtilen kişi ile aynıdır. Şu anda Mehdiyet devrini yaşıyoruz. Allah'ın izniyle Hız. Mehdi (as) da hayatta ve faaliyette, bizler yalnızca zuhurunu bekliyoruz. Dolayısıyla içinde bulunduğumuz dönem Mehdi

dönemi olması itibariyle, BUNDAN SONRA SAVAŞ OLMAYACAKTIR. BÜYÜK SAVAŞLAR SONA ERMİŞTİR. Savaş söylentileri yayılmaya bir süre daha devam edecek fakat savaş gerçekleşmeyecektir. Dolayısıyla bir kısım Evanjeliklerin savaş beklentileri bir sonuç vermeyecektir.

H. Mehdi (as) silahları imha edecek ve insanlara faydalı hale getirecektir

İslam'a göre Hz. Mehdi (as)'ın en büyük vasıflarından biri, başa geçer geçmez silahların tümünü ortadan kaldırmasıdır. Bu Tevrat'ta da geçen bir hükümdür ve buna göre Kral Moşiyah (Mehdi) başa geçtiği anda bütün silahları imha edecektir. Bütün silahlar eritilerek endüstride kullanılacak ve insanlara faydalı hale getirilecektir. Küçük bir grubun savaş söylentileri yapması, Allah'ın bu dünya için belirlediği güzel kaderi değiştiremeyecektir.

Bu dünyanın kaderi Altın Çağ'a doğru gitmektedir. Evet, günümüzde Mehdi'nin çıkışından evvel, İncil'de de belirtilen doğum sancıları olacaktır ve olmaktadır. Dünyada gerçekleşen karışıklıklar bu doğum sancısına işaret etmektedir. Fakat bunların hiçbirisi, büyük bir dünya savaşını beraberinde getirmeyecektir. Hadislere göre savaş söylentileri olacak ama savaş çıkmayacaktır. Deccal, Hz. Mehdi (as) tarafından yenilgiye uğratılacaktır. Bu da, bazı Evanjeliklerin beklediği şekilde kan ve katliamlarla değil sevgiyle, merhametle, dostlukla, ilimle olacaktır.

H. Mehdi'nin Kan Akıtmayacağı ile ilgili Bazı Hadisler

*İnsanlar, bal arılarının beyleri etrafında toplanması gibi, Hz. Mehdi (as)'nin çevresinde toplanırlar. (Hz. Mehdi (a.s.)) Daha önce zulümle dolu olan dünyayı, adaletle doldurur. Adaleti o denli olur ki, **uykuda olan bir kimse dahi uyandırılmaz ve BİR DAMLA KAN BİLE AKITILMAZ.** Dünya, adeta asrı saadet devrine geri döner. (El Kavlu'l Muhtasar Fi Alamatil Mehdiyy-il Muntazar, s. 29 ve 48)*

*Hz. Mehdi (as), Peygamber (sav)'in yolunda gidecek, **uyuyan kişiyi uyandırmayacak, KAN DA AKITILMAYACAKTIR.** (Muhammed B. Resul Al-Hüseyni El Berzenci, Kıyamet Alametleri, Pamuk Yayınları, Kıyamet Alametleri, s. 163)*

Bu (Emir) de (Hz. Hz. Mehdi (a.s.)) insanlar yeryüzünü daha önce zulüm ile doldurdukları gibi YERYÜZÜNÜ ADALETLE DOLDURACAKTIR. (Sünen-i İbn-i Mace, 10/348)

Zulüm ve fışkla dolu olan DÜNYA, O (HZ. MEHDİ (A.S.)) GELDİKTEN SONRA ADALETLE DOLUP TAŞACAKTIR. (El Kavlu'l Muhtasar Fi Alamatil Mehdiyy-il Muntazar, s. 20)

Kap su ile dolduğu gibi YERYÜZÜ BARIŞLA DOLACAKTIR. Hiçbir kimse arasında bir DÜŞMANLIK KALMAYACAKTIR. VE BÜTÜN DÜŞMANLIKLAR, BOĞUŞMALAR, HASETLEŞMELER MUHAKKAK KAYBOLUP GİDECEKTİR. (Sahih-i Müslim, 1/136)

... Onun (Hz. Mehdi (a.s.)) döneminde iyi insanların iyiliği artar, kötülere karşı bile iyilik yapılır." (Kitab-ul Burhan Fi Alamet-il Mehdiyy-il Ahir Zaman, s. 17)

H. Mehdi (as) ilmi mücadele ile insanlara savaşı unutturacak, barış ve sevgi ortamını oluşturacaktır

Hz. Mehdi (as) hiçbir şekilde kan akıtmayacağına ve tüm silahları imha edeceğine göre, bir kısım Evanjeliklerin iddialarının asılsız olduğu açıktır. Hz. Mehdi (as)'ın kan akıtmama vasfı, yıllar boyunca barış için verdiği ilmi mücadelenin sonucunda oluşacaktır. İnsanlar, kardeşler olarak birbirlerini kucaklayacak ve gerçek anlamda sevgi

ortamı oluşacaktır. Hz. Mehdi (as), bu ortamın oluşabilmesi için hayatı boyunca tüm insanlara, tüm dindarlara dostluk ve barış mesajları verecektir. Tüm dünya barış fikrine sahip çıkacak, sevginin güzelliği konusunda eğitilecek ve nefreti bir kenara bırakacaktır. Dolayısıyla dünyanın şiddetli bir bozukluk ve karışıklık içinde olduğu bir dönemde sevgi ve muhabbet tohumları zorlukla ve müthiş bir çabayla atılmışken, söz konusu Evanjeliklerin iddia ettiği şekilde Hz. Mehdi (as)'ın birdenbire "bu yalnızca bir takiyyeydi, aslında tüm bunları bir katliam için yaptım" demesi hadislere, Kuran ve Tevrat hükümlerine uymadığı gibi, olağanüstü derecede de mantıksızdır.

Silahlar ortadan kalkmış, tüm insanlar barışın gerekliliğine inanmış, birbirlerini sevmişler, adalet sağlanmış. Bütün bunları türlü çeşit zorluklarla, iftiralarla, suçlamalara, tehditlere rağmen yıllarca verdiği ilmi mücadele ile başarmış olan Hz. Mehdi (as), bir anda karar verip nasıl Hristiyanların iddia ettiği şekilde bir katliam yapabilir? Hz. Mehdi (as) zaten bunu yapmayacaktır, fakat bunun yanında ortam da artık savaşa müsaade vermeyecek şekilde değişmiştir. Etrafta barış yanlısı insanlar vardır ve tek bir tane bile silah yoktur. Silahlar eritilmiş, ortadan kaldırılmıştır. Herkes Kuran'a göre barışın gerekliliğine kalben inanmışken hangi bilgiyle insanlar savaşın gerekliliğine ikna edilebilir? İnsanlara Kuran'dan deliller getirilmiştir, ayetler söylenmiştir, Kuran'a göre yeryüzünde barışı hakim etmeleri gerektiği öğretilmiştir. Hristiyanlara ve Musevilere sevgi ve şefkatle yaklaşımları gerektiği anlatılmıştır. Herkes, bunların Allah'ın emri olduğunu anlamıştır. Artık bu insanlar bunun aksine nasıl ikna edilebilirler?

Bu elbette son derece mantıksızdır. İşte insanların savaşı unutmaları, artık savaşa ikna olamayacakları hale gelmeleri, Hz. Mehdi (as)'ın varlığı ile mümkün olacaktır. Hz. Mehdi (as) döneminde Kuran'a göre doğru hüküm insanlar üzerinde yerleşmiş olacaktır. Doğru hükmü kimse hiçbir şekilde bozamaz. Mehdiyet devri, Kuran'ın sevgi dolu sıcaklığının, barış içinde yaşanan o huzur ortamının yaşandığı muazzam bir dönem olacaktır.

Bütün inananlar dünyayı güzellik, sevgi, barış mekanı yapmakla yükümlüdürler

Bu bölümde kısaca değindiğimiz iddiaları ortaya atan söz konusu Evanjelikler İncil'i seven insanlar olmalarına rağmen, İncil'de göremediğimiz ürküntü verici bir fanteziyi doğru kabul edecek hale gelmişlerdir. İşte bu kişilerin gözardı ettiği asıl deccal, inançlı insanlar üzerinde bile böylesine dehşet verici bir etki bırakabilmektedir. Atların boğazına kadar ulaşacak kan beklentisi içinde olan bir din savunucusu, açıkça bir kabus yaşamakta ve kendi taraftarlarına da aynı kabusu yaşatmaktadır. İşte deccali sistem, burada hemen kendini göstermektedir.

Bir insan gerçek Müslümansa, barışı istemek ve savunmakla yükümlüdür. İnsanlar arasında sevgi ve şefkat birliği kurmakla yükümlüdür. Bir insan gerçek Müslümansa, Hristiyanlara karşı kin besleyemez, Museviye karşı kin besleyemez. Bunlar ona haramdır. Hatta Müslüman, iman etmeyen bir insanı bile canı pahasına korumakla, onu sağsalim gideceği yere ulaştırmakla yükümlüdür. Bu, Müslümanın Kuran'da bildirilen bir vasfıdır:

Eğer müşriklerden biri, senden 'eman isterse', ona eman ver; öyle ki Allah'ın sözünü dinlemiş olsun, sonra onu 'güvenlik içinde olacağı yere ulaştır.' Bu, onların elbette bilmeyen bir topluluk olmaları nedeniyledir. (Tevbe Suresi, 6)

Müslüman Kuran'a göre, kim olursa olsun kendisine sığınanı korumakla yükümlüdür. Eğer bir Müslüman bu ahlakın dışına çıkarsa, zaten Müslümanlık vasfını kaybetmiş olur. Bu, onun hayatı boyunca sürdürmesi gereken bir güzel ahlak özelliğidir. Ayrıca hadislerde Müslümanların ve Hristiyanların deccale karşı ittifak edecekleri de bildirilmektedir. Hz. İsa (as) geldiğinde Hz. Mehdi (as) ile birlikte hareket ederek, deccali ilimle yok edecektir.

Deccaliyetin yok edilmesi ve dünyaya barışın hakim olması için, bu iki dinin mensuplarının ittifak etmesi son derece önemlidir.

Tüm dinlerin ve peygamberlerin aşığı olan Hz. Mehdi (as) zuhur ettiğinde, Allah, o güçlü aşkın güzelliğini de dünyaya getirecektir. Dünya, sevgi ve barış mekanı olacak, güzellikler ve bolluklar diyarı olacaktır. Söz konusu Evanjeliklerin, yanlış ve son derece tehlikeli olan bu ürkütücü senaryolardan kurtularak, gerçek Mehdi ve Mesih sevincini yaşamaları ve bu güzel barış ortamı için sevgi ve kardeşliği yayarak hazırlık yapmaları elzemdir. Allah'ın istediği budur.

EK BÖLÜM

EVİRİM YANILGISI

Darwinizm, yani evrim teorisi, Yaratılgerçeğini reddetmek amacıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüfen oluştuğunu iddia eden bu teori, evrende ve canlılarda çok açık bir düzen bulunduğunun bilim tarafından ispat edilmesiyle ve evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını ortaya koyan 350 milyona yakın fosilin bulunmasıyla çürümüşür. Böylece Allah'ın tüm evreni ve canlıları yaratmış olduğu gerçeğı, bilim tarafından da kanıtlanmıştır. Bugün evrim teorisini ayakta tutmak için dünya çapında yürütölen propaganda, sadece bilimsel gerçeklerin çarpıtılmasına, taraflı yorumlanmasına, bilim görüntüsü altında söylenen yalanlara ve yapılan sahtekarlıklara dayalıdır.

Ancak bu propaganda gerçeğı gizleyememektedir. Evrim teorisinin bilim tarihindeki en büyük yanlış olduğu, son 20-30 yıldır bilim dünyasında giderek daha yüksek sesle dile getirilmektedir. Özellikle 1980'lerden sonra yapılan araştırmalar, Darwinist iddiaların tamamen yanlış olduğunu ortaya koymuş ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından dile getirilmiştir. Özellikle ABD'de, biyoloji, biyokimya, paleontoloji gibi farklı alanlardan gelen çok sayıda bilim adamı, Darwinizm'in geçersizliğini görmekte, canlıların kökenini Yaratılış gerçeğıyle açıklamaktadırlar.

Evrım teorisinin çöküşünü ve Yaratılış'ın delillerini diğör pek çok çalışmamızda bütün bilimsel detaylarıyla ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak konuyu, taşıdığı büyük önem nedeniyle, burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrım teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan pagan bir öğreti olmakla birlikte, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerini Allah'ın ayrı ayrı yarattığı gerçeğine kendince karşı çıkıyordu. Darwin'in yanlışlarına göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiğı gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta Darwin'in kitabındaki "Teorinin Zorlukları" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiğı gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrin teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce dünyada hayali şekilde tesadüfen ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorisin açıklayamadığı sorulardandır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrin teorisi, Yaratılış'ı cahilce reddettiği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde kör tesadüflerin ürünü olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusunda hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı. Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti: "*Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür.*" (Sidney Fox, Klaus Dose, *Molecular Evolution and The Origin of Life*, New York: Marcel Dekker, 1977, s. 2.)

Evrin teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı: **"Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır."** (Alexander I. Oparin, *Origin of Life*, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s. 196.)

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı. ("New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", *Bulletin of the American Meteorological Society*, c. 63, Kasım 1982, s. 1328-1330)

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti. (Stanley Miller, *Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules*, 1986, s. 7.)

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci Earth dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı? (Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, s. 40.)

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrincilerin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmazla girmelerinin başlıca nedeni, Darwinistlerin en basit zannettikleri canlı yapıların bile olağanüstü derecede kompleks özelliklere sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha kompleksdir. Öyle ki, bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler biraraya getirilerek canlı bir hücre, hatta hücreye ait tek bir protein bile üretilmemektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Ancak bunu detaylarıyla açıklamaya bile gerek yoktur. Evrimciler daha hücre aşamasına gelmeden çıkmaza girerler. Çünkü hücrenin yapı taşlarından biri olan proteinlerin tek bir tanesinin dahi tesadüfen meydana gelmesi ihtimali matematiksel olarak "0"dır.

Bunun nedenlerinden başlıcası bir proteinin oluşması için başka proteinlerin varlığının gerekmesidir ki bu, bir proteinin tesadüfen oluşma ihtimalini tamamen ortadan kaldırır. Dolayısıyla tek başına bu gerçek bile evrimcilerin tesadüf iddiasını en baştan yok etmek için yeterlidir. Konunun önemi açısından özetle açıklayacak olursak,

1. Enzimler olmadan protein sentezlenemez ve enzimler de birer proteindir.

2. Tek bir proteinin sentezlenmesi için 100'e yakın proteinin hazır bulunması gerekmektedir. Dolayısıyla proteinlerin varlığı için proteinler gerekir.

3. Proteinleri sentezleyen enzimleri DNA üretir. DNA olmadan protein sentezlenemez. Dolayısıyla proteinlerin oluşabilmesi için DNA da gerekir.

4. Protein sentezleme işleminde hücredeki tüm organellerin önemli görevleri vardır. Yani proteinlerin oluşabilmesi için, eksiksiz ve tam işleyen bir hücrenin tüm organelleri ile var olması gerekmektedir.

Hücresinin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. (Leslie E. Orgel, The Origin of Life on Earth, Scientific American, c. 271, Ekim 1994, s. 78.)

Kuşkusuz eğer hayatın kör tesadüfler neticesinde kendi kendine ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın yaratıldığını kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı Yaratılış'ı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorisinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığına anlaşılmış olmasıdır.

Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: *Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve *Türlerin Kökeni* adlı kitabında **"Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz"** demek zorunda kalmıştı. (Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 184.)

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin Türlerin Kökeni adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti. (B. G. Ranganathan, *Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.*)

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20.yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi ya da daha yaygın ismiyle neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi. Bugün de hala bilimsel olarak geçersiz olduğunu bilmelerine rağmen, Darwinistlerin savunduğu model neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: **Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.**

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi bir tesadüfi etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

*Mutasyonlar küçük, rasgele ve zararlıdır. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rasgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir. (Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 179.*)*

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan genetik olaylardır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrimsel teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmamış olduğunun en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrimsel teorisinin bilim dışı iddiasına göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca yıl süren uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşıırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu hayali varlıklara "ara-geçiş formu" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu garip canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir. (Charles Darwin, The Origin of Species, s. 172, 280.)

Ancak bu satırları yazan Darwin, bu ara formların fosillerinin bir türlü bulunamadığının da farkındaydı. Bunun teorisi için büyük bir açmaz oluşturduğunu görüyordu. Bu yüzden, *Türlerin Kökeni* kitabının "Teorinin Zorlukları" (Difficulties on Theory) adlı bölümünde şöyle yazmıştı:

Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? (Charles Darwin, The Origin of Species, s. 172, 280)

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz. (Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, c. 87, 1976, s. 133.)

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır. Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir. (Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197.)

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel **bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani "türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil Yaratılıştır.**

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, insanın sözde maymunu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, insan ile hayali ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- *Australopithecus*

2- *Homo habilis*

3- *Homo erectus*

4- *Homo sapiens*

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "*Australopithecus*" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin *Australopithecus* örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir. (Charles E. Oxnard, "*The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt*", *Nature*, c. 258, s. 389.)

Evrimciler insan evriminin bir sonraki safhasını da, "homo" yani insan olarak sınıflandırır. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, *Australopithecus*'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder. (J. Rennie, "*Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr*", *Scientific American*, Aralık 1992)

Evrimciler "*Australopithecus* > *Homo habilis* > *Homo erectus* > *Homo sapiens*" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, *Australopithecus*, *Homo habilis* ve *Homo erectus*'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. (Alan Walker, *Science*, c. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, *Physical Antropology*, 1. baskı, New

York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, c. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272.)

Dahası *Homo erectus* sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, *Homo sapiens neandertalensis* ve *Homo sapiens sapiens* (insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. (Time, Kasım 1996)

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler. (S. J. Gould, Natural History, c. 85, 1976, s. 30.)

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir. Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle *Australopithecus* fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunlu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" - yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür. (Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19.)

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrin teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu akıl dışı iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında aynı atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemten geçirilirse geçirilsin, tek

bir canlı oluşturmaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, çok sayıda büyük varilin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeleri de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar amino asit, istedikleri kadar da protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırınsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar babadan oğula, kuşaktan kuşağa aktararak nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene sürekli varillerin başında beklesinler.

Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak, ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkartamazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturmazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, bilinçsiz atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturmazlar. Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturmazlar. Madde, ancak Yüce Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "Nasıl görürüz?" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar, gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemten sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıkl, pırıl pırıl bir dünyayı seyretnmektedirsiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile her türlü imkana rağmen bu netliği sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Şu anda gördüğünüz netlik ve kalitedeki bu görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektесiniz.

Uzun yıllardır on binlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktadırlar. Evet, üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldi ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdi dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşmıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin, ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarıya ne kadar gürültülü de olsa beyin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyinizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojiye çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır. Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde, çok büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıltı ışıltı renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir?

Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler. Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran Yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır. Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?..

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz. (Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak, 1997, s. 28.)

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı var ettiğine inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağın yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler kendilerince Allah'ın apaçık olan varlığını kabul etmemek için, bu akıl ve bilim dışı kabulü cehaletle savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan insanlar ise, şu açık gerçeği görürler: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratacının eseridirler. Yaratacı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları yaratıp şekillendiren Allah'tır.

Evrin Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Burada şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Hubble gibi bilim adamlarının, Frank Sinatra, Charlton Heston gibi sanatçıların, bunun yanı sıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, profesörler, kültürlü, eğitilmiş insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim (as)'ın kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa (as)'ın kavminin içinden bazı insanların altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür. Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini birçok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için fark etmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azap onlarıdır. (Bakara Suresi, 6-7)

... Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)

Allah, Hicr Suresi'nde ise, bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini şöyle bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyü'nün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları ve 150 yıldır bu büyü'nün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya birkaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, yaptıkları büyülerle insanları etkilediklerini Hz. Musa (as) ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa (as), Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun Hz. Musa (as)'a, kendi "bilgin büyücülerini" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa (as), büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini emreder. Bu olayın anlatıldığı ayet şöyledir:

(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa (as) ve ona inananlar dışında insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa (as)'ın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüünü, ayette bildirildiği gibi "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)

Ayetlerde de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir sahtekarlık olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyüün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge evrim teorisinin yakın gelecekte düşeceği durumu şöyle açıklamaktadır:

Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır. (Malcolm Muggeridge, The End of Christendom, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s. 43)

Bu gelecek, uzakta değildir aksine çok yakın bir gelecekte insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Artık evrim aldatmacasının sırrını öğrenen birçok insan, bu aldatmacaya nasıl kandığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

Dediler ki: "Sen Yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok.

Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın." (Bakara Suresi, 32)

RESİM ALTI YAZILARI

s.10

Hayır, kim (güzel davranış ve) iyilikte bulunarak kendisini Allah'a teslim ederse, artık onun Rabbi Katında ecir vardır. Onlar için korku yoktur ve onlar mahzun olmayacaklardır. (Bakara Suresi, 112)

s.21

De ki: "Ey Kitap Ehli, bizimle sizin aranızda müşterek (olan) bir kelimeye (tevhide) gelin. Allah'tan başkasına kulluk etmeyelim, O'na hiçbir şeyi ortak koşmayalım ve Allah'ı bırakıp bir kısmımız (diğer) bir kısmımızı Rabler edinmeyelim." Eğer yine yüz çevirirlerse, deyin ki: "Şahid olun, biz gerçekten Müslümanlarız." (Al-i İmran Suresi, 64)

s.25

O, sana Kitab'ı hak ve kendinden öncekileri doğrulayıcı olarak indirdi. O, Tevrat'ı ve İncil'i de indirmişti. (Al-i İmran Suresi, 3)

s.26

Ayasofya Camii.

Tüm dinler, sevgi, dostluk ve kardeşlik temeli üzerine kuruludur. Kuran, kendisinden önceki kitapları doğrulayıcı olarak gönderilmiştir. Dolayısıyla Kuran'a inanmak, Musevilerin elinden Hristiyanlığı ve Hz. İsa (as)'ı almaz. Tam tersine onları daha dindar yapar, onları Hz. İsa (as)'a daha da yaklaştırır.

"Gerçekten Allah, benim de Rabbim, sizin de Rabbinizdir. Öyleyse O'na ibadet edin. Dosdoğru olan yol işte budur." (Al-i İmran Suresi, 51)

s.35

Şüphesiz bu, gerçek bir olayın haberidir. Allah'tan başka ilah yoktur. Ve şüphesiz Allah, üstün ve güçlü olandır, hüküm ve hikmet sahibidir. (Al-i İmran Suresi, 62)

s.37

Meryem Ana Evi, İzmir Selçuk'taki Bülbüldağı'nda Hz. İsa (as)'ın annesi Hz. Meryem (as)'ın son yıllarını geçirdiğine inanılan kilise. Hristiyanlar için hac yeridir.

Hristiyanlar yanında Müslümanlarca da kutsal sayılır.

"Gerçekten Allah, benim de Rabbim, sizin de Rabbinizdir. Öyleyse O'na ibadet edin. Dosdoğru olan yol işte budur." (Al-i İmran Suresi, 51)

Onlar, ayakta iken, otururken, yan yatairken Allah'ı zikrederler ve göklerin ve yerin yaratılışı konusunda düşünürler. (Ve derler ki:) "Rabbimiz, Sen bunu boşuna yaratmadın. Sen pek yücesin, bizi ateşin azabından koru." (Al-i-İmran Suresi, 191)

Petrus Bazilikası'nın önünde yer alan pek çok heykelden biri de Pavlus'a aittir.

Pedro Berruguete'nin çizimi ile Engizisyon ve mahkeme kararları sonucunda heretik kabul edilerek yakılan kitaplar.

İşte Rabbiniz olan Allah budur. O'ndan başka ilah yoktur. Herşeyin yaratıcısıdır, öyleyse O'na kulluk edin. O, herşeyin üstünde bir vekildir. (Enam Suresi, 102)

New York'da St. Patrick's Katedrali

Bunlar, Allah'a ve ahiret gününe iman eder, maruf olanı emreder, münker olandan sakındırır ve hayırlarda yarışırlar. İşte bunlar salih olanlardır. (Al-i İmran Suresi, 114)

İlk Vatikan Konsili, Birinci Vatikan Konsili veya Vatikan I, Papa IX. Pius tarafından 29 Haziran Yaklaşık 800 kilise önderi katılmıştır.

Bu konsil, konsil kararlarıyla Hristiyanlığa dahil edilmiş ve hiçbir mantıklı açıklaması yapılamamış olan üçleme inancı hakkında son kararı vermiştir: "Teslis, akıl ve mantık konusu değildir. Düşünüp anlamınıza gerek yok."

Böylelikle teslis anlaşılmadan inanılması gereken bir dogma haline getirilmiş ve buna inanmayanlar aforoz edilmişlerdir.

Aziz Petrus Kilisesi

s.55

Kilise, bir yandan İncil'in değişmezliğini savunurken, bir yandan da sahih kabul ettiği dört İncil'in birbirine uyumlu olabilmesi için çeşitli ekleme ve çıkarmalar yapmakta sakınca görmemiştir.

s.68-69

Onların (peygamberleri) ardından yanlarındaki Tevrat'ı doğrulayıcı olarak Meryem oğlu İsa'yı gönderdik ve ona içinde hidayet ve nur bulunan, önündeki Tevrat'ı doğrulayan ve muttakiler için yol gösterici ve öğüt olan İncil'i verdik. (Maide Suresi, 46)

s.75

Bu, Rabbinin dosdoğru yoludur. Öğüt alıp düşünmesini bilen bir topluluk için ayetleri böyle birer birer açıkladık. Onlar için Rableri Katında barış yurdu vardır ve O, yapmakta oldukları dolayısıyla onların velisidir. (Enam Suresi, 126-127)

s.82

Vatikan'da 2. Vatikan konsilinin 50. yıldönümü kutlamaları

s.84

Göklerde ve yerde olanlar Allah'ındır ve (bütün) işler Allah'a döndürülür. (Al-i İmran Suresi, 51)

s.86

... Allah Kendi (dini)ne yardım edenlere kesin olarak yardım eder. Şüphesiz Allah, güçlü olandır, aziz olandır. (Hac Suresi, 40)

s.90

Ludwig Kilisesi

İncil'de Allah'ın bir olduğunu bildiren çok fazla pasaj bulunmaktadır. Üçleme inancı Hristiyanlık inancına zorlama olarak dahil edilmiş ve zorlama olarak ayakta tutulmaya çalışılan bir inançtır.

s.92

St. Peters Basilica kilisesi nefi

Her şeyi gören, bilen Bir Allah'ın varlığı bir rahmettir. Her an bizimle olan, dua ettiğimizde bizi duyan ve duamıza icabet eden bir Allah'ın varlığı büyük bir nimettir. Üçleme karmaşası, Hristiyanlardan bu büyük nimeti alır götürür. Bu inancın büyük bir tehlike olmasının nedenlerinden biri budur.

s.98

Şayet onlar da, sizin inandığınız gibi inanırlarsa, kuşkusuz doğru yolu bulmuş olurlar; yok eğer yüz çevirirlerse, onlar elbette bir (çelişki ve) aykırılık içindedirler. Sana onlara karşı Allah yeter. O, işitendir, bilendir. (Bakara Suresi, 137)

s.101

Hayır, sizin Mevlanız Allah'tır. O, yardım edenlerin en hayırlısıdır. (Al-i İmran Suresi, 150)

s.118

Hız. isa (as) ve havarilerini tasvir eden "Son Yemek" tablosu.

(Il Cenacolo or L'Ultima Cena)

s.133

Hız. İsa (as), tüm insanlar gibi bir kuldur. İncil'de pek çok pasajda Hız. İsa (as)'ın bir insan olduğuna ve Allah'a kulluk vazifelerini yerine getirdiğine dair ifadeler yer almaktadır. Dolayısıyla, Hız. İsa (as)'a atfedilen -Haşa- İlahlık vasfını İncil pasajları ortadan kaldırmaktadır.

s.138

De ki: O Allah, birdir. Allah, Samed'dir (herşey O'na muhtaçtır, daimdir, hiçbir şeye ihtiyacı olmayandır). O, doğurmamıştır ve doğurulmamıştır. Ve hiçbir şey O'nun dengi değildir. (İhlas Suresi, 1-4)

s.150

Berlin'de bir Sinagog

Teslisçiler, teslis inancının temelinde Tevrat kaynaklı olduğunu iddia ederler. Hristiyanlık inancı Eski Ahid'in de kabulünü gerektirdiği için, Tevrat'tan kendilerince delil çıkartmaya çalışır ve bir kısım Tevrat sözlerini olduğundan farklı yorumlarlar. Fakat Musevi din adamları, teslisçilerin yaptıkları bu zorlama açıklamaları daima reddetmişlerdir. Tevrat da, tıpkı İncil gibi teslis inancını kesin olarak reddeder.

s.161

Bizim beynimizdeki görüntülerin dışına çıkarak dışarıdaki maddenin aslına ulaşabilme imkanımız yoktur. Bizler, sadece bize seyrettirilen renkli ve hareketli dünyadaki görüntüleri izleriz. Dolayısıyla her şey, beynimizde bir hayal olarak yaratılır. Dolayısıyla bunların tümü Allah'ın yarattığı görüntüler ve tecellilerdir. Tecelli konusundaki bu açıklama, "Allah"ın tecellisi demek, Allah'n Zatı demektir" iddiasını ortadan kaldırır. Hz. İsa (as) da yalnızca Allah'ın güzel bir tecellisidir, fakat Allah'ın Zatı değildir.

s.162

DUYMA

TAT ALMA

s.163

DOKUNMA

GÖRME

KOKLAMA

s.165

Bir deniz kıyısında çok fazla şey algılarız. Denizin kokusu, rüzgarın serinliği, dalgaların sesi, çakılların ıslaklığı, karşımızdaki ufku uzaklığı vs. bütün bunlar gerçekte beynimizde yalnızca algı olarak yaratılan bir bütündür. Gerçekte bunların hiçbirinin dışarıdaki gerçekliklerine ulaşamayız. Yalnızca görüntüler vardır ve bu görüntülerin tümü Allah'ın tecellisidir. Dolayısıyla Allah bize elimizle hissettiğimizi sandığımız çakıl taşlarından bile daha yakındır.

s.169

Doğu da Allah'ındır, batı da. Her nereye dönerseniz Allah'ın yüzü (kıblesi) orasıdır. Şüphesiz ki Allah, kuşatandır, bilendir. (Bakara Suresi, 115)

s.174

Göklerin ve yerin mülkü O'nundur; çocuk edinmemiştir. O'na mülkünde ortak yoktur, herşeyi yaratmış, ona bir düzen vermiş, belli bir ölçüyle takdir etmiştir. (Furkan Suresi, 2)

s.181

Gerçek şu ki, Allah benim de Rabbim, sizin de Rabbinizdir. Öyleyse O'na kulluk edin. Dosdoğru yol budur. (Meryem Suresi, 36)

s.184

(Bu Kur'an) "Allah çocuk edindi" diyenleri uyarıp-korkutur. Bu konuda ne kendilerinin, ne atalarının hiçbir bilgisi yoktur. Ağızlarından çıkan söz ne (kadar da) büyük. Onlar yalandan başkasını söylemiyorlar. (Kehf Suresi, 4-5)

s.193

(İsa) Dedi ki: "Şüphesiz ben Allah'ın kuluyum. (Allah) Bana Kitabı verdi ve beni peygamber kıldı." (Meryem Suresi, 30)

s.205

Giuseppe Molteni'nin La confessione tablosu, 1838 (Fondazione Cariplo)

Hız. İsa (as)'ın tüm Hristiyanların günahlarının kefareti için öldüğü inancı büyük bir yanılgıdır. Bir insanın bir başkasının günahlarını yüklenmesi ve bundan dolayı azap çekmesi Allah'ın adaletine aykırıdır. İnsan günahsız olarak doğar ve yaşamı boyunca yaptığı hatalardan kendisi sorumludur. Fakat elbette bu dünyada daima tevbe etme ve Allah'ın merhametine sığınma imkanı vardır.

s.225

Gerçek şu ki, iman edenlerle Yahudiler, Sabiiler ve Hristiyanlardan Allah'a, ahiret gününe inanan ve salih amellerde bulunanlar; onlar için korku yoktur, onlar mahzun da olmayacaklardır. (Maide Suresi, 69)

s.231

12. yüzyıla ait Fransa'nın Tarascon bölgesindeki St. Gabriel kilisesi

s.232

Gerçekten, Allah, Kendisi'ne şirk koşulmasını bağışlamaz. Bunun dışında kalanı ise, dilediğini bağışlar. Kim Allah'a şirk koşarsa, doğrusu büyük bir günahla iftira etmiş olur. (Nisa Suresi, 48)

s.247

Şüphesiz, iman edenler(le) Yahudiler, Hristiyanlar ve Sabiiler(den kim) Allah'a ve ahiret gününe iman eder ve salih amellerde bulunursa, artık onların Allah Katında ecirleri vardır. Onlara korku yoktur ve onlar mahzun olmayacaklardır. (Bakara Suresi, 62)

s.250

Şüphesiz iman edip salih amellerde bulunanlar ise; Biz gerçekten en güzel davranışta bulunanın ecrini kayba uğratmayız. (Kehf Suresi, 30)

Atların boyunlarına kadar kan olacağına dair bir vahşet beklentisi, ne İncil'e ne Tevrat'a ne de Kuran'a uymayan vahim bir beklentidir. Bu senaryo, dünya üzerinde dindar insanların birlik ve beraberliğini istemeyen çeşitli odaklar tarafından ortaya atılmış ve bir kısım Avenjeliklerin özellikle Müslümanlara karşı önyargılı davranmalarına sebep olmuştur.

s.256

Türkiye Gazetesi, 23 Mart 2003

Zaman, 22 Mart 2003

Habertürk, 22 Mart 2003

Milliyet, 4 Mayıs 2003

Yeni Şafak, 4 Kasım 2003

s.258

Türkiye, 23 Mart 2003

Yeni Şafak, 30 Mart 2003

Tercüman, 15 Nisan 2003

Milli Gazete, 22 Haziran 2003

s.261

ARMAGEDDON YAŞANMIŞ BITMİŞTİR

s.263

... Şüphesiz, Allah Katında sizin en üstün (kerim) olanınız, (ırk ya da soyca değil) takvaca en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah, bilendir, haber alandır. (Hucurat Suresi, 13)

s.276

Darwinizim; faşist ve komünist kanlı liderlerin kan dökmek için benimsedikleri yegane vahşet ideolojisi olmuştur. Terörist saldırıların ve vahşetin temelinde Darwinist mantık yatar.

s.278

Radikal, 25 Temmuz 2011

Hürriyet, 27 Temmuz 2011

s.279

Türkiye, 25 Temmuz 2011

Milliyet, 25 Temmuz 2011

s.307

"Şüphesiz Biz, yeryüzü üzerindeki şeyleri ona bir süs kıldık; onların hangisinin daha güzel davranışta bulunduğunu deneyelim diye." (Kehf Suresi, 7)

s.314

Ey insanlar, sizi ve sizden öncekileri yaratan Rabbinize kulluk edin ki sakınasınız. (Bakara Suresi, 21)

s.315

Göklerde ve yerde Allah O'dur. Gizlinizi ve açığınızı bilir; kazandıklarınızı da bilir. (Enam Suresi, 3)

s.339

Gerçek Müslümanlıkta Kitap Ehli'nin özel bir yeri vardır. Müslümanlar Kitap Ehli'ne sevgi ve saygı göstermekle, onları korumakla ve onlarla kardeş olmakla yükümlüdür.

s.350

Darwin, bilmii kendisine sahte ilah ederek ortaya çıkmış ve diktatörlüğü bütün dünyaya yayılmıştır.

s.351

Deccaliyet, sinsice insanları bu şekilde dinsizliğe ve felaketlere sürüklemiştir. Nitekim İncil'de tarifi yapılan deccal de dünyada savaşların ve dejenerasyonun tek kaynağı olan Darwinizm'dir.

s.363

Dünyada silahlara ve savaşlara yapılan harcamalar, bütün dünyanın kalkınmasına, açlığın tamamen ortadan kalkmasına, kanser ve alzheimer gibi hastalıkların tedavisine, yeni keşifler için bilim ve teknolojiye kullanılabilir. Dünyada aç ve yoksul ülkeler kalmaz. Dünyayı kurtarmaya yetecek bu kadar büyük miktar, her yıl insanların öldürülmesi, şehirlerin yakılıp yıkılması, milyonlarca insanın sakat bırakılması için kullanılmaktadır. Hz. Mehdi, işte bu sistemi ortadan kaldıracak, yeryüzünde silah kalmayacak, tek bir damla kan akıtılmayacaktır.

s.372

Güzellik yapanlara daha güzeli ve fazlası vardır. Onların yüzlerini ne bir karartı sarar, ne bir zillet, işte onlar cennetin halkıdır; orada süresiz kalacaklardır. (Yunus Suresi, 26)

s.373

Doğruyu getiren ve doğrulayanlara gelince; işte onlar muttaki (takva sahibi) olanlardır. Rableri Katında dileyebilecekleri herşey onlarındır. İşte bu, ihsanda bulunanların ödülüdür. (Zümer Suresi, 33-34)

s.378

Charles Darwin

s.380

Louise Pasteur

s.381

En son evrimci kaynakların da kabul ettiği gibi, hayatın kökeni, hala evrim teorisi için son derece büyük bir açmazdır.

s.382

Alexander Oparin'in hayatın kökenine evrimci bir açıklama getirmek için yürüttüğü çabalar büyük bir fiyaskoyla sonuçlandı.

s.384

Evrım teorisini geçersiz kılan gerçeklerden bir tanesi, canlılığın inanılmaz derecedeki kompleks yapısıdır. Canlı hücrelerinin çekirdeğinde yer alan DNA molekülü, bunun bir örneğidir. DNA, dört ayrı molekülün farklı diziliminden oluşan bir tür bilgi bankasıdır. Bu bilgi bankasında canlıyla ilgili bütün fiziksel özelliklerin şifreleri yer alır. İnsan DNA'sı kağıda döküldüğünde, ortaya yaklaşık 900 ciltlik bir ansiklopedi çıkacağı hesaplanmaktadır. Elbette böylesine olağanüstü bir bilgi, tesadüf kavramını kesin biçimde geçersiz kılmaktadır.

s.388

anten

gözler

bacak

ağız

Evrımciler yüzyılın başından beri sinekleri mutasyona uğratarak, faydalı mutasyon örneği oluşturmaya çalıştılar. Ancak on yıllarca süren bu çabaların sonucunda elde edilen tek sonuç, sakat, hastalıklı ve kusurlu sinekler oldu. En solda, normal bir meyve sineğinin kafası ve sağda mutasyona uğramış diğer bir meyve sineği.

s.389

Kretase dönemine ait bu timsah fosili 65 milyon yıllıktır. Günümüzde yaşayan timsahlardan hiçbir farkı yoktur.

Bu 50 milyon yıllık çınar yaprağı fosili ABD çıkarılmıştır. 50 milyon yıldır çınar yaprakları hiç değişmemiş , evrim geçirmemiştir.

İtalya'da çıkarılmış bu mene balığı fosili 54 - 37 milyon yıllıktır.

s.393

SAHTE

İnsanın evrimi masalını destekleyen hiçbir fosil kalıntısı yoktur. Aksine, fosil kayıtları insanlar ile maymunlar arasında aşılabilir bir sınır olduğunu göstermektedir. Bu gerçek karşısında evrimciler, gerçek dışı birtakım çizim ve maketlere umut bağlamışlardır. Fosil kalıntılarının üzerine diledikleri maskeleri geçirir ve hayali yarı maymun yarı insan yüzler oluştururlar.

s.397

Evrincilerin istedikleri tüm şartlar sağlansa bir canlı oluşabilir mi? Elbette ki hayır. Bunu daha iyi anlamak için şöyle bir deney yapalım. Üsttekine benzer bir varile canlıların oluşumu için gerekli olan bütün atomları, enzimleri, hormonları, proteinleri kısacası evrimcilerin istedikleri, gerekli gördükleri tüm elementleri koyalım. Olabilecek her türlü kimyasal ve fiziksel yöntemi kullanarak bu elementleri karıştıralım ve istedikleri kadar bekleyelim. Ne yapılırsa yapılsın, ne kadar beklenirse beklensin bu varilden canlı tek bir varlık bile çıkaramayacaklardır.

s.399

Bir cisimden gelen uyarılar elektrik sinyaline dönüşerek beyinde bir etki oluştururlar. Görüyorum derken, aslında zihnimizdeki elektrik sinyallerinin etkisini seyrederek. Beyin ışığa kapalıdır. Yani beyin içi kapkaranlıktır, ışık beyin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyrederesiniz.

s.400

Gözü ve kulağı, kamera ve ses kayıt cihazları ile kıyasladığımızda bu organlarımızın söz konusu teknoloji ürünlerinden çok daha kompleks, çok daha başarılı, çok daha kusursuz yapılara sahip olduklarını görürüz.

s.406

Geçmiş zamanlarda timsaha tapan insanların inanışları ne derece garip ve akıl almazsa günümüzde Darwinistlerin inanışları da aynı derecede akıl almazdır. Darwinistler tesadüfleri ve cansız şuursuz atomları cahilce adeta yaratıcı güç olarak kabul ederler hatta bu batıl inanca bir dine bağlanır gibi bağlanırlar.

ARKA KAPAK YAZISI

Bu kitabın amacı, Hristiyan kardeşlerimizi yermek, İncil'i geçersiz kılmak veya Hristiyanlık dinini ortadan kaldırmak asla değildir. Kuran, İncil ve Tevrat'ı ortadan kaldırmak için değil, onları doğrulayıcı olarak gönderilmiştir. Bu kitapta Hristiyanlık adına yanlış bilinenler İncil ve Kuran ayetleri ışığında tarif edilmekte ve Hristiyanlarla ittifak çağrısı yapılmaktadır. Şu unutulmamalıdır ki, Kuran'da Hristiyanlar ve Museviler "Kitap Ehli" olarak özel bir statüye sahiptirler ve dinsizliğe karşı Müslümanların müttefikidirler. Hz. İsa (as)'ın gelişinin müjdelendiği içinde bulunduğumuz dönemde, üç İbrahimi dinin ittifakı gerekli ve şarttır. İnananların birliği ile Allah bütün dünyayı huzur ve güvenlikle dolduracak, dünya adalet ve mutluluk mekanı haline gelecektir.

YAZAR HAKKINDA: Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 73 ayrı dile çevrilen 300'den fazla eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.